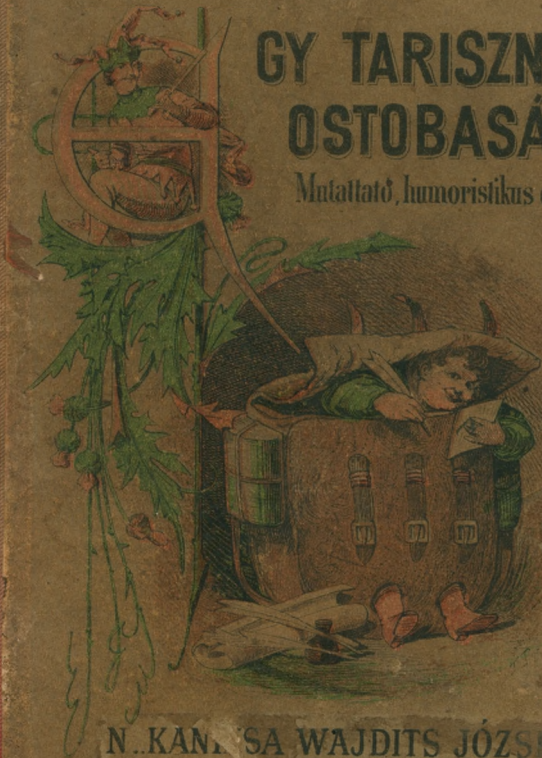

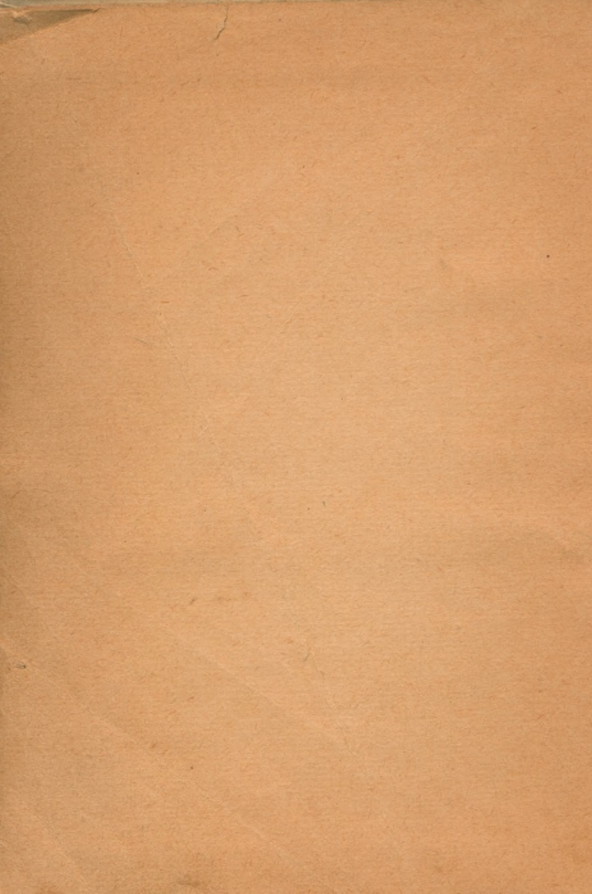
GY TARI SZNYA OSTOBASÁG

Mutattató, humoristikus egyvelg

N. KAN SA WAJDITS JÓZSEF

1875.

EGY TARISZNYA OSTOBASÁG.

HUMORISTICUS

ESZMÉK, ÖTLETEK, ÉLCZEK

EGYVELEGE.

GYÜJTÖTTE

NEVETŐ VILMOS,

TÖBB FELFEDEZETLEN TUDOMÁNY
PROFESSORA.

WAJDITS JÓZSEF GYORSSAJTÓNYOMÁSA
NAGY-KANIZSÁN.

Egy szörnyen tudományos előszó,

én irtam

NEVETŐ VILMOS.

Mottóm: Hass, olvass, tanulj
s a koponyádban világosság lesz.

Az egész világ kelettől nyugotig a siberiai bundától az afrikai fehér köpenyig, nem más, mint csupa ostobaság, még sokkal több: az ostobaság legfinomabb analizált extractuma, azért nincs és nem lehet az összegyűjtött tudományok csarnokában, egy észet élesítő tudományosabb mű, mint ez a tarisznya ostobaság, ja! még több, e mű szelleme magasabb, mint az ujonnan építendő philadelphiai

minta-torony — ugy, hogy e tudományos mű előtt egy Humbold kosmosának és Shakespeare drámájának, Petrarka ábrándjainak, Dante poklának és a nagy sereg füzfa poeták költeményeinek kalapot kell emelnie, és ez az egyedüli tudományos mű, mely a tudomány színvonalán ép ugy ragyog és világ álltaig ragyogni fog, mint az afrikai sivatagok felett a bőrt feketítő nap, ennek kell tehát lenni, az ujonnan felfedezett műnek, a melyből minden logicus, philologus, lyricus, technicus, medicus, chirurgus, theologicus és astronomicusnak érettségi vizsgát kell tenni, és főkép ez a tudományos mű a hadászatnak fog új epochát alkotni, mert sehol sem történt annyi non plus ultra ostobaság, mint ép a hadászatban, a hol puró

ostobaságból, majd szép idő, eső, köd és hátultöltő fegyverek okozzák az ostoba rendetlen visszavonulást, ergo a hadászatnak legfontosabb stratégiai műve a tarisznya ostobaság, ajánlom tehát ezen fontos művet az egész közös és nem közös armadiának figyelmébe, köteleztessék az egyenruhát viselő minden lieutenantja a stratégiai tudomány extractumát kívülről megtanulni, és ha a kapuczinus paternek lehet breviariuma, mért nem lehetne a Herr lieutenantnak egy tarisznya ostobasága, haladjon a lieutenant a tanulmányban fokról-fokra úgy, hogy mire generalis lesz, feldiszithessék a tudományos ostobaság külön érdemjével.

Ez a genialis tarisznya ostobaság véghetetlen nagy hatással bir, ez egy valódi talizmán, hogy tehát az ügy-

védnek pöre, a dalárnak tüze, a tüzoltóknak vize, a költőknek ábrándja, a tornásznak ereje, a szép hölgynek hódítása, a mamácskáknak jó kedve, a nénikéknek erős kávéja, a kávésonak olcsó czukra, a gazdásznak bő termése, a czukrász péknek ingyen lisztje, a csizmadiának ajándék bőre, a bankárnak folyton pénze, a vendéglősnek éhes vendége, a lapkiadóknak sok előfizetője legyen, mindenben a hiány pótoltsék, mindenkinek vágya teljesítsék, csak tessék a szerencse tarisznya ostobaságot megvásárolni.

A mi pedig a sötét tudományok zürzavarát a gyógyászatot illeti, ez, hogy a gyógyszer nagyobb hatással bírha, az idegrendszer helyreálljon, a természet a gyógyerőt jobban elősegítse, úgy minden szenvedő

szerezze be haladéktalanul a tarisznya ostobaságot, és én mint gyűjtője a tarisznya ostobaságnak, kész vagyok mindenkinek, ki 1 frt stemplit beküld, stemplis papirosra bizonyítani, hogy minden tarisznya ostobaság vevője, 100 évig fog élni.

Tisztelettel

Nevető Vilmos,

több

felfedezetlen tudomány professora.

Beköszöntő.

A föld kerekségén ahány csepp a víz,
Egy ezred huszárban amennyi az íz.
Erdély szép hegyein szelid és vad kecske,
Nagy Magyarországbán a csinos me-
nyecske,
A nagy oczeánnak ahány a sirálya:
Annyi áldás szálljon hazánk és a királyra.

Száz akó tejfelben ahány csepp a vaj
Nyolczezer tót fején ahány szál a haj,
Az alföld síkságin amennyi a füles,
Ahány vármegyében a Staatscassa üres,
Balaton vizében hány a kecske-köröm
E könyv olvasóját érje annyi öröm.

Ötezer suszternál hány darab az ár
Nagy- és Kis Kanizsán ahány lat a sár,
E csinos könyv annyi kiadást érjen,
S minden olvasója halálíg éljen!

1.

Utlevél. Orra: református. Vallása: rendes. Életmódja: nőtelen. Termete: gesztenyeszin. Haja: kék. Szeme: közép, s a t.

2.

Enyém vagy tehát végre, — enyém vagy; földi fájdalmam koporsója, üdvöm telt korsója, bánatom guzsalyának orsója, életem életének sója, enyém vagy oh! ja!!

3.

Ön az „Ökör-vendéglős?“ kérdé egy fiatal élcező az x—i vendéglőst.

Igen, volt a felelet, — tessék csak bejönni, mindennel el fogom látni önt.

4.

Náci! a te füleid egy embernek igen nagyok!

A tieid pedig egy csacsinak nagyon kicsinyek.

5.

Négy király és négy disznó. Nagyon régen történt, körülbelül a kártya feltalálásának idejében. A király tarklított első minsterével, s egyszerre kidobván a három királyt, így kiáltott: „Négy király, százat irok!”

Hanem felséged csak három királyt mutatott, — jegyzé meg a minster.

Én vagyok a negyedik, felelt a király.

A minster vissza akarta adni a tromfot, s rövid idő múlva így szól kivette három disznót: „Négy disznó, százat irok, felség!”

De csak három disznót látok, mondá a király.

Felség, én vagyok a negyedik, viszonzá
a minister.

6.

Egy révi földműves vasuton Brátkára akart menni. Megjegyezvén: hogy először volt vasuton menendő. Oda megy a pénztárhoz, hogy jegyet váltson magának, de sokalja az 1 forint 80 krajczár viteldijt, miért is rettenetesen kezd alkudozni a pénztárnokkal.

Nem tehetem olcsóbban, mondja ez a földműves naivitásán nagyot nevetve.

Egy forintot adok, de többet nem, mondja a földműves.

Mondtam már, nem lehet olcsóbban, itt szabott árak vannak.

Ez alkudozás közben a mozdony füttyül és szuszogva elindul. A pórt e körülmény egy cseppet sem hozta ki a flegmájából, sőt a vonatnak kezeivel istenhozzádat intve így szólt: „Hiába füttyölgetsz utánam, most már egy forintért sem kellesz.“

Egy háziasszony szolgálójára bizván a theafőzést, meg is csinálta. A háziasszony első csészével a vendégnek szolgálván: „Nemde pompás a mi theánk?” A vendég kétségbe esett arcot vágott ugyan, de udvariasságból nem akart ellenmondani, azonban midőn a többi asztaltárs az italt igen különösnek találta, és a háziasszony is a thea forrázat sajátos ízét épen nem salonképesnek ismeré fel, a közelebbi vizsgálatból kiderült, hogy a szolgáló a thea helyett — török dohányt forrázott le.

Bizonyos urnak szép fiatal felesége volt, és egy szinte fiatal házi barátja, ki nejével feltünően jól mulatván, kitiltotta házából; a férj hogy az ifjut bosszantsa, egy csomó fűgét küldött neki ajándékba, az ifju pedig cserében a férjnek szarvast.

Melyik találta el? Bizonyosan a nő tudná megmondani.

9.

Megházasodott a fiatal ügyvéd s nejevel terveket csinálgatott jövőendő életükre nézve. Azt hiszem, mégis legjobb lesz, ha államhivatalt vállalok, szolt a férj.

Nem bánom, jegyzi meg a menyecske, csak valahogy vizsgálóbíróvá ne nevezzenek ki.

Miért?

Hm, mert azoknak az uraknak nagyon is bőven kínálkozik alkalom . . . sokszor kerülnek fiatal nők a törvényszék elé, s mindig azt olvasom az ujságokban, hogy: a vádlott nő átadatott a vizsgálóbírónak.

10.

Zsebkendő-távirda. A zsebkendőt az ujakhoz emelve jelenti: „ismeretséget akarok veled kötni.“

A kezek között szétbontani: engedelem-adás.

Lefelé függőlegesen tartani: bírod rokonszenvenet.

Kéz körül sodorni: közönyösség.

Áll alatt tartani: szeretlek.

Két végénél szétbontani: gyűlölet.

Jobb felől arcához szorítani: igen.

Bal felől arcához tenni: nem.

Jobb kéz csuklóján körültekerve: nem szeretlek.

Bal kéz csuklóján: mást szeretek ne alkalmatlankodjék nálam.

Ujjak közt tartani: szeretnék önnel beszélni.

Vállra vetve: kövessen.

Két végét fogni: várj.

Homlokon körülfonni: meglepetés.

Jobb fület törülni vele: ön kiállhatatlan.

Bal fület pedig: valakinél üzenetem van ön számára.

Szemre tenni: epedve várom.

Mutató ujra göngyölve: távozni sieszen.

Gyűrűs újra: mikor vesz már nőül,
akkor —

Összegöngyölgetni a kendőt: nincs remény.

Egyik sarkát fog közé venni: árulástóli félelem.

Több sarkát felváltva venni fog közé: biztos gyanu.

Legyezni vele: Isten vele!

11.

Májlobos parasztemberhez hívták a falusi borbélyt, ki rövidlátó s részeges ember volt, pióczát rendelvén, azt mindjárt fel is rakta.

No, szivnak-é már? kérdé.

Nem, felelé a paraszt, de talán ha letvetném ködmenemet, hamarabb csipnének, tevé hozzá. Ekkor vette észre a borbély, hogy a paraszt uj ködmenére rakta a kis vérszopó állatokat.

12.

Egészséges fogát huzzák ki a cigánynak beteg foga helyett s ezért felbőszülve, nyakon akarta vágni a borbély-legényt, de egész hidegvérűséggel megvigasztalta, mondván: ne tessék haragudni, a fájós fogát ingyen fogom kihuzni.

No hát jú van, saporán, csag rajta!

13.

A göcseji ember kéregetni ment s midőn kérdezték: miért koldul? Megégtem, ugymond. S midőn levelet, illetőleg igazolványt kértek volna tőle, azt felelé: az is megégett!

14.

Hóhérbárd van Salzburgban a 17-dik századból való, melyen a következő felirat olvasható: Aki valamit talál anélkül, hogy elvesztették volna, — valamit vesz,

amit el nem adtak, — az meghal, mielőtt beteg lett volna.

15.

Mérges arczu asszonyosság kihajol a vasuti kupé ablakon s lekiált:

Hallja konduktor, szabad ebben a kupében dohányozni?

Ha azon uraknak odabenn nincs semmi kifogásuk ellene — felel a vezetnök szolgálatkészen — akkor az asszonyosság bátran pipázhatik.

16.

Nevelő: Igazán nem kell magamat szégyenlenem; mikor én annyi idős voltam, mint kegyed, már tudtam olvasni.

Tanítvány sirva: Igen ám, de ugyé a nénit más tanította.

17.

Az öregatyát eltemették, kis uno'zája megtalálta szemüvegét, nagy zajt csinálva kiabál: Mama, mama! nézd csak, az öregpapa itt hagyta szemüvegét, pedig e nélkül nem lát.

18.

Templomba ment a marqueur nagy álmosan, el is aludt a padon. A lelkész épen szónoki hevében nagyot ütött a székekre.

Igen is uram, riadt fel a marqueur álmából — mindjárt szolgállok.

19.

Férj és feleség külön egy-egy kis állatsereglettel utazgattak; egy vidéki városkában véletlenül találkoztak. A férj ezt nagy falragaszon következőleg hirdette:
Feleségemmel örvendetes találkozás

folytán állatseregletem tetemesen szaporodott.

20.

Egy orvos séta közben egy tó előtt megállván, puhatolni akarta a békának érverését, óráját elővette s észlelődött. Kevés idő múlva egész hidegvérúséggel az órát a tóba, a békát zsebébe nyomta.

21.

A szentségtartó helyére dugta pénzét a fősvény pap és ezt írta rá: az ur vagyon e helyen! Valaki meglesven, elvitte a kincset és ezt írta helyébe: feltámadott, nincsen itt!

22.

Két német egy mulát látott meg, egyik csodálkozott származásán. Mi különös van ebben? szólt a másik; én láttam egy

bokor ugorkát, melynek szárain olyan ananász termett, mint egy tök.

23.

A pazarló így szólt ismerőséhez: Nagyon félek, hogy mint koldus fogok meghalni.

Én még rosszabbtól félek, mond az ismerős, hogy t. i. mint koldus fogsz élni.

24.

Kávéházban a „Le Siècle“ czimű francia lapot kérte a vendég. A marqueur rohan s hátára kapja az első marqueurt s lihegve mondja: Itt a székely!, kit valóban Székelynek hívtak.

25.

A lilludori oklevelet nyert fiatal áldozár meg jelent püspöke előtt magát neki bemutatandó. A püspök ily formán nyi-

latkozott az új hittudós előtt: „Ne gondolja ám, hogy itt . . . nincs elég Dr. nem egyedül van ám ön.“ Erre az ifjú pap azt felelé, oh azt meghiszem, seborvos, baromorvos elég lehet, de lélekorvos kevés van.

26.

Egy farsangi ebéd alkalmával, egy a jótékonyágáról ismert házi urat így köszöntötte fel egyik vendége: „Bizonyos emberről olvastam, hogy midőn veszélyben forgott volna élete Szt. Miklóshoz folyamodott segélyért, a ki neki azt felelte: „hogy csak eviczkéljon, majd fog rajta ő is segíteni.“ Megjegyzendő a célzás oda irányult, hogy felköszöntőket megértesse a felköszöntő, hogy azon esetben ha azok, kiknek nevében a felköszöntés mondatott, hozzá folyamodnának, akkor tőle is hasonló választ nyerjenek.

Báj monstrum.

Idámnak arcza rózsá,
Kis ajka gyöngy rubin.
Arany fürtök nyugosznak
Széphattyú-vállain.

S mit mondjak drága keble
Két márvány halmirul?
Szebbibolya szeménél
A völgyben sem virul!

Igy zengtem Ida báját
Föllelkesülve el:
És ime rá egy kópé
Ilyen szavakra kel:

Szép, szép! Hanem barátom,
Hol vetted azt a nőt?
Kár volna át nem adni
A muzeumnak őt.

Mert csuffá tette Linnét
 E ritka, furcsa lény,
 Kit egyesülve alkot,
 Állat, ásvány, növény.

28.

Sietés. — Miért siet annyira doktor ur?

— X. grófné elesett, és kezét felhasította
 egy szeg; tapasztért megyek a gyógyszer-
 tárba.

-- Oly veszélyes, hogy sietnie kell!

— Epen nem.

— Tehát?

— Sietek, hogy mire visszajövök,
 be ne gyógyuljon.

29.

A mi nincs. A schweizi katonák pénz-
 ért harcolnak, a francziák csak becsület-
 ért — mondá egy franczia tiszt egy na-
 gyobb társaságban.

— Természetes uram, felelt rá egy delnő — mindenki azért harczol, a mie ninc s.

30.

Valóban. — Nemde szerepem szépségeit jól kiemeltem, monda egy színésznő barátnéjához játék után.

— Valóban kiemelted — felelt az — mert én egyet sem találtam.

31.

Ezüst-menyegző. — Holnap huszonöt éve lesz, hogy férj vagyok, megünnepelhetjük.

— Várjunk még öt évet, mond a nő, akkor ünnepeljük meg a harminczéves háborút.

32.

Házassági poezis és próza. Férj; Ah! álmaim képlete, mint szeretlek

— nejét átölelve — látod ama madárpárt a légben? Oh csak úgy tudnék veled az alkony pír rózsáin átrepülni és a végtelenbe eltűnni.

Nő — Én sokkal jobb szeretném, ha te egyedül magad tűnél el.

33.

A fortélyos nő. Egy pórno soká kés-
vén N. városában, félt egyedül maga
2 mértföldre távollevő falujába éjszaka
vissza térni. De ő csel által tudott magán
segíteni. Elment t. i. a városban lakó
főorvos házához s mondja neki, hogy
N.-né asszonyság beteg lenne s érte küld-
dötték volna.

Az orvos azonnal befogat, de a faluba
sem az utat, sem ott a nevezett asszony-
ságot nem ismeri. A pórno vezetőnek
ajánlkozik s felül a kocsiba. Az idő igen
rosz volt. Végre elérkezvén a faluba egy
nagy bezárt ajtónál megállította a kocsit
s leszállván, azt mondja az orvosnak,

hogy ő előre bemegy a házba a már — elaludt cselédet felkölteni s azzal elillan.

A gyógyász csak vár, csak vár s a házasasszony az ablakja alatt álló lovak dörömbölése által felébresztetik; az ablakot kinyitván kikiált: valjon kicsoda háborgatja ilyen késő éji órában a nyugalmat? A többit hozzá gondolhatjuk.

34.

Chinában a tiz parancsolat. 1. A nőnek nincs más istene a világon, mint férje.

2. Bármily idős, rút és ostoba is férje, ha minden vagyonát kedveseire költi is, és tőle mindent megtagad: teljes erejéből igyekezzen férje kedvét megnyerni.

3. A nő engedelmeskedni született. Mint feleség férjének, mint leány atyjának, mint özvegy gyermekeinek tartozik engedelmeskedni.

4. A nő férjét asztalnál szolgálni tartozik, s tartsa szerencsésjének az attól maradtat megenni.

5. Ha a férj sír, sírjon a nő is; ha a férj vigad; vigadhat ő is.

6. Bármily rangos nő is férje eledeleit saját kezeivel készítse el.

7. Hogy férje szemei előtt tetszetős legyen, naponta fürödjék előbb tiszta, azután sáfrányos vízben, haját fésülje és kenje, szemöldeit antimoniummal fesse s homlokára veres bélyeget süssön.

8. Ha férje távol van, a nő bőjtöljön, háljon a földön s tagadjon meg magától minden élvezetet.

9. Ujjongva menjen a hazatérő férj elé, adjon neki számot tetteiről, szavairól.

10. Ha férje megszidja, köszönje meg; ha megveri, szenvedje el, csókolja meg érte kezét tízszer s kérje bocsánatát, hogy megharagította.

RIBIZELLA.

Ballada szörnyella und szomorella
de Don ló Görcelló et de Donna la
Ribizella.*)

Ribizella, Ribizella!
Karsu mint a citadella,
Édes, mint méz, amit ella
Méhezzo dia vadella.

Ó mihelyt reám tekintesz
La szivezzó mio dikhecz!
Dikhecz mió mind haláló;
Epedek, mint tiz oláh ló.

*) Magyarra fordítva e vers tartalma annyit
tészen, hogy két epedő szerelmes éjjel a sétá-
nyon randevúzván, egy goromba éjjeli bakter
interventiója következtében boldogságának pa-
radicsomából kilódittatott. A lovag egy porció
posfeves elköltése után odébbállt. A gyöngéd
hölgyet pedig a bakter repedtsarku éji per-
sonának vélvén, a vá rosházába kísérte és reg-
gelig kóterba zárta.

Ámde ó szörnyü veszélő!
 Nem lehet ám semmifélő
 Szerelmi hő amalgama,
 Nem engedi a nagymama.

Epedés, sziv, gyékény, csádé.
 Ott vagyon a promenádé,
 Méla hold, éj mirevaló?
 Szólj ó hű pár egymást faló!

Don Görcselló gavalléro,
 Azonnal lódér iszkéro,
 Vesz papirt de négy garassó
 La szinezzó szép pirossó.

Ribizella ablakalla
 Könyököllő: oda balla(g).
 A Don egyet krákogezzo,
 A Donna letekintezzo.

Nosza gyorsan nyúl egy sárga,
 Sürgönyvivő hosszu spárga.
 Sárga spárga, hosszu spagát
 A hölgy elköhinti magát.

Fönt a szerelmes levellő
 Benne: „hogyha e sziv kell, ó
 Szökj estére szép Madúra
 A sétányra randevúra!“

Éjezzó van, csendes máró
 A táj csak pár cserepáró,
 Csak pár páró cserepáró
 Bájos kedvesére váró.

Csíttezzó! Halk morajetto.
 Ott egy padon ülve netto
 Görcsellő és Ribizella,
 Édesdeden csipirella.

Sziv a sziven, öl az ölben,
 Dobbanás kebel-, köbölben,
 Cupogezzó della csókó.
 Jön a bakter, éppen jókó!..

Halt! Közzéjök ugranceró
 Lonagezzót nyakon veró;
 Kuss, marselló il csavargó.
 Rázza, mint Jézus a vargó.

Don Görcelló elszaladdó,
 Ribizella ott maraddó.
 Il bakter megmarkolázó:
 „Mars szajhella városházó!

Lökdösezzó gonosz bakter
 Szivtelen, zord, mint a sakter.
 Sakter, bakter, salabakter
 A hölgysziv a dutyiban ver!

Óh szörnyü sors, del kajánó!
 Donna ott ben sir piánó.
 Hanem bassó teremtetto,
 Baktert miért teremtetto!?

36.

A holtak nem beszélnek. — N. orvos igen haragudott, ha az orvosokat megszólták: Álljon ki mind, kiállta egykor méltó fölindulásában, midőn egy társaságban ismét az orvosokra került a szó, álljon ki mind, kiket valaha orvosoltam,

és vádoljon tudatlanságról vagy hanyagságról!

— Ezekre könnyen hivatkozhatik orvos ur, monda neki egy hölgy, mivel jól tudja, hogy a holtak nem tudnak beszélni.

37.

Megfordítva. A budai népszínházban épen „Tiz leány és egy férj sem” czimű operettét hirdették, midőn T. I. budai háziur, mint rendesen, minden nap elküldé öreg szolgáját, nézné, mit adnak a színházban. Visszajön, és mondá:

— „Tiz leány és egy sem férj.”

38.

A polgári házasság katonai szempontból. — Mondja csak egyszer, őrmester ur, mi tulajdonképen a polgári házasság?

— Hát az, fiu, hogy a katonaság udvarol a hölgyeknek, a polgárságnak pedig el kell venni őket.

39.

Hirlapból. — Egy hollandi hirlap e következő jegyzetet hozza; „Egy ifjú, ki megnősülni szándékozik, — színésznőt keres, ki e gondolatot kiüzze fejéből.

40.

Talán igaz. — Miért lőn Ádám és Éva kiüzve a paradicsomból? kérdé leczkézés alkalmával a lelkész. Egy szegény kis leány válaszola: Mert a házbért nem tudták megfizetni. — Tapasztalásból válaszolt.

41.

A művész. K. mi a művész?

T. A művész bizonyos szellemi képzettséget magában foglaló — cselekmény.

42.

Jól ért hozzá. Egy uri ember — kiszolgált fliegelhornista a katonai zenebandából, — váltig bizonyitgatja, hogy milyen derék tisztikar van a lovasgavalleriánál.

— Hát maga is ott szolgált? kérdi egyik kompanista.

Oh nem! én a gyaloginfanteriánál szolgáltam.

43.

Sajtóhiba. Két uszkár és egy bika.

Ehelyett:

Két huszár és egy baka.

44.

Műfordítás. Memento mori — A moré mentéje.

45.

Ártatlanság. — No Juliska, nem mégysz ma bálba?

— Ugyan kivel mennék, hiszen tudja, hogy káplárom ma inspectiós.

— De hát mire való a viczekáplár.

46.

Csak egy szem. — Két palócz utazott az ágas bogas erdőn keresztül, egyik a lovakat hajtotta, másik a hátulsó kocsiülésen kuczorgott. A kocsis megfogott kezével egy faágat, s az visszacsapódván, kiütötte a benülő palócz egyik szemét. „Ejnye be jó, hogy meg fogta azt az ágot, — mond a jámbor — biz az mind a két szemem kiütötte volna.

47.

Még alhatik. — Az urfi, kora hajualban 3 órakor akarván útra indulni, meghagyta palócz kocsisának, hogy ez órára keltse föl. A kocsis azonban tizenkét órakor felrázta az úrfit álmából. „No mi baj? — kérdi ez — elütötte már a hár-

mat?“ „Nem — mond Jankó még csak tizenkettő, hanem azt akarám a teins urfinak mondani, hogy még három óráig alhatik.

48.

Nem ilyen amolyan. — „Hány óra alatt érünk Putnokra?“ kérdé palócz kocsisát az utazó. „Két óra alatt,“ felel ez. Azonban a két órán túl másik kettő is elmúlt, mire az utazó megboszankodván, kis zsebóráját mutatá a kocsisnak, melyen már négy óra is lejárt. „Ohó! teins uram! — mond a kocsis, — nem olyan apró kis órát értettem én, hanem amolyat a nagygyából, mint nálunk a helység tornyán van.“

49.

Rövidlátó. Nézd csak, ott jő férjed! mondá bizonyos nő vele sétáló barátnéjának.

Hol? kérdezé ez mindinkább összehúzván szempilláit.

— Ott a színházterén.

— Én nem látom.

— Nézd csak ott jó már a lámpánál.

— Én most se látom, s ez az első jó, melyet rövidlátásomnak köszönhetek.

50.

Segített. — Mit csináltál leányom, míg én nem valék honn?

— Az ablakon nézegettem kedves anyám.

— És te? szólt a kisebbik leányhoz.

— Nénémnek segitettem, felelt megijedve.

51.

Az udvaronc. — Jaj, egészen meg vagyok főve szólt a tánczban kiizzadt arszlán egy hölgy mellé dobva magát a pamlagra.

— Mégis milyen nyers, felelt naivul a hölgy.

52.

Nincs felelet. — Mennyiért vezet a bolondok házához? kérdi egy idegen, Bécsben, az utczán áldogáló magyar szolgálót.

— Ott tetszik maradni? vagy vissza jön ismét.

53.

Az unalmas. — Fogadja Méltsád legnagyobb köszönetemet azon boldogító élvezetért, melyet e francia-négyes tartalma alatt szellemdús társaságában meritni szerencsés valék.

— Ön pedig hálával — — —

— Kérem, kérem — — —

— Ön pedig hálámat, miszerint feleségeivel meg nem ölt.

54.

Csak kívülről. — Oh ne tessék azon csodálkozni, az éretlen korban gyakran megtörténik. Rajtam is megesezt, míg a fejem lágya be nem nőtt.

— Tehát már be nőtt?

— Mindenesetre, kérem csak megtapintani.

— Igaz. K i v ü l r ő l.

55.

A kötet. Egy pórnő magot vetett földjébe, az ellenség egyik hetyke vitéze meglátta.

— Ugyan, minek vesződöl vele szegény asszony, hisz tudhatod, hogy munkád gyümölcse a mienk.

— Adja Isten! felelé a jámbor földmivesnő, — én kender magot vetek.

56.

Kire ütött? Egy félénk uracs a mamának szépelegvén, kis leányához így szólt:

— Beh szép, beh gyönyörű teremtés a kis Flóra, épen a n y j á r a ütött.

— Nem biz én, — felelt a kis Flóra egész megilletődéssel — magára ütöttem, mikor a szakácsnét ölelte.

57.

É T L A P

a „Közösügyhez“ czimzett vendég-
fogadóban.

Tessék! kész már minden étel
Rántva, sülvé, finom lével;
És az asztal megterítve,
A bor és sör jól behütve.
Vigan fogjunk lakomához:
Kellner kanált, kést, villát hozz.

Az étlapon található
Mindent s lehet válogatni,

Szárnyas állat vagy négylábu
 Nem fut el a közös tábul.
 Tessék! válogassanak hát,
 Ne a rosszát, de a javát:

	frt	kr.
Nyakleves fritska-gombócczal	—.	5
Feketén és kabóczával	—.	8
Kolibri nyelv szúnyogczombbal	2.80	
Bornyubögés fojtott szószsal	—.	45
Marhahus kvótás mártással	—.	18
Tökcsuszpaisz fináncauflaggal	—.	15
Delegatyus pillantások	—.	32
Sóhajtó bibicztojások	—.	54
Lósódar a gyepmestertől	—.	20
Assziettli egerekből	—.	40
Gólyaláb paprikáslében	—.	99
Záptojáshéj tetejében	—.	10
Kofanyelv besavanyitva ,	1.60	
Tubákos orr megbarnitva	2.30	
Szabógallér zsidó májjal	—.	39
Megkenve piritott hájjal	—.	40
Rántott balha, poloskával	—.	77
Kocsonya varasbékával	1.—	
Hektikások köhögése	—.	50

	frt	kt.
Föleresztett édes lére	—	.52
Olajba főtt kapuczinus	—	.88
Befalazott francziskánus	—	.36
Sült a la Ubrik borbála	21.	—
Diszítésnek száz apácza	—	.20
Sustercsiriz mandulával	—	.40
Apró szep babsalátával	—	.36
Majomtüdő citromlével	—	.70
Hozzá egy tál csigavérrel	—	.70
Verébczomb jól megspékelve	—	.18
Juhköröm sajttal bélelve	—	.20
Fürészpórral töltött rétes	—	.20
Bizonytalan izü béles	—	.40
Dióhéj zsemlemorzsával	—	.36
Rák, megtöltve fris csalánnal	—	.75
Háromhetes fris halles	1.	—
Ütés alatt megsült deres	2.	—
Pandur bél, Macsánszky velő	2.60	
Szurokba süttött meszelő	—	.40
Lebujban szedett csókleve	—	.48
Patkányok kirántott feje	—	.99
Töltött káposztának szaga	1.40	
Lábkörömből készült laska	—	.70

	frt/kr.
Leforrázott döglött macska . . .	— .36
Svábbogárral töltött harcsa . . .	— .50

Uraim! tetszik ez étlap?
 Nálam minden ember ezt kap.
 Ihatik rá sört savanyut,
 Borhoz, jóhoz, nem igen jut.
 Tessék azért besétálni
 És magukat delectálni.

Gombóc János,
 vendéglős.

58.

Iskolában. Tanító: mi hajtja a vizi malmot?

Tanítványok egyhangulag: a víz.

Tanító: Hát a száraz malmot?

Egy tanuló neki bátorodva feleli: a szárazság.

A szabadjegyes. Napoleon Lajos, midőn még nevezték őt III. Napoleonnak, schweiczi tartózkodása ideje alatt nagy kedvét lelte abban, hogy egy-egy csoport iskolás fiut összeszedett s aztán saját költségén bevitte a kis apró muzsafiakat a színházba. Egyik nap délután azonban kedvezőtlen tudósításokat vevén, hátrattett kezekkel s lecsüggesztett fővel, mély gondolatokba merülve sétált a színház közelében.

A kis ingyenjegyes kliensek egyike meglátva őt, utána szalad, megrántja kabátja szárnyát s kérdi tőle nagy bizalmasan:

— Herczeg ur, megy ön ma színházba?

— Nem megyek kis fiam, felel Napoleon roszkedvüleg.

— Már ha ön nem megy, hát akkor én sem megyek.

60.

Szép szándék. Esküve Jancsi, hogy ő gazdag fog lenni idővel.

Lett is volna: de kár, őt a kötélre huzák.

61.

Thrax. Thrax nem szégyenled magadat? Siket a feleséged!

— Persze! de azt vélém, néma lesz és siket is.

62.

Phasis. Óh a szegény Phasis vádolják, festi haját ő!

Nem festé soha sem — mert feketén veszi ő.

63.

A nőkérdés. A nőemancipatio mellett erősen buzgólkodnak.

Két nő heves szóvitába keveredett.

Az egyik hosszasan elmondá érveléseit az emancipatio mellett, a másik nyugodtan hallgatta ki s végül azt mondja a kifáradottnak: én rövid leszek, csak egy nőkérdést ismerek: férjezett-e már?

64.

Kitalálta. Egy kövér és egy sovány ur összeveszet, s kihívták egymást, hogy majd pisztolból lönek egymásra.

De uram, én nem mérközhetem magával, mert oly sovány, hogy bizonyosan nem találom meg ha rálövök.

Én pedig oly kövér vagyok, hogy behunyt szemmel is eltalál.

— No tudja mit? mond a sovány kikerétázzuk az urat oly szélesre, mint én vagyok; ha oldalt lövöm nem ér semmit,
— Erre bajosan állott rá a mi kövérünk.

65.

Ugyan megváltozott. No Sára néni! nem vett észre férjén valami változást?

A multkor ugyancsak szivére beszéltem, kérde a szomszéd a szomszédasszonyt.

— De igen! szomszéduram, a mult vasárnap óta egészen megváltozott.

— Nagyon örvendek, hogy fogott rajta a szép szó. Ugy-e bár, most nem jár éjfélt után haza részegen?

— Nem bizony! most már alkonyat után itthon van. . . . részegen.

66.

Jó számító. Egy ur kérde a hölgy korát.

— Várjon csak mondá a hölgy gondolkodva, — 18 éves voltam férjhez menetelemkor s férjem 30 éves volt. Ő most kétszer 30, tehát 60 éves, következöleg én is kétszer 18, az az 36 éves vagyok.

67.

Ujságolvasó. Valakit kérdeztek, mért nem tart ujságot s ő így felelt:

„Midőn atyám meghalt, oly sok ujságot örököltem tőle, hogy még felét sem olvashattam át!

68.

Szót fogadott. Az apa fiát rajta kapta, midőn gyömölcsöt lopott, menj a szomszéd szobába s készülj a verésre. Midőn az apa elvégezte dolgát, bemegy egy vékony mogyorófa pálczával, hogy a vétkest megbüntesse, kit azonban oly puppal talált felékesítve, mely elől maga az ördög is megszaladt volna.

Az istenért, mi van a hátadon? kérdé elbámulva.

B u d a , felelé Jánoska, háromszor összehajtva. Atyám mondta, hogy készüljek verésre.

69.

Ügyvéd és a halál. Egy ügyvéd sírkövére következő felirat tétetett: A halál

nem követi az ügyvédek példáját, mert röviden végez.

70.

Belső baj. Egy székely ifju a sorozásnál. Öcsém, nincs valami belső bajod? kérdi az orvos.

De van, szörnyen szomjazom a borra.

71.

Amerikai egykedvűség. Cincinnatiban halálra ítélték egy bűnöst.

Bíró: Melyik napon ohajtaná ön, hogy az ítélet végrehajtsassék, talán csütörtökön?

Elítélt: Nem uram, csütörtökön 13-ka van, ominosus szám, félek, szerencsétlenséget hoz a nyakamra.

Bíró: Tehát a rákövetkező nap?

Elítélt: Uraságod feledi, hogy az meg pénteki nap.

Biró: Szombaton pedig nincs időm, vasárnap nem megy, tehát maradjon hétfőre.

Elítélt: Ebbe tökéletesen belenyugsom.

72.

Az új Sámson. Egy népgyűlésen, midőn a szónok ezeket hangoztatá: „Igen polgártársak, bátorságunk és vakmerőségünk győzelemre fog vezetni s mint Sámson lefogjuk verni a philistereket.

Egy hang közbe kiált:

Akkor hallgass, és kiméld állkapczádat, mert szükségünk lesz rá.

73.

Megkezdette. — Egy garázdálkodó s czivódó férj mondá nejéhez, midőn ez egy neki nem tetsző színű szövetet választott ruhára. De te ugyan mindig csak a legroszabbat választod magad-

nak! Valóban, válaszola ő, és teveled kezdettem el.

74.

Modern-szerelem. (A férfiaknak csak félszeggel szabad olvasni.)

Ha a leánynak nincs pénzbeli hozománya, így szól az arszlán: (oh! ah! dolgaim végeztével iparkodom látogatásomat tenni, — mert kegyed körében ugy szeretek ábrándozni!)

Ha a leánynak 1000 frt hozománya van: (kegyed irányában tisztelettel viseltetem!)

Ha 2000 frt: (Nagysád igéző!)

Ha 3000 frt: (Önt szeretem!)

Ha 4000 frt: (Igazán szeretem!)

Ha 5000 frt: (Hűn szeretem!)

Ha 6000 frt: (Forrón szeretem!)

Ha 7000 frt: (Lángolón szeretem!)

Ha 8000 frt: (Szeretem önt szívem minden erejével!)

Ha 10,000 frt: Ah! Nagysád ha értené az én feláldozó szerelmemet.

Ha 15,000 frt: (Imádlak, szeretlek, mert oly kedves vagy!)

Ha 20,000 frt: (Örülésg szeretem bened, óh hölgyek legdicsebbike — a szenvedéséget, mely ugy vonz!)

Ha 30,000 frt: (Nem lehetek egész siromig másé, mint a tied, te bájos királynő!)

Ha 40,000 frt: (Tied, tied vagyok örökre, tudod mi ez: örökre? még a siron tul is!)

Ha 50,000 frt: (Mennyei lény, te istennő! ki életet, halált adsz, szeress, mert főbe lövöm magam!)

Ha 100,000 frt: (Im lásd lábaidnál a te hűséges rabszolgádat!)

75.

A török szultánról. Abdul Aziz török szultánról most sok adomát beszélnek. Mondják, hogy szeret néha álöltözetben a nép közé vegyülni. Egyszer egy nyilvános fürdőben hevesen kelt ki a szultán

(t. i. a saját maga) rendeletei ellen. A vendégek vele tartottak, csak egy dervis pattant föl a szidalmakra s furkós botjával nyakon vágta a szidalmazót. Másnap valahova kormányzónak neveztetett ki a dervis e hűségért, melynek bizonyságait a nagy úr kék foltok alakjában viselte saját hátán. „Dervis — így szólt hozzá — maradj tovább is becsületes ember és védelmezd az igazságot, de ne hordj magaddal oly vastag botot.“

76.

Szóvirág. — A férfiak sok szóvirággal tartanak bennünket, hölgyeket.

-- Azért van oly sok mérges, csipős csalán közt.

77.

Óra és szív. — Miért hordják a férfiak óráikat mellényök baloldali zsebében?

— Mutatják a változandóságot s állhatatlanságot. Szívök az órával rokon kegyességű.

78.

A román és regény. Nagysádnak szép könyvei vannak, szabad kérem egyet olvasni.

— Szívesen s mit szokott ön olvasni? regényeket vagy —

— A fi done! szól a szemüveges dandi — én csak románokat szeretek a regényeket inasom szokta olvasni.

79.

A boldog pár. Egy részeges férjével sokat szenvedett nő meghalt életpárja emlékkövére a következő sorokat véseté:

„E sirba rejté férjemet

A mord halál keze,

S a jó Isten neki s nekem

Nyugalmat szereze!“

80.

A papagály. — Tud Nagysád papagálya okosat is beszélni?

— Minden esetre többet mint ön —
felelt a hölgy kiállhatatlan udvarlójának
— különben nem tartanám.

81.

Eladó férfi. — Miért nem neveztetnek
a nőtlen ifjak is eladóknak, mint a leá-
nyok.

— Mert sokat érnek.

82.

Családi jelenet. Orvos: Magam hoz-
tam haza az orvosságot édesem.

Nő: Férjem uram igen előzékeny, a
keserőségeket mindenféle alakban adja
nekem.

Kis leány: Jaj be csecse, adja nekem
papa.

Orvos: Te gyenge vagy hozzá, kis
lányom.

Fiu: Hát papa nekem mit hozott? én
erős vagyok, elbirom.

Orvos: Te néked fiam az én szerepemet adom.

Fiu: Jaj, hát én is hozzak orvosságot anyámnak, hiszen nem beteg csak akkor az, ha itthon van.

83.

Arszlán-birálat.

Szép, valóban szép leány,
Parolámra mondom az
Szende, mint a liliom,
Bájos, — mint a zöld tavasz.

Homloka, miként a hó —
Oly fehér — és ajkai!
Oh mi élvezet lehet
Ezt karjában tartani! —

Mosolyától még talán
A halál is elszalad,
Milyen élvezet lehet
Csókolni az ajkakat! —

És mily drága ékszere,
 Mely függ karjain, nyakán,
 Hát még otthon mi lehet?
 Mondom ez dicsőleány!

 84.

Cséffán nem rég egy öreg ur halt meg, ki a bornak rendkívül tisztelője volt, míg vizet évek óta nem ivott. — Midőn halálát közeledni érezé, „nagy“ pohár vizet kért, melyet e szavakkal üritett ki: „Halálom előtt ki akarok békülni ellenségeimmel!“ — Két igen hidegvérű s azonkívül egymással már hosszabb idő óta ellenségeskedésben élő földbirtokos kocsin utazván, a Farkaspatak és Cseszorz közt levő szük uton találkoznak egymással. — Egyik sem akart a másik kitérni; végre az egyik a gyepelöt az üléshez köti, elővesz egy ujságot és olvasni kezd. — A másikat azonban e hidegvérűség nem hozta ki a sodrából, s így szólt: „Ha ki

tetszett olvasni, kérném egy kicsit azt az ujságot!”

85.

Megesett neki. — Ah én szerencsétlen nő! első udvarlóm párbajban halt meg, másik hűtlenné vált s a harmadik, oh, a harmadik férjemmé lett!

86.

Stax.

Nem tudom én, hogy Stax mit ír annyi s annyi tudósnak;
Azt tudom én csak, hogy elmarad a felelet.

87.

Tuskának.

Óh, Tuskám, ne veszékelj úgy a vörös hajadért, mert
Ha nem barna is az, barna helyette a bőr,

88.

Egy mathematicai elv megczáfolása.

Azt mondják, hogy nincs a világban ür;
 oh de bolondok!
 Hát e tudósok nem ismerik a zsebemet?

89.

A nők egykor és most.

Voltak idők, a midőn kérdezték, állat
 az asszony?
 Van ma, ki szemtelenül mondja: „oh
 angyali lény.“

90.

Egy hazugnak.

Óh, te hazudhatsz, mennyit akarsz, mert
 nincs hiteled már!
 Egyszer csaltál meg; mert ime: nem
 hazudál!

91.

Tul tett rajta. Egy kuruzsló dicsekedett, hogy mindenféle bajt meggyógyít.

Ijedtséget is? kérdé a paraszt.

Persze, hát mitől ijedt meg?

A téltől, hogy nincs gúnyám.

92.

Uj házasok. Férj s feleség asztalnál ültek, dicsérték, kínálták egymást.

Édes tubiczám, végy magadnak ebből a borjuvelőből, mond a nő.

Köszönöm kedvesem, felelt a férj, eléggé elvagyok látva.

93.

Vizsgálatkor. A tanár felhívta a sekundába tenni akaró tanulót, mondjon verset.

A haragos tanuló kezdi:

„Tökkel ütött fejünek nem szoktam ver-
seket mondni.“

A tanár nem jött zavarba, hanem felelé:

„Durva, goromba paraszt, neveletlen
kölyke apádnak.“

94.

A tükör. Két falusi egy new-yorki kalapozhoz tért be, hol egyik kalapot akart vásárolni. A mutatott kalapok igen tetszettek nekik s bámulva szemlélték a kalap belsejére alkalmazott kis tükröt. Midőn az egyik a tükör czélját kérdi, a másik társa tudatlanságán egészen felháborodva így kiáltott fel:

— Hisz láthatod. E kalap vevője e tükör által képezzé lesz meglátni, hogyan áll neki a kalap.

95.

Hódolat. Anna angol királynő trónra-
léptekor az elfogadási termet megtölté a
szerencse-kivánó hódoló serege.

A hőség nagy volt s a királynő legyezőért nyult e szavakkal:

„Rendkívül meleg van.“

„Nagyon természetes — szóla Srohamdymarquis, magát meghajtva — Angliának napja soha sem süttött oly melegen, mint most.“

A marquis másnap herczeggé nevezetett.

96.

Jó kifogás. Egy suhancz véletlenül kitörte a kirakat üveg lapját, s hibáját észrevevén, elkezdett szaladni; de közelében volt rendőr által elfogatott. — Vald be, ugy-e te törted be az üveget? — Igen! s azért szaladtam haza, hogy a kár térítése összegét meghozzam.

97.

Naiv felelet. Itt van a pénz, kölyök, s most mondd meg, miért irt éhes gazdád ily kis összeg miatt 18 levelet?

— Azt nem mondhatom meg egész bizonyossággal, de úgy gondolom, csak azért tette ezt, mert az első 18 levélre nem kapta meg a pénzt.

98.

Találós kérdések. 1. Ki született csak egyszer, de kétszer halt meg?

2. Ki az, ki soha sem fél?

3. Ki halt meg az apja születése előtt?

4. A férfi-e vagy a nő eszélyesebb?

5. A nők miért makacs megátalkodott természetűek?

6. Hogy lehet erős téli hidegben úgy kimélni a fát, hogy ne tüzelj s mégse fázzál meg?

7. A fél- vagy kétszemű ember lát-e többet?

8. A férfi mikor ur saját házában?

Megfejtés:

1. Az evangéliumból ismeretes Lázár, kit első elhalálózása után feltámasztott Jézus.

2. A tiszta lelkiismeret.

3. Kain és Ábel; mert Ádám apjuk nem is volt születve.

4. A nő, mert csak egy is sok férfit el tud bolondítani.

5. Mert ős anyjok Éva, kitől eredetöket veszik, Ádámnak nem husából, hanem kemény csontjából alkottatott.

6. Végy egy súlyosb darabot válladra, s hordozzad az emelet és a ház grádicsain le és föl.

7. A félszemü, mert ő másnak két szemét látja, de más a kettővel nála csak egyet.

8. Mikor nincs benn az asszony.

99.

Kifizették egymást. Czifrán szeretett járni az asszony s egykor a tükör előtt találta a férje.

Bodor fürtöket eresztgetvén pipájából, kérdé kedves élete párját:

— Tudod-e, mikor legjobb a gyertya és az asszony?

— Mikor?

— Ha tisztogatni nem kell.

— Hát azt tudod-e, kérdé viszont az asszony, mikor kiállhatatlan a kályha és a férfi?

— No?

— Ha füstölnek.

100.

Okos intelmek. — A férj legyen mint a méh, munkás és takarékos; de a nő ne legyen mint a méh, mely virágról virágra repked.

— A férj legyen mint az ügyvéd, ki hazának minden ügyes — bajos dolgát elvégzi, de a nő ne legyen mint az ügyvéd, ki minden pert maga részére kíván megnyerni.

— A férj legyen mint a hirlap, tele tanulságos vezércikkekkel; de a nő ne legyen mint a hirlap, melyet praenumerátio után — kézről-kézre szoktunk adni.

— A férj legyen mint a tűz, tele fény-nyel és meleggel; de a nő ne legyen mint a tűz, mely mindent fel szokott emésztetni.

— A férj legyen mint a viszhang, mely nevének minden gyengéd érzemét viszhangozza; de a nő ne legyen mint a viszhang, mert akkor mindig az övé lenne az — utolsó szó!

— A férj legyen mint a festő, ki család életét mindig szép színekkel ecsetelje; de a nő ne legyen mint a festő, mert könnyen az arcfestést fogná gyakorolni.

— A férj legyen mint kakas, mely megvédi háremét; de a nő ne legyen aztán mint a tyúk, mely néha kácsa-fjakat is nevel.

— A férj legyen mint a hal, csendes és hallgatag; de a nő ne legyen mint a hal, mely mindjárt horogra akad. —

Feltalálta magát. Egy péklegény kit nehéz álmak gyötörték, ezek megfejtésére

sietett a könyvtárba és megvásárlá a világhírű Wajdits-féle nagy szerencse dupla álmoskönyvet, a melynek ára 50 kr., egy éjszaka drótostótot tánczoltatá álmában a fortuna fiát, másnap alig szabadulhatott, sietett a lutriba és megtevé a 43. 65. 82. számot ambo ternora, az ifju haza érve hogy vevényét el ne veszítse, kovászszal az ajtóra ragasztá, fortuna rózsa felhőkön beköszönt, mert véletlenül a péklegény a „Zalai közlöny“ lutri rovatából ternoját olvasá ki, volt öröm árkádiában, de puf belegrád, baj volt az ifju nem tudta a vevényt az ajtóról levenni, mit tett, fogta az ajtót és ajtóstól köszönt be a lutrista boltban, hogy ternoját fizesse ki. —

102.

Miként felelt az egyszeri deák érettségi vizsga alkalmával?

Nevezetesen N. tanuló kérdeztetvén az érettségi vizsgán a természettanból, s

midőn a főigazgatónak hozzá intézett kérdéseire nem tudott megfelelni, oly könnyü kérdést nyert végül tőle, melyre biztos jó feleletet várt, u. i. kérdezé tőle, hogy miből áll, az ugynevezett Voltaféle oszlop? ő a nevezetes kérdésre is hallgatott, mire azonban egy jelenlevő barátja, kilesve az alkalmat, jelek által igyekezett a szánakodásra méltó ifjun segíteni, és elővett zsebjéből egy krajczárt és egy hatost s a két pénz köze szoritotta kabátjának egyik csucsát, mit a kérdezett fél elég gyorsan észre vett, s a kedvező alkalmat csakhamar felhasználta, mire a laconicus felelet az volt, — egy krajczár és egy hatos között egy kabát.

103.

— (S) **Állandó cseléd.** Egy alsó-austriai faluban él 90 éves hajadon, a ki 72 esztendő óta folyvást egy családnál szolgál, ritka példája a cselédhűségnek és jó cseléd tartásnak. A ki ezt a leányzót

nőül venné, bizonyos lehetne felőle, hogy mind a sirig hű párra tett szert. —

104.

— **Gazdátlan hüvelykuj.** Vidonbák községben egy gazdának apró marhái minden éjjel fogyogattak az ő hire nélkül. Egyszer megsokalta a dolgot, mert már kevés baromfia maradt. Vett tehát egy róka-fogót s azt kitette a tyuk-ól mellé, már előre számítva a — rókaborre. Alig várta hogy pitymaľódjék, mindjárt szaladt, megnézni, mi van a róka-fogóban. És nagy meglepetésére róka helyett egy emberi kézről ott maradt hüvelykujjat talált. Ember vitte tehát a róka szerepét!

105.

— **Hajdani magyar konyhajegyzék.** Midőn a halmas Thurzó család egyik szépivadéka Judith és hős Jakosich Endre egybekeltek 1610-ik évben a lakadalmon

elfogyott 10 ökör, 43 bornyu, 144 bárány, 341 lud, 691 tyuk, 12 pulyka, 103 fajdtyuk, 2 szarvas, 1 őz, 27 nyul, 18 malacz, 15 csuka, 169 potyka, 100 pizstrong, 750 menyhal, 150 angolna, 600 sóshal, 40 kárász, 100 vegyes hal, 1600 tojás, 4 mázsa turó, sajt, 1 mázsa só, tortákra $7\frac{1}{2}$, egyéb süteményekre 2 mázsa, tésztának s más konyhai használatra 100 mérő finom és 108 mérő másodrendű liszt, 8 oldal vastag szalonna, 54 itcze zsír, 29 font írósvaj, 28 itcze méz, 103 font asztali olaj, $6\frac{1}{2}$ akó boreczet, $2\frac{1}{2}$ akó söreczet. — És mindezek leöblögetésére 235 akó bor, és 114 akó sör folydogált el. — A vendégek lovai pedig 566 mérő zabot és 60 szekér szénát emésztettek meg. Hogy volt mit tenni a vendégek eleibe az említett lakodalmon, azon csakugyan senki sem fog kételkedni. s ha valaki mégis kicsinylené Thurzo uram vendéglátását védelmére azt állitjuk fel, hogy még talán nagyobb dáridót csapott volna, hanem a lakodalom előtt rövid

idővel 80,000 magyar forintnyi kárt szenvedett az akkori háboru által. Hejh pedig roppant összeg volt ám 1610-ben 80,000 magyar forint.

106.

— **Sulyos ékszer.** A Times emliti, hogy Bismark királyának nem régiben Londonba küldött rendkívüli követe az angol királynőnek 90—100 fontos nyakékszert hozott ajándékba. Képzeljük a királynét — jelzé meg a Times csintalanul — ezzel az ékszerrel nyakán. —

107.

Változó és váltóztató ünnepek. Hamvazó szerda hosszúra változtatja képét azon hölgyeknek, kik farsangon majdnem agyontáncolták magukat a konty után.

Pünköstkör, ha az ur akarandja, nagy urrá, Schulinspectorrá vagy más efélévé változik sok programmöntő tök-

filkó, kire tavaly még a kutya sem nézet... az övén kívül.

Urnapja pedig szüntelen változik azon szolgállekeknél, kik minden szerencsefordulatkor más más urnak adják bérbe hitöket, lelköket.

Fogyatkozás fiatal házasok tárcájában, némely „rózsaszínű“ versfaragó eszében, s azok seregében, kik önállólag tudnának járni.

Böjtök. A szegény ember mindennap böjtöl, a gazdag, ha étvágya nincs, a tisztviselő 8 élő gyermekkel és 400 frt fizetéssel, az árva, ki rokonainál a kegyelemfalatot eszi, az író, ki a kiadók nagylelküségéből él; a szerelmesek mámoruk első pillanatában, lelkiismeretes tisztviselők, s mindazok, kik eszök után s csak Isten kegyelméből, nem „bizonyos“ elvek vallásából élnek.

108.

Tréfás kérdések. 1. Melyik fa nem ég meg a tüzön? Tréfa.

2. Melyik járásban nem parancsol senki sem? Időjárásban.

3. Milyen ág van legtöbb a patikában? Orvosság.

4. Melyik vajtól félnek az emberek? Tolvajtól.

5. Melyik molyra ülünk le? Zsámolyra.

A szerelmes ifju.

(Mindennapi történet.)

„Szeretlek én egyetlen egy virágom,
 Szeretlek, mint testet az éji álom.
 Oh bár sohse ébrednék fel, szeretném;
 Ugy is ha nálad vagyok nem ehetném.

Imádlak, mint angyaloknak képmását
 Kerüllek, mint macska a forró kását.
 Környöskörül megyek a te lakodnál,
 Ott szeretnék lenni minden bajodnál.

Szivszerelmem lenne az ir angyalom,
 Melytől messze menne ám a fájdalom.
 Oh de hiszem nincsen bajod, csak engem
 Gyötör a bú, gyötör égő szerelmem.

„Szeretlek én egyetlen egy virágom,
 Te vagy nekem legdrágább e világon.
 Órizd meg e levelet, mert bizonyság,
 Hogy részemre nálad van a boldogság!

110.

Elsült a bot. A vén gyolcsárús zsidó utazott télen, midőn egyszerre az erdőben meglát roppant ordas farkast maga felé közeledni.

A zsidóban megfagyott az ijedtség miatt a vér, s valamint a vizbefuló az utolsó szalmaszál után is reménykedve kapaszkodik, oly hasztalan reménynyel feszítette Mózes botját, mintha puska lenne a pofájához, s célba vette vele a farkast.

Ezt az egész manipulatiót látta egy vadász az ut melletti bokorból, s csak akkor sütötte el fegyverét, mikor a bős állat már alig volt néhány lépésnyire a szerencsétlen kalmártól.

— Ej, no — szólott magában Mózes, a mint maga előtt látta a vérében fetrengő farkast, harmincz esztendeje, — hogy magammal hordom ezt a botot, és nem tudtam, hogy meg van töltve?

111.

Az okos kocsis. A pap gazdasszonya elküldötte palócz kocsisát Iczik zsidóhoz, hogy hozzon attól egy meszely eczetet, meg egy meszely kámforos spiritust.

Fogja a kalapját a mi Éstókunk és szépen elballag a boltig,

— No mi baj? kérdi a zsidó.

— Hoát egy messzeü ecztet, oszteég egy messzeü kanporos piritost keérneéke. Iczik előjött az eczettel.

— Hová mérjem? kérdé.

— Csak ide la a kalapomba.

Azután a spiritust hozta elő a boltos.

— Ezt meg teőtse a karimájába, — okoskodék Estók s megfordította a kalapot, úgy, hogy az eczetnek utolsó csöppe is az anyaföldnek jutott osztályrészeül.

112.

Hány lába van a tyúknak? Falusi iskolában a tanfelügyelő kérdezi a meztelábos fiút: hány lába van a tyúknak?

A fiú néz a nagyságos urra erősen, gondolkodik mélyen, de nem jut szóhoz, a tanító kiakarván segíteni, a táblára tesz két huzást, mit a gyermek megpillantván mohó örömmel reczitálja: a tyúknak || (tizenegy) lába van!

113.

Biztos szer az éhség ellen. Nagy szükség uralkodott mindenfelé, — a hatóság legbuzgóbb intézkedései mellett sem

birt a bajon segíteni, — ekkor a papság „három napi általános bűjtöt rendelt tartani.“

114.

Bölcs fejezet. T. N. megyében egy izben sok tolvajlási eset fordult elő — a kupaktanács összegyűlt a teendők meghatározása iránt, hogy e baj elháríttathassék, az oskolamester, ki a jegyzőkönyvet vezette, ezt írta a fejezetbe: „Jegyzőkönyv felvételtek: — község előljárósága által eddig elkövetett tolvajlások meggátlása végett.

115.

Ülés az állásért. Egy jómódú és jószívű polgár, egy másik polgártársaért, ki a rendőrség által valami csiny miatt letartóztatott jótállott a csiny tevő, azonban szabadon lábra tétele után megszökött, s így a jótálló lett letartóztatva,

mely alkalommal ezt írta a fogház falára:
 „Itt ülök azért, mert jót álltam.“

116.

Barna haj. Egy jóhirű vendéglőben mindennapos volt egy fiatal ember. Jó ízűen ebédel, midőn egyszer csak magához inté a pinczért s így szólítja meg: „Hát a barna szakácsné miért nincs itt?“ — „Talán tetszik tudni kérem alásan, — válaszol a pinczér — hogy tegnap elkergettük?“ — „Nem biz én, csak gyanítottam.“ — „És honnét, ha szabad kérdenem?“ — „Csak onnét biz én — mond fiatal emberünk — mert eddig mindig barna haját találtam az ételben, ma pedig szőkéét.“

117.

SIR-VERSEK.

**Egy nő sirjára, kit megfojtott egy
haluska.**

Itt aluszsza álmát Kurczina Annuska,
Kit megfojtott vala a turus haluska.

118.

Egy jámbor kovács sirjára.

Mint az gyomorban bent a pörcös pogácsa
Itt van eltemetve falunk jó kovácsa.
Aki itten megáll azvagy erre jára,
Hullajtson könyeket ez bús keresztfára.

119.

Egy favágó sirjára.

Meghalt Bögre Peti, életének vége,
Mert gyomorba rugta őt a felesége.
Özvegyére rászállt a bú sötét éjje,
Nincs már ki keressen, üres lesz bögréje.

120.

Szót fogad. Fiam, megbecsüld a pénzt, mert nagy! írja az apa utasításul a korbély fiának küldött 15 frt mellé.

Felelet.

Atyám, utasításod szerint nagyon megbecsülöm a pénzt; azonban kérlek, küldj ismét, mert egy t. cz. krajczárom sincs, miután a küldött tekintetes ötforintos és nagyságos tizforintos bankó uraknak már az Oberkellner és Samu cigány zsebébe méltóztatott sétálni.

121.

Ártatlanság. Ör: Halt! wer da?

— Semmi felelet.

Ör: Ki vagy te gazember?

Lump: Ha nevedet tudod, mért kérded?

122.

Jegy. Jegyszedőné: Van az urnak jegye?

Ur: Persze van.

Jegyszedőné: Hát hol van kérem?

Ur: Nem látja, az orromon van egy szemőcs.

123.

Czylinderes. Nem szégyenled magadat barátom e magyar városban czilinderrel járni.

Már hogy szégyenleném, hisz nincsen abban semmi.

Az már más!

124.

Fonákság.

Minden fonákul
 Megy a nap alatt;
 Borban viz árad
 Erszényem apad.

125.

Jó tanács.

Fáj inasodnak a gyomra,
 Tehát adsz inni szegénynek.
 Hadd mondjak jobb szert:
 Adj neki ennivalót.

126.

Rövid válasz. Baka: No Panni, kívül szimpatizál, a burkussal-é, vagy a francziával?

Panni: Persze, hogy Franczimal.

127.

Czigány-logika. Kövessétek atyámfiai a szentirást: aki téged kövel hajit meg, azt dobd vissza kenyérrel mond a pap.

— Kenyergem alásan édes tisztelendé uram, hátha kinyér nincs, akkor mivel ké visszadobni?

128.

I g a z.

A legbúsabb nóta:
Ha elfogy a banknóta.

129.

Ősi mondások. Ha viszket a tenyered
— megcsipte valami.

Ha utközben megbotlasz — ne járj
gyalog.

Ha pofon üt valaki jobbfelül — balog-
suta tette.

Ha valamidet ellopják — gondtól me-
nekülsz.

Ha szobában pókháló van, nincs asz-
szony a háznál.

Ha megörökítésért nem akarsz köl-
teni, állíts nyomdát.

Ha gazdag akarsz lenni, — légy elé-
gedett.

Cérna György.

(Ballada.)

Cérna György szerelmes volt Blankába.
 Nem is epedt érette hiába;
 Mert viszont szerette őtet Blanka
 A bűbájos, kedves szőke hölgy.
 Óh, mily boldog volt a gyenge ténsúr,
 A hirtelen szőke Cérna György.

Hogy meggratulálja a szép Blankát,
 Fölfogadta a zenélő bandát.
 Keble dagadt az édes örömtől,
 Szeme fénylett, mint a drága gyöngy;
 Mert cwiki-pusztit kap majd Blankától
 A hirtelen szőke Cérna György.

Eljátszották az éjjeli zenét.
 És ott állt — zsebébe dugva kezét,
 Imádottjának ablaka alatt,
 Égő szivét rángatta a görcs, —

Ott állt epedően érzelegve
A hirtelen szőke Cérna György.

Várt sokáig rózsaszín reménnyel —
S leönték az éjjeli edénnyel.
A hős felnéz s busongva felsohajt:
„Virág vagy te, én meg büszke tölgy.
Hű lovagod, a büszke tölgy áll itt,
A hirtelen szőke Cérna György!”

„Te vagy? — Szólt egy nő. — Akkor
nincs hiba.

Várj; lemegyek a háló-jankliba’!
— Ott lennt Györgyöt fülénél fogta meg.
„Ah, mért vagy ma széles, mint a tölgy?”
Mond sötétben, a nőt átkarolva
A hirtelen szőke Cérna György.

„Te lump! Én Blankának anyja vagyok!
És hátára ütött egy jó nagyot,
Cérnának se kelle több, ment, repült
Árkon, bokron, hegyen és völgyön.
Blanka fájón sohajtott az ágyban:
„Óh, szegény szőke Cérna Györgyöm!”

131.

Epedő költő.

Szívem ugy ver érted Blanka,
 Mint mikoron a katlanka
 Tág ölében
 Mindenképen —
 A bős krumplici szotyog,
 És az üstben,
 Komisz füstben —
 Iszonyuan rotyog.

132.

Elhiszi. Ugyé kérem elhiszi, hogy még csak 25 éves vagyok? mond a delnő udvarlójának.

Már hogyne hinném, hiszen tiz év óta mindig ezt mondja.

133.

Papucshős. Dorka papucshősnek méltán kereszteli férjét:

Dorka ha bokrosodik, férje papucscsal üti. —

134.

A szemüveg. Sokáig válogatott egy látszerésznél egy parasztbíró szemüveget, míg végre nagy nehezen talált egy alkalmasat.

Csak ezt az egyet találta jónak? kérdi a látszerész.

Igen.

Sajnálom, de nem eladó.

A patvarban, de hát miért, kérdé a vevő megütközve.

Hát csak azért, mert nincs benne üveg.

135.

Lesznek-é nők az égben. E kérdésre a szentírásból határozott nem-mel kell felelnünk; a „Titkos jelentések könyvé“-ben ugyanis a többi közt az áll, hogy a menyországban, mint Szent János egyik

látmányának elbeszélésében mondja — félórai csend uralkodott; az pedig hogy csak egy fél negyedórai csendre is ott, hol nők vannak, lehetlen számitni.

136.

Kalap és sapka. Le a kalapokkal! jön a király, kiált egy huszár a népre, s mindenki levette kalapját, csak egy oláhnak volt fején nagy báránybőr kucsmája.

Hát kend különb a többinél, rivallt rá a mérges huszár.

Nekem nem kalapom, csak sapkám van.

137.

Nőké a mennyek országa. Londonban azt prédikálta egy pap, hogy a menyországba jutók között a férfiak száma ugy aránylik a nőkéhez, mint 1 a 12-höz. No ha ez áll, akkor jaj azon férfiak, ki a mennybe jut.

138.

Okos válasz. — Te Marczy, hány éves ez a szarvasmarha, kérdi az uraság a kis bérest.

— Épenséggel egész bizonyosan nem mondhatom, de annyit tudok, hogy a pám lehetne.

139.

A mai leányok dala.

A mostani ifjak
Nagyon ledérek,
A szegény leánynak
Mindent ígérnek,

És ha a sok mézes szóra
Meghódol a lány
Azt kérdezik a mámitól:
Mi a hozomány?

Én hát mint okos nő
 Korral haladok,
 Szép szóra, szép arcra
 Nem sokat adok
 — Mit ér a férj csinos arca,
 Tiszta erénye:
 Ha emellett nincsen neki
 Tele erénye.

Hogy ha én valaha
 Férjhez mehetek,
 Férjül jó gazdagot
 S vénet keresek;
 Tutyi-mutyi öreg férjet,
 Kitől legalább
 Nem retten meg az udvarló,
 S a házi barát.

140.

Tréfás biró. Biró: Mikép történt, hogy önt férje megverte?

Nő: Lakásunk előtt tánczhely létezik. Azt hallottam, hogy férjem ott van, én

tehát egy másik nővel lementem és tekintettünk. Férjem meglátott, és nem sokára feljött lakásunkba, ahol megvert és a butort széttörte.

Férj: Nem illik egy nőnek oly helyre menni, mondá igazolásul.

Biró: Tehát önnek illett oda menni?

Férj: Férfiak számára minden hely illő.

Biró: Ön valóban ily nézetben van?

Férj: Igen.

Biró: Jól van; ön tehát három hónapra a dolgozóházba fog menni.

141.

Paprikáslé. — Mi ujság?

— Kaliforniában új gyémántmezőre bukkantak.

— Ah mi ez ahhoz az ujsághoz képest, hogy a nk. sártenger fenekéből egy pflasterkövet halásztak ki.

— Főgymn. muzeumba vele.

Kapitány előtti járdáról egy egyenes követ adjanak ritkaságul be.

— Hallotta-e, hogy Nagy-Kanizsán színház épül.

— Hallani, hallottam, de hiinni nem hiszem.

142.

Követválasztáskor. — János gazda! melyik párthoz tartozik? kérdi a szolgabíró.

— A jobbpárthoz! felel az atyafi.

— Hiszen balpárti követre szavazott kend!

— Persze, a feleségem azt mondta, ha nem balpárti követre szavazok nem győzünk; bánom is akármelyik párt, csak győzzünk.

143.

Miért sárga az arany? Diogenes szerint az arany azért sárga, vagyis halavány, mert igen sokan leselkednek utána

és épen azért nagyon fél; pedig a ki fél és retteg, az sápadni szokott.

144.

A téglázás. A kis lány meglátta, hogy a téglázás által a ránczos ruha sima lesz, kapja a téglázó vasat s alvó öreganyjához szaladt, arczához dörzsöli, ki álmaiból kegyetlen valóra ébredett, mert arcza irtóztatón fáj. A kis lány sírva mondja: azt gondolá, hogy az arcz ránczai is elmúlnak.

145.

Lesujtó válasz. Egy fiatal író felolvasta novelláját; no mi tetszett meg művemből, kérdé barátját, ez pedig őszinte arczezal felelé; az tetszett legjobban: a mit fel nem olvastál.

146.

Szanaszét. A parasztasszony kenderföldjét nézte, nagy volt a szárazság, pa-

naszkodott, sopánkodott, mért nincs eső. Erre kis felhő közeleg, arra fordul, hivatgatólag összeteszi kezét: „erre, erre, édes kis Jézusom, mind az én kis kendeföldemre!“ nemsokára sűrű jégeső hullván az asszony elkezd hadonázni kezeivel: szanaszét, szanaszét édes kis Jézusom, hadd jusson mindenfelé.

147.

Duplán. 1848-ban az öreg huszárok általános élceze volt, hogy a német 24-et osztogatott, ők duplán 48-al fizetik vissza.

148.

Lopott ellenség. A huszártrombitás táborozás alkalmával megigéri az unatkozó bajtársaknak, hogy eleven ellenséget lop, fogadtak.

Betanított lovával közel megy az ellenséghez, megköti a vizpartján s ő a közeli kukoriczásba megy, nem sokára az ellen-

ség közul oda sompolyodik egy, lassan a lovat felszabadítja s fel ül rá, erre a trombitás reterádót fú, a betanított ló visszaszalad s a megrémült ellenséget a táborba viszi. A fogadást megnyerte a trombitás.

149.

Bölcsek köveiből. Kettőt nem jó szetrezni: régi kocsit vasáért, vén asszony-pénzeért.

Nincs az a bölcs ember, kit a bor és asszony meg nem tántoríthat.

Azt jobban szoktuk szeretni, a ki nekünk hízeleg, mint aki sebünket megmutatja: holott az első sebet vág, ez utóbbi pedig sebet gyógyít.

Legjobb életpálya az, hol az élet hajóján a vitorlákat az érzés dagasztja, a kormányt pedig az ész viszi.

Aki azt mondja: elég, már hanyatlott, mert az erény nem tűr tespedést.

150.

Baj van. Tilosban járt a cigány lovas ezért bevádolták.

— Nos daide, baj van, mond a biró, zabba ment a lovad.

— Jaj, nem az én bajom.

— Hát mi? kérdi kíváncsian a biró.

— Nem az én bajom, hogy zabba ment a lovam, hanem az, hogy a zab ment a lóba.

151.

Borbirálat. — Mi különbség van bátya az idei és tavali borteimés közt?

— Hej bizon nagy különbség van; tavál a bajuszunkat törültük meg ivás után, most meg a szemünket.

152.

Megvasalta. Egy Kocsi nevü öregur s egy Kovács nevü fiatal ur összejöttek, dusputáltak. A fiatal egyszerre mérgében

rákiált: Dejszen uram bátyám, nálam nélkül semmit sem ér, mert a kocsihoz kovács kell, hogy erős és állandó legyen.

153.

Kérdi a hidvégi czigánytól egy keresztül utazó vidéki uri ember: Ugye barátom! merre megyek én erre Szokolba? a czigány ekkép igazítja el a kérdezőt: „Csák menjen ázs ur árrá ki, ott májd lát egy kerest fát — azstán egy kicsit bálrá, azstán egy kicsit jobbra, ott májd lát egy nagy erdét abba sok fá van, mind a Bathyány hercsegé, hanem vigyázzson azs ur, neki ne menjen a fának, mer azs olyan drágá erdő, hogy ostor-nyelet sem lehet vágni mer há meglátja a jáger, elveszi a fejséjét; onnán csák menjen páphálálának ki ánnak a nágy hegynék tudja? azstán májd meglátja Keszit, onnan azstán ha ván azs urnak ese, be mehet Szokorá!

154.

A jegyző kéri a h i polgártól a fecskendő járulékot, hogy fizesse meg. Ez azonban kifakad és mondja: „Már aztán hogyan fizessek én jegyző uram, hiszen még nem is használtuk!”

155.

Bizonyos fogadóban a vendégek Nabukodonozor néven kiáltották a pinczért. Egy idegen hallva ezt, kérdezte a korcsmárost, hogy csakugyan úgy hívják-e pinczérjét! Nem bizony! felelt a korcsmáros; Nabu-nak hívják, hanem a vendégek a rövidség okáért nevezik Nabukodonozornak.

156.

Az *—i iskolatanító megmagyarázta tanítványainak, hogy a holdat is emberek lakják.

— Hát mikor a hold elfogy, hova lesznek az emberek tanító uram? — Kérdé a tanítvány.

— Azok is elfogynak, — felelt egész nyugalommal az élő bölcsesség köve.

157.

Bámulva nézte a falusi ur inasát, ki a kertben két pisztolyt összekötve, szeme fölé akasztá, és úgy nézett az égre. Először azt hitte, megőrült, s rákiált: „mit csinálsz te itt Ferkó?“

— Hát biz én a bolygókat szeretném vizsgálni; mert egyszer azt mondta tanítóm, hogy azokat csak felfegyverzett szemmel lehet meglátni. (Értsd távcsővel.)

158.

Panaszkodott a beteg rossz kedélyben levő orvosa előtt, sem állni, sem ülni, sem feküdni nem bír. „Akassza ön fel hát magát.“ — Szólt haragosan a doctor.

159.

Jól bekapván egy borivó a tavali murcziából, szépen elszunyadt. Jó darab idő múlva épen akkor ébredt fel éjszaka, midőn a harangozó félreverte a harangokat, tűz levén. Kong a harang . . . elolvas a fél álomba levő vagy 35-ig, s felkiált, ezer mennykő, ily késő még soha sem volt egy éjszaka is.

160.

X-i helységben nagyon rövid idő alatt meghalt egy gyermek; s halála után is egészen piros maradt arcza; a halottvizsgáló megszólítá a doctort:

— Aztán vigyázzon ám uram! mert ez aligha nem tetszhalott.

— Semmit se aggódjék ön uram, — viszonz a doctor, — a kit egyszer én kikuráltam, az bizonyos, hogy örökre meghalt.

161.

Bizonnyos, magát könnyen feltaláló fiatal embert így mutatott be az asszonyok előtt barátja: „Itt van szerencsém bemutatni N. urat, ki nem oly ostoba, mint a milyennek kinéz.“ — „Épen ez a különbség kettőnk között“, felelt a bemutatott.

162.

Egy uzsorás 9 perczentre adott ki pénzt. A másik uzsorás megszólítja: hogy meri ezt tenni, az Isten meg nem bocsátja? Oh, én könnyen felelek Isten előtt, mond az uzsorás, mert ha lenéz az égből, előtte a 9, 6-nak látszik.

163.

„**Andris** láttad-e már azt a dorótot, mely a vasut mellett végig nyujtózik.“
Láttam bizony, de vajjon mire való?
„Ház biz az csak arra való, hogy azon

beszélgetnek messzire azok a német urak.“
Beszélgetnek? boldog isten! és doróton?
hisz előbb csak úgy szokták rajta tánczolatni a fababákat.

164.

Három vig kedélyü fiu látogatására ment egy öreg czimborának. Még künn az ablakon át hallottak olyan szitokszerű szavakat és asszonyi sivitó hangon. Benyitják régi szokás szerint az ajtót, s látják, hogy az öreg ur guggol az asztal alatt, neje pedig zilált hajjal és kezében bottal futos körüle néha-néha barátságos érintkezésbe hozva fegyverét férje oldalával: „Hozott isten barátim! Lám ilyen az öregek sorsa, ha elunják magukat, bujkálós dit játszanak“ és ki emelkedett fészkeből, az ostromállapotból.

165.

Iezik! emlékszel rá hány itcze bort ittam meg az éjjel.“ Nem bhiz én, arra

nem emlékszem, de arra ighen, hogy huszonüthöt irtham s gherendára fhül.

166.

Mikor voltál utólszor korcsmában te semmire kellő? feddi szolgáját a gazda. „Holnap után lesz harmad napja“, felelt a töredelmes.

167.

A távirdai sodronyon ki akarta egy kanász lesni, mit beszélnek azon. Fülét oda alkalmazza, azonban erős csipést érzett. „No, ha minden német szó ily csipős, ki tudná azt megtanulni.“

168.

A zsidók siralmas estéje utáni reggelen kérdi egy ádándi pór fiu egy izraelita fiutól: „Ugyan te Mózsi! mért obégattott apád annyira az este a templomba?“

Mért felel egy másik pór fiu: „Azért, mert síratta a bűneit.“ Hazudsz! kiált fel Mózsi! azért sirt az én phaphám, mert sokat vesztett a gubacson.

169.

Ugyan te varga! felelj nekem, mond meg, mivel áldozott Kain és Ábel az Istennek.“ Kérdi a somi mester tanoncját. „Buzával“, lön a válasz. Kérdi tovább; felment-e a füstje az áldozatnak? feleli a fiu: „igen is mestram Ábelé felment; de Kainé elterült! Miért? Mert nem jó buza volt!“ Tehát minő buza volt légyen az? A tanonc folytatja: „Olyan féle buza vala biz az mestram, a mijet éds apám uram szok adni mestrámnak!“ — Helyesen fiam! . . .

170.

Villanykák. János: Miért nem akarja férfi világ a nők emancipálását?

József: Azért mert kötelessége.

János: Hisz akkor emancipálnia kellene.

József: Dehogy. Mert kötelesség, és ezt senki sem szereti, azért nem akarja megtenni.

171.

Négy dolog nagyobbodik, ha alszik: a virág, a gyermek, a kamat és a pör.

172.

O r r o s d i.

(Bökvers.)

Hogy horgas, nagy, s szép orrod van, pajti
dicsekszel?

Orrnál fogva viszik jégre az embereket!

173.

Férj és nő egy. Ezen közmondást megczáfolja a tapasztalás, mert úgy látszik,

hogy nem egyet, hanem tizet tesznek; hisz a nő egy és a férj — nulla.

174.

„Ön a gyűlésben még soha sem nyitotta meg száját“, monda egy országos képviselő collegájához. — „Bocsánatot kérek!“ válaszola amaz — én az ön beszédjei fölött már gyakran ásitottam. —

175.

Szórejtvény

(áll egy három tagu összetett szóból).

Az első (első és második alatt szavak és nem szótagok értetődnek) a másodiknak anyja, a második az elsőnek atyja, az egész mindkettőnek atyja.

Kecskebak.

176.

Korunk csodái.

Nem járt le a csodák kora,
 Ma is történnek még csodák,
 És legnagyobb, hogy fordított
 Világban él ez a világ:
 Meghaltak, a kikről manap
 Azt mondják „halhatatlanok“
 S kikről azt „élhetetlenek“
 Azoknak éltén bámulok.

177.

Aphorismák. 1. Minden ismeretünk az öntevő, magára és másra beható Énből származik. —

2. Hibázni emberi miv, s mindenkinek tetszeni lehetetlenség, akarni pedig igen hiu kívánat.

3. Az élet legdrágább emberi kincs, azt sem adni, sem megtartani — a halandói hatalomnak nem engedődött.

4. Az élet — álom, melynek kéjei az utolsó szívüéssel szétpattannak.

5. A nőiség tenger, mely mélyébe rejti gyémántjait, s hullámain a nemtelen hajót tör és összezúzva a partra vettetik.

6. A nőiség imádandó varázshatalom, mely a világ kormányán ül, nem mint a mesés hajdan kéj istenasszonyai, de mint a keresztyén világ szelid nemtője, melyben az emberiség idvezül.

7. A szívnek szava nincs, mit az ajk vágyódva rebeghet; csak gyarló viszhang, önteni szóba nehéz.

8. A gyenge csak enmagát szereti, az erős egy világot hord szívében.

9. Addig boldog csak az ember, mig remél, — mig szép jövőt álmodik, — mikor aztán ennek igen rövid ideje kitelt, s a szép tündéri álmokat megczátolja a hideg való: vége a boldogságnak.

10. Botlunk valamennyien, de legkevesebbet, ki bátran halad előre; s ez nem az, ki utját maga keresi.

178.

A távirász a „Korona“ kávéházban B. jogászhoz: Uram nem tetszik velem egy órát billárdozni?

B. Majommal nem játszom.

A. Vissza veszi-e ön ama kifejezését, különben mindjárt —

B. Hahaha! nem látja már öt üveg bort ittam és majmom van.

179.

A bálban. C. tanár: Be roppant meleg van, hogy feljöttem öt forintos volt a mellényem zsebjében és most már 50 kr. leolvadt, pedig még jól sem laktam.

180.

Párbeszéd két rabló közt. Hej pajtás a mi Geschäftünk jó lenne, csak az a fene bitofa ne volna.

Ép pajtás ez a jó, mert ha ezt eltörle-
nék, ugy egyikünk sem élhetne meg.

A lelkészhez sirva megy be egy fiatal menyecske, hogy az ura összetörte, azért kéri a tisztelendő urat, hogy férjét e kegyetlenségéért büntesse meg.

De még meg sem intem! — felelt a lelkész — mert ha meginténém, azt is a te hátod bánná meg.

Hát a lelkiatya nem tudna parancsolni fiának? kérdi a siránkozó menyecske.

Igen is, tud parancsolni, — volt a válasz — de az a baj, hogy néha sem a fia, sem a lánya nem engedelmeskedik neki; mit azonnal be is bizonyítok; mert lásd, ha én azt parancsolnám neked: tüstént menj haza, és hallgass; megtennéd-e?

Igen is megtenném! felelt a nő.

Nohát menj haza, és hallgass!

Jaj Istenem, mondja most a menyecske még keservesebb sirásra fakadva, hova menjek most már vigasztalást keresni, mikor azt lelkiatyámnál sem találok.

A lelkész megszáván a siránkozót, iparkodik felfogatni vele, mily oktalan viseli magát, hogy a tanácsot el nem fogadja, holott ez legalkalmasabb volna arra, hogy jövendőben a czivakodást elkerüljék; de a menyecske folyvást sirt.

No, — mondja a lelkész — most már nem téged sajnállak, hanem szegény uradat, mert ha ennyi szép szavam nem tud meggyőzni arról, hogy neked legtanácsosabb otthon szépen hallgatnod — ugy szegény urad ellen való dühödben még inkább annak megbüntetését sürgölöd; most már a hosszú pörpatvarnak véget akarván vetni, kérdezlek: használt-e neked, hogy megvert az urad?

Nekem bizony nem használt, mondja a menyecske meglepetve, — de miképen is használt volna?

No, ha nem használt, — mondja a lelkész, — menj el haza az uradhoz, és mond meg neki: köszöntetem és kéretem, hogy addig verjen mig használni fog a verés.

Haza ment a menyecske, de egy hónap mulva ismét eljő a lelkészhez egész vídámsággal.

Mi hir van, te kesergő Panna? kérdi a lelkész.

Semmi, édes tisztelendő atyám uram, nevet a menyecske, csak eljöttem megköszönni, hogy a multkori esztelen panaszomat be nem vette; mert megfogadtam a jó tanácsot, és most már nincsen baj köztünk; mert én mindig hallgatok.

182.

Egy öreg volt szerzetest arról kérdezik meg, hogy a sok szerzet közül melyik volna utolsó?

A vita hosszan tartott, végre a volt szerzetes azt mondja:

Mindjárt felelek. Én voltam Jesuita; de ezt a szerzetet cassálták. Aztán Benedictinussá lettem; ezt a szerzetet is cassálták. Harmadszor Petrinussá lettem, akkor meg a seminariumot cassálták; s

végre meg katona lettem, ott a regimentet cassálták; legutóbb megházasodtam; mert könnyebb a huszároknál eleget tenni a sok harangszónak, mint egy nyelves asszonynak.

183.

Családi arczkép. Budán egy főhadnagynál történt birói foglалás alkalmával, — a következő eset adta elő magát: N. N. becsmester összeírás alkalmával a falról egy aranykeretű képet vett le, hogy azt megbecsülve, értéke szerint, a többi összeírt ingók sorába iktassa; ugyanezen alkalommal, míg a becsmester a levett képet vizsgálta — a felperest képviselő ügyvéd reá szól: hagyja e képet, mert a családi tagokat ábrázoló arczképek a törvény értelmében birói foglалás alul kivételt képeznek, s csak a keretet, a menyiben az értékes, becsülje meg. Erre a végrehajtást szenvedett fél is felszólal, és tudtára adja felperesi képviselő ügyvéd-

nek, hogy minden néven nevezendő sértegetést egyszer s mindenkorra kikér magának. Az ügyvéd azonban nem tágit — s újra összeszedvén minden ékesszólási tehetségét, a törvény §-nak citálásához fog — mely a végrehajtást szenvedőnek ezen jogot adja, s figyelmezteti a főhadnagyot, hogy örüljön, hogy a családi arczképet nem iratta fel. Mig ezeket mondotta, az alatt a képet azonban ő is jobban szemügyre vette, s megütődve látta, hogy a mit családi arczképnek vélt, egy nagy szürke szamár hű képe. Tableaux.

184.

Hogyan lehet az adósoktól megszabadulni. Erre nézve egy valaki Párisban igen leleményes módot talált fel. Minden reggelen szerencsétlente látogatásával egyik-másik szeretetreméltó hitelező. Az adós mindegyiket a legnagyobb udvariassággal fogadja, leülteti, szivarral kínálja,

de nem fizet soha. Egy napon ismét látogatóba jő két hitelező, kényelembe helyezik magokat az adós pamlagán és kijelentik, hogy ők innen el nem távoznak, míg ki nem fizeti őket. Az adós elvéhez hiven, kitünő szivélyességgel fogadja őket s bemutatja egymásnak: „X czipész, Y vendéglős“ nyugodtan felöltözik s e közben átviszi a beszélgetést a politika egyik égető kérdésére. A két mesterember persze nincs egy véleményben. A vita mindinkább hevesedik, az adós, a mennyire lehet, szítja a tüzet, s alig telt el egy negyedóra, a két politikus hajba kap és jól elveri egymást. Erre az adós rendőrökért küld és csendzavarás miatt elviteti a két hitelezőt, s azokat elcsukják és az adós legalább néhány napra — megszabadult hitelezőitől.

185.

Egy uracs, kinél a tisztaság nem tartozot tnap i szenvedélyei közé, álarczos bálba

készült, és barátjától tanácsot kért, hogy miféle álarczos ruhát vegyen magára hogy megne ismertessék; — ne tégy magadnak e tekintetbe semmi költséget, mondá ennek barátja, hanem poroltasd ki ruhádat, tisztogasd ki azt a mocsoktól, és mosd meg arczodat tisztára, hidd meg, senki sem ismer reád.

186.

Trencsén megyében egy szegény kinézésű falunak egy faházában zeneszó hallatszott, a ház melletti sövényhez egy paraszt tótlegény támaszkodva, Ulrich után kiáltozott, mert a fölöslegesen bevett pálinka megtette a maga hatását. A mellette elmenő urak közül egyik tőle kérdezte, fiu neked talán bajod van? — Dehogyan bajom, felelt a kérdezett, inkább nagyon is jól érzem magamat: ez ám a pompás lakodalom uraim! én most már harmadszor adom vissza.

187.

Szileziában egy uri laknál, szájtátva bámulta egy kolduló pórfiu a folyosón lelánczolt papagálynak szép tollazatát, miközbe a papagály magát meghajtván háromszor (jó reggelt) mondott az őt bámulónak, mire a pórfiu ijedtében magát szinte meghajtván, és kalapját tiszteletteljesen levéve ezt mondá: — megengedjen nagyságos kisasszony, én bizon azt gondoltam, hogy mag: madár.

188.

Kormosy uram többször megfordult a papi lakban, és mivel annyiszor megfordult hallotta majd egy, majd a másik plébános urtól, hogy majd erre, majd más ujságra prenumerálnak, ő is akart tehát ujságra prenumerálni, és pedig a „Vasárnapi Ujság“ra, csak az a baj, hogy utközben ez a szó: prenumerálni egészen kificzamodott agyvelejéből, de se baj, reá jött e helyett

más szóra, mely ehez sokat hasonlít, és ezzel is eléri a kivánt czélt, elment tehát a póstára, és a pósta mesternek kijelentette, hogy ő szeretne a „Vasárnapi Ujság“ra apprehendálni.

189.

Trencsén-megyében egykor tisztujtási korteskedés mellett, a kortesekből egyik annyira becsipett, hogy jónak látta a gyepre lefeküdni, hol kutyája reá ismerván arczát erősen nyalogatta: Hiába csókolsz, hiába hizelgesz barátom, mondá a becsipett, te mégsem leszesz viceispán.

190.

Göcsejben szénahordás alkalmával egy gyerköcz a szekérvágásban egy tüskésborzra bukkant, és minthogy ő előtte ismeretlen volt ez állat, jónak látta ott hagyni a négylovas szénás szekérét, és azt az előljárással tudatni. Ki is jött az

előjáróság e csodaállat megtekintésére, ámde ezek előtt se volt ismeretes e csodaállat, és a kisbíró csak annyit mondott, hogy ez valamikor valaha valaminek a kölyke volt. Dehogyan felelt az öregbíró határozottan, ez akármi, de valami, ez vagy valahonnan jön, vagy valahová megy, térj ki tehát Estók avval a négylovas szekereddel, hogy menjen isten hírével.

191.

Trencsén-megyének egy szegényes kinézésű falu korcsmájában a parasztság a theológiából is vitázott pálinkázás közben, és az egyik erősen állította, hogyha egy Isten van, akkor nem lehet három, ha pedig három van, nem lehet egy, egyik közülök neki e titkot megfejtendő így szólott nagy prosopopiával: Látod barátom az úgy van, hogy tik is hárman vagytok, egymint te, fiad és feleséged, és mégis csak egy családot, és házi gazdát tesztek

ki, gondold a dolgot úgy, hogy te vagy az atya, fiad a fiú és feleséged a szentlélekisten, most már tehát hiszsz e három egységbe, az atyába és fiúba? Hiszek moncá a kételkedő de a szentlélekbe nem hiszek (értvén a feleségét), mert ez mind eltékozolja és elkölti azt, amit az apa és fiú keres.

192.

A cigány ludat lopott, de a lopáson rajta kaptatva egyenesen a szolgabíróhoz állíttatott: prókátorképen lépett fel az apja fia mellett és így kezdett allegálni; nagyságos uram, nem tudta ám azsa szegény fiú, hogy azs lud, hanem azst gondolta hogy azs madár: no mivel épen azt gondolta hogy az madár felelt a szolgabíró, de eszébe nem jutott, hogy az házimadár, kinek gazdája van, a fiad kap 12 botot, te pedig vén dade, hogy ne mondhasd, hogy fiad mellett hasztalanul prókátoroskodtál, honorárium fejében kapsz

6 botot, valljon tetszett-e a dadénak e
ihonorarium az már más kérdés.

193.

Egy földbirtokos buta szolgájának
kezébe adott egy vaddisznó fejet és mondá,
menj a szomszéd urhoz, és mond meg neki
tiszteli a ngos úr és itt küld egy vad-
disznó fejet és ha nyulat lő, abbul is küld
neki, de jól jegyezd meg magadnak, mert
máskép megüt a guta — a szolga pedig
a szomszéd úrhoz belépven így kezdette
mondókáját: tiszteli alásan a disznó fej,
itt küld egy nagyságos urat, és ha nyulat
lő, akkor megüti a guta, és az inas örül-
ven a jól végzett üzenetnek, örömmel
tért haza urához.

194.

Mit álmodtál cigány? kérdé a földes
úr korán reggel mellette elmenő cigány-
tól, azt álmodtam felelé a cigány, hogy

a nagyságos úr egy font dohányt, a ngos asszony pedig egy pint bort ajándékozott: Semmi se lesz belőle cigány mondá a földbirtokos, mert az álom mindig ellenkezőt mutat, akkor hát isten neki nem bánom ngos asszony adja a dohányt, a ngos úr pedig a bort okoskodék a cigány.

195.

Mit keresöl a fán? kiáltott a jáger egy cigányra, midőn az az erdőbe egy terebélyes tölgyfáról egy nagyobb ágat akart levágni, vércsefiakat jáger uram felelt a cigány, hazudsz cigány dörmedt reá a jáger, téli időben a vércse nem szokott költeni, de hát a fejsze mért van kezében? azért jáger uram, hogyha az öreg vércse a szememet akarta volna kivágni ezzel a fejszével ütöttem volna le, és a cigány maga is örült a talpra esett ötletének, de annak hogy a jáger a fejszét zálog fejébe tőle elvette örült-e? az már más kérdés.

196.

Az ipolysági cigányok egykor Bécsben meglátogatták az ott a megye költségén tanuló főzenészüket Ipolysági Jancsit, és jelen voltak a tivoli nagy teremben, midőn ott épen a híres Sztrausz a zenekarával zenészt, ezek ugy-e máskép tudnak muzsikálni mint ti mondá egy magyar úr a cigányoknak, de csak oltsák el a gyertyákat, majd meglátjuk ki tud akkor jobban muzsikálni felelének a cigányok.

197.

Vasmegyében a főbiró urnál tánczmulatság alkalmával szemébe ötlött a zenélő cigányoknak az almárium tetején lévő, és valami jóféle bort tartalmazni látszó boros üveg, melybe azonban nem volt más, mint a hajdú által a főbiró úr számára készített csizmafényesítő: egyik a cigányok közül ajkához vévén az üveget így szólt: jaj be jó ezs igazi isteni ital, a

másik pedig kikapváu kezéből az üveget szinte megkostolja és mondá „esem a szívét annak a hajdúnak de júval él, a harmadik pedig szinte megkostolván mondá azs egész bélemet átjárta juj be jú bor ezs, a negyedik pedig kinek csak a süreiből jutott szinte egy jó kortyot tett ez üvegből és mondá, bizony mondhatum hogy igen jú — Csicsa nem volna kedved rá enni egy kis kefét.

198.

Mikor és mily esztendőben születél kérdé a Bachkorszak idejében a vizsgálóbíró a cigányt; nem tudom bizs én nagyságos uram, mert akkor még igen kicsin voltam felelt a cigány.

199.

Hát ön miféle hitbe van kérdi az ezred papja a huszárt, kit nem igen látott az isteni szolgálatokon, én kérem aláson főtisztelendő uram felelé a huszár abba a

hitbe vagyok, a melybe van a regimencz-szabó, ez bolond felelet mondá a regimencz-páter mit tudom én, hogy miféle hitbe van a regimencz-szabó, hát az ugy van főtisztelendő uram mondá a huszár, nekem a regimencz-szabó repírált egy rajthúsznit még három év előtt, miért is 35 garast kellett volna fizetnem, és mint-hogy ezt én mindekkoráig le nem fizettem, ő abba a hitbe van, hogy ezt talán soha sem fizetem meg, és én is azt hiszem: itt van tehát 3 huszas mondá a regimencz-páter és fizesse le adósságát — de abból bizon egy krajczárnyit sem lát a regimencz-szabó mondá a huszár, hisz azt csak kivánni nem lehet, hogy 3 huszas végett két ember a hitét veszítse, maradjon ő csak abba a hitbe, hogy soha sem fizetem meg neki a rajthúszli repírálását, és én is abba maradni akarok.

200.

János lesz-e jó termés, mint gondolsz eladhatunk-e az idén annyi gabonát mint

mult évben? kérdi a földesur kint a pusztán a gabona szemlélésével a mezei csösz: hát instálom alássan ngos uram voltaképen meglehet, hogy igyis, amugyis, nodehát kérem alássan igyis azon esetre, mégis semmi esetre, lehet is nem is jó idő — értlek fiam, szólt megelekedve a földesur.

201.

Egy tanintézetben értésire adták a kormányzónak, hogy a tanonczok egy mellékszobába belopódzva alattomban dohányozni szoktak, erről magának meggyőződést szerzendő csakugyan egyszer meglepte a tanulókat és ily kérdést tőn egy nagyobb tanulóhoz, mondja meg miért dohányzik ön? hát kérem alássan főtisztelendő uram igen sokszor nagy fogfájásban szenvedek, és mások tanácsát követve tapasztalom, hogy a dohányfüst enyhíti a fogfájást — hát ön miért pipáz kérdi a második szinte nagyobb tanuló: én torokfájásban szenvedek, és a

meleg dohányfüst amint tapasztalom enyhíti e fájdalmat — hát önnek minek a pipa, kérdi a harmadik szinte nagyobb tanoncztul? nekem kérem tolvaj hideg-lelésem van, és a dohányzás amint tapasztalom használ e baj ellen — hát te miért dohányozol? kérdi végre egy ökölnyi nagyságu kis tanoncztot? hát — hát — kérem asan hát — hát -- — nekem meg tyukszemem van: hogy mersz ily hitvány hazugsággal fellépni! dördült reá a kormányzó; — hát mit tehetek én főtisztelendő ura m, mikor ezek a vén kamaszok mind elkapdozták előlem a java hazugságokat, és nekem más nem maradt.

202.

Rajz. Sunyi urnak legkedvesebb nótája a: Miháj sógor. Egyszer azonban — az az sokszor — ugy be volt csipve, hogy abba is belesült; pedig csupán csak abból a két szóból áll az a nóta.

Hasonlókép jár toasztjaival is. Ugyanis: diákos ember levén, minden harmadik

szava: ergo. Ha aztán valaki rá találja kiáltani, hogy vigyorgó, Sunyi ur azonnal benmarad, de azért a pohárban semmisse marad, mert szégyenében rögtön — beönti. Egyébiránt máskülönben is oly gyáva ember, hogy becsületes magyar parolát se mer adni, mert fél, hogy megszoritják a — markát.

Egyszer azon háznak a padlásán a hol ő lakott, tűz ütven ki; míg mások értékesebb tárgyaik kihurczolásával foglalkoztak: ő az udvaron tétlenül ácsorogván, így siránkozott: Már most hová lesznek azok a szegény patkányok?! Mire aztán vissza sietett szobájába, és minden lejárt lutri-reskontót összeszedett, s csak az érvényeseket felejtette odabén.

Sunyi ur totyakos lassu ember levén, valaki azt veté szemére, hogy az ivásban is lassu! Mire ő annyira megboszankodott, hogy ezen vakmerő állítást azonnal aljas hazugságnak nyilatkozattatta ki.

Egyszer keményen berugva lödörgött szállására. Ezen állapotában annyit karmolászott a kapun kívül levő csengetyű után, hogy mind a tiz ujjáról lekopott a köröm, s végre midőn mégse eresztették be, így fakadt ki: talán nem is vagyok itthon!

Ha illuminált állapotban van, (a mint-hogy ritkán is van máskép) rendesen vén hunczut-nak szokott titulálgatni mindenkit, mert úgy gondolja: nem kerül az költségbe, ha saját titulusát másnak is odakölcsönözi; ugyis csak hamar visszakapja kamatostól.

Valaki ráijesztett, hogy födetlen könnyen meghütheti magát, és gyikot kaphat. Mire ő szörnyen megrémülvén a gondolat tól, hogy a sok bor, ser, és pálinka aztán merre megy le? azóta oly vastagra panyókálja rongyokkal a nyakát, miszerint ha toronyból esnék is le, nem törné ki a nyakát.

Ha Sunyi ur valahol vendégképen megjelen, oly tapadóssá válik, hogy midőn

a házi ur, vagy asszony ekképen marasztja: ne menjen el Sunyi ur, még itt lesz; ő meghatottan feleli: nem is!

203.

Párbeszéd. Bangyi: Tudod-e kit választottak a spanyolok királyuknak?

Lai: Tudom hát, XII. Alfonst, — sajnálom szegényt.

Bangyi: No talán te el sem fogadnád?

Lai: Két állás van, melytől borsószik a hátam.

Bangyi: S azok?

Lai: A spanyol királyi pálczát s a kis-kanizsai jegyzői pennát brrr el nem fogadnám a világért sem.

Bangyi: S miért?

Lai: Mert az csak mától holnapig tart.

Bangyi: Aunye! —

204.

Pór. Szerencsés jónapot kívánok a Tekintetes Orvos Urnak. — Megkövetem

alássa n, hát csak azért jöttem be, hogy a feleségem a zsirt, mit orvos ur adott neki, már megette, s a pilulával megkente a lábát, és még sem lett jobban.

Doktor. Az istenért! hiszen ti megfordítva vettetek, mert a pilulát kellett volna bevenni, s a zsirral a lábát megkenni! Most mindent elrontottatok.

Pór. Hát mit tegyünk, hogy jóra hozzuk a mit elrontottunk?

Doktor. No azt a mit mondtam, de rögtön, és pedig 24 óra alatt.

Pór. Ugy! hát sietek, mert tegnapelőtt jöttem még fel, s előbb a csibéket adtam el.

205.

NAPTÁRI JEGYZETEK.

I.

Főbb ünnepek.

1. Midőn a férfi megházasodik s keresztet kap.

2. Midőn keresztjét egy felsőbb hatalom elveszi!

3. Midőn becsukatik minden korcsma és mákvirág.

4. Midőn valaki közintézetre áldozik. (?)

5. Midőn Magyarországon a „tudós“ tudós lesz.

Jegyzet. Egész éven át ünnep van, ha van mulatni való aprópénz.

II.

Böjtök!

Böjtje van a házasoknak, ha elmúlt a mézeshetek farsangja.

Böjtje van a politikusoknak, ha nincs porosz franczia háború.

S böjtje van minden embernek, ha ellopják kamarájából a szalonnát és minden halandónak azon percztől, midőn felcsap tudományos írónak.

III.

Farsang.

A háziurak farsangja 1. február, 1. május, 1. augusztus és 1. november napja. Az a furcsa a dologban, hogy a háziur fütyöl, a lakó pedig tánczol, s mégis a háziur mulat.

A szerelmesek és bolondok farsangja addig tart, míg a szerelem és bolondság. A kiábrándulásra rendszeren a bünbánat hamvazó szerdája jön.

A balett-tánczosnők és szerencsétlen furulyások farsangja tart januártól deczemberig, mert az egész évet áttánczolják és átfurulyázzák. Balett-tánczosné és szegény flótás! olyan két elválaszthatatlan kétlábu állat, egybenőtt fog-alom, t. i. kik nem való az ember foga alá, hogy rajtuk sokáig rágódjék.

IV.

Uralkodó planéta!

Uralkodó planéta az idén a — Pénz és Becsület?...nem! hanem a Hatalom!!!

A pénz a mágnes, mely mindent magához vonz, mint az asszony a férfiakat, — mint a tenger a folyamokat.

A pénz a tengely, mely körül forog a világ kereke.

A pénz szerez mindent: szerelmet, dicsőséget, becsületet. — A hatalom szerez pénzt és tiszteletet.

De hát mi is az a pénz?! — A legcsengőbb hangu primadonna, mely a sziveket s fejeket elbolondítja! — A pénz maga a legtermékenyebb mag, mely az uzsorás körmei közt kövérebb kalászatokat hajt, mint az egyiptomi búza.

A pénz az aranyborju, a világ hamis istene, mely előtt mindenki arcra borul, s mert így az arczokat

nem láthatni, talán azért van oly sok arczátlan!

Azelőtt Vénus uralkodott, hódított mindent, de mióta Mars Párist bevette, s az arany almát elnyerte, azóta e kettő ragyog az égen, s Madame Venus e feletti elszomorodásában felöltötte a krinolint és fru-fru kalapot s hamar nem is az égiek, de mindenesetre a földi divat uralkodója!

206.

Eredeti levél. S. Gy. közkedvességü költőnk egykor Egerben mulatván, távoztakor, midőn épen szekérrre ülne, egy öreg ember jó hozzá s megszólítja:

— Ugyan uram! legyen olyan jó, adja e levelet leányomnak, ki Pesten szoba-leány.

Költőnk mosolyogva kérdi az öregtől, hogy hát hol található fel leánya Pesten?

— Meg van abban uram minden irva,
— mondja az öreg, s a költő mosolyogva

tevé el az átadott nyitott levelet, mely szóról szóra így hangzott:

„Tisztelt jányom!”

Ne haragudj, hogy levelet nem kaptam, mert hát aztat se tudtam, há irtak, tisztelek és csókollak szeretett rokonidat is és tisztel apád és anyád, és ird meg, hogy vattok, mert én hál istennek egészséges vagyok! és én megirom, hogy hányadik szám alatt vagyok a szálában 249 szám alatt lévő házban, és anyád a multkor beteg volt, de már hálistennek egészséges vagyok;

Én maradok jó apád és anyád.

Warga Mihály m. p.

207.

Sírirat egy sirásóra.

E férfi kilenczven évig élt,
És sirásás volt a kenyere;
Azonban ki másnak vermet ás,
Elvégre maga esik bele.

208.

Hányat mutat a napóra árnyékban?
A tanácsteremben voltak a schildai bölcsék s nem merték a gyűlést feloszlatni, mert nem tudták, hogy hány az óra.

— Ugyan eredj Hans, s nézd meg a toronyon a nap órát, — parancsolá a polgármester a hivatalszolgának.

Egy néhány percz mulva nagy erőködés közt hozza be az oszlopba vájt napórát.

— Hát mi az ördögöt csinálsz, te Hans? kérdi tőle a polgármester.

— Könyörgöm, minthogy a napórát nem ismerem, hát hát behoztam hogy nézzék meg maguk az urak!

209.

Szívreható ének. A falusi kántor nagyon sokat tartott szép éneklésére s Árionhoz hasonlította magát, ki dalaival a delfineket is magához vonta.

Midőn egykor az egész község boszúságára ismét hallatá kedves hangját, észreveszl, hogy a hieyk közül a szószék közelében egy vén asszony keservesen zokog.

Azon erős hiedelemben, hogy a tisztos matrónát az ő éneke fakasztotta könnyekre, az istentisztelet után kérdeztőle, hogy valljon miért sirt?

— Ah, édes jó kántor úr, — válaszolt az anyóka, — volt nekem egy kecském, a melyet tőlem nem rég loptak el, s ha a kántor urat hallom énekelni, azóta nekem mindig úgy tetszik, mintha felejthetlen kecskémet hallanám mekegni!

210.

Miért harapott Ádám az almába?
Miért harapott Ádám az almába? — kérdi a tanító vizsga alkalmával egyik tanítványát.

— Mert nem volt neki kése! lőn az egyszerű felelet.

211.

A hegedű. — Láttál-e vagy egyszer hegedűt, te Gyurka? — kérdi az egyik székely a másiktól.

— Honne láttam volna te, mikó még ettem is.

— Jé te bódi! Iszeng azt nem egyék meg.

— Hát?

— Hát és, — mert azt innét hujzák s s tú taszitsák, s ojan szépen szó, hogy-hogy!

212.

Udvariasság. A kasznár levelet küldte tisztartó barátjához, melyben értésére adja felesége halálát, s felkéri őt az utolsó tisztességtevésre.

A tisztartó a levél kézbesítője által azonban visszaizente, mikép az neki elve, hogy asszonyszemély temetésére egyáltalán ne menjen; azonban ha az úr halt volna meg, annak a temetésére szívesen elment volna.

213.

Hogy kell nézni a sötétséget? Az utas másnap korán reggel akaiván elindulni, majdnem az egész éjen át nem tudott aludni. Végre úgy tetszett neki, mintha hajnalodnék.

— Nézd meg Jancsi, — szólt a kocsisához, — hogy sötét van-e még odakint?

Az inas kinézett az ablakon s azt visszonzá, hogy bizony még egészen sötét van.

— De hogyan tudhatod azt, te számár! — vágott közbe gazdája mérgesen. — Legalább gyertyával nézd meg, ha sötét van-e még!

214.

Furesa bók. A deli testalkatú fiatal ember udvarolt a kisasszonynak, kinek élete fölött már ötven tavasz elvirult, s őt mindig angyalának nevezte.

— Uram, mondá a hölgy, észrevevén a gúnyt, — ezen nevezetet, ezen szép bókot meg nem érdemlem.

— Sőt igen, viszonzá az udvarló, —
mert az angyalok az isten legrégibb
teremtményei!

215.

Kinek volt szánva a csók? A menyecske még nem igen régen jutott volt főköttő alá.

Néhány nap mulva, midőn észrevette, hogy férje a munkáról lassan haza felé ballag, utána lopódzott s titkon megcsókolá. — A férj boszankodva fordult neje felé, s haragosan mondá, hogy nem illik a házastársnak úton útfélen nyalzkodniok.

— Bocsáss meg kedvesem, s ne haragudjál, — mentegetőzék a menyecske, hiszen nem tudtam, hogy te voltál!

216.

A b—i református pap husvét első ünnepének estéjén feddőleg mondá földes-

urának, hogy hát már csak legalább ezen a szent napon nem kellett volna elmulasztania az úr vacsoráját. — De hiszen tiszteletes uram azt tartom én, hogy mind bolond ember az „ki reggel vacsorál.“

217.

Bánat-felhők.

I.

Most, mint kulcsár, úgy hordozom
 Utánad azt a sok kulcsot,
 Mikkél ládákat nyitogatsz:
 Mutatandó a sok smukot...

Majd ha egykor nőm leendesz,
 Te hordozod a sok kulcsot,
 Azaz: szükségtelen lesz, mert
 Elpotyázom a sok smukkot!

II.

Kihozták már a halottat,
 Ki az udvar közepére;
 Zeng az ének, — sir az özvegy,
 Kendőt boritva szemére.

S kendő alól kis leányhoz
 Susog lassan: „Kis czicsusom,
 Itt van-e már az ispán ur,
 Jól áll-e hátul chignonom?”

218.

Honorata és Vincencius. Honorata.
 Én gyermekeimet mindig magammal hor-
 dozom.

Én kedves nagysám, — gyermekeimet
 soha sem viszem magammal.

Honorata. Igen ám; mert ön utána
 viszik a gyermekeket.

219.

Egy gazdag izraelita valamely böjt-
 napon igen kényelmesen akart élni s egy

szegény izraelitának azért fizetett, hogy érette böjtöljön. A szegény izraelita azonban elvéve a pénzt s nem böjtölt. E végett a rabbinus által felelősségre vonva, ekkép felelt: Rahbilejben, ha csak ettől az egytől vettem volna pénzt, akkor böjtöltem volna, de miután többektől vettem; ki nem tarthattam, ennem kellett.

220.

A divatnak hódolni kell.

Furcsa világ ez a mai,
 Látszik hogy halad, untalan;
 Mind úrnak akar látszani
 Most: kinek pár garasa van!
 Nem néz a földre, — gőg miatt, —
 Jóllaknia bár nincs mivel;
 Igen, de most ez a divat:
 S a divatnak hódolni kell!

Az inas, — hol csak teheti:
 Legénynek adja ki magát;
 S a legény meg azt szereti:
 Ki neki mester czimet ad.
 S hogy kézműves lett, amiatt
 A mester arczát rejti el;
 Igen! mert most ez a divat:
 S a divatnak hódolni kell!

A szoba-leány kis-asszonyát
 Utánozza, mint a majom;
 Gyöngyöt, meg selyem cziczomát
 Vesz az utolsó garason; —
 S magát, — ha ünnepre virad, —
 Mint egy úr-hölgy ékíti fel...
 No mert mostan ez a divat:
 S a divatnak hódolni kell!

Hát még azok, kik igazán
 Bőségben élnek, — gazdagok;
 Kik apjok ősi birtokán
 Most adnak túl: — hát még azok?
 Kik szórják a forintokat,
 S szórják százával... ezrivel;

Tudván, hogy most ez a divat;
S a divatnak hódolni kell!

Grófnak czimzi magát, ki csak
Báró, és úgy hetvenkedik;
És — méltóságos úrfinak:
Ki nem is nemzetes pedig.
Eszik-iszik; — etet-itat,
Kontóra, és úgy szökik el...
De hát mostan ez a divat,
S a divatnak hódolni kell!

S mint futnak most munka után,
Mint futnak most az emberek?
Izzad, tűr egy-kettő csupán;
S alszik, henyel egész sereg.
Ha enni hívják: úgy szalad;
Ha dolgozni: hát csak filel...
No de mostan ez a divat:
S a divatnak hódolni kell!

Sok eztán koldús-botra jut,
És jár reggeltől alkonyig.
Hogy segítjen rajta, ki tud;

Másként az álla felkopik.

És — felkopik; mert nincs ki ad,
Lábát nyűjje bár térdig el...

Hja! de mostan ez a divat:

S a divatnak hódolni kell!

221.

Az élőfák. 1. **Ugorkafa.** (Cucumis-arbor, Umrufenbaum) különös sajátága, hogy virágai gyakran mákvirágok. Gyümölcsözése zöld, és megemészthetetlen. Alacsonynövése miatt leginkább az apró éretlen tökök, és porban csuszómászó gazok szoktak rá hirtelen felkapaszkodni.

2. **Hétszilvafa.** (Septemprunus, Siebenzweitschgenbaum.) Gazdagon termőföldje a firtelmágnási gőg; levelei czimeresek, penészesek s kutyabőr vastagságával birnak. Koronája 5—9 águ; többnyire élhetetlen, csenevész galyak s fattyu hajtásokból áll. Alóla könnyü nagyralátni, s a hetvenkedésnek is enyhet ad.

3. Pofa. (Po-arbor, Po-Baum.) Héja, azaz bőre vastag és kérges, minden piszok könnyen ráragad s a sértések rajta azonnal behegednek. Mint afféle élősdű növény, magas és hatalmas fákhöz ragaszkodik, s azoktól nyeri táplálékát. Mindenféle, de leginkább felső szél után hajlik. Magasra nem nő, mert igen sokan másznak rá.

4. Családfa. (Arbor familiaris, Familienbaum.) Némelyik igen magas s ez oka, hogy a régi egy-két nemesebb gyümölcs helyett most már hitvány, nemtelen terem rajta, s az is sokszor messze esik el termő-fájától.

5. Mogyorófa. (Baculus, Stab-Baum.) Ez csak arról nevezetes, hogy belőle készitik híres honi természetmennyűnkét a mogyorófa-hájt, mely itt-ott megyéinkben mint az alkotmányos igazságszolgáltatás kézzelfogható eszköze szokott 25—30 adagban egy némely „jobb“ és „bal“oldalra rákengettetni.

6. Füzfa. (Arbor ferocium poetarum, Frischling-Dichter-Baum.) Fialtal poétáink

kedvencz növénye, melynek gyümölcseivel a divatlapok szerkesztői szoktak az olvasóknak télen nyáron kedveskedni.

7. Kaptafa. (Crepida-arbor, Reiften-Baum.) Mint a centralisatio alig tengődő védfáján rajta teremnek még időnként az osztrák újabb és újabb formátlan kormányformák, melyeknek árát rendszeren a nép adja meg, s melyek jó magot sohasem hoznak, hanem konkolyt igen is hintenek a nemzetiség közé.

222.

Önkénteseink köréből. Tiszt. Mondja meg ön Manyus ur, mi az a „kapuniere?”

Önként. Nem értettem kérem!

Tiszt. No hát hallgasson ön ide; az erődítésnél (Barrikade) mi az a „kapuniere?”

Önként. Kapuniere? Ka — kap — hát kérem alásan az annyit tesz mint kapanyél.

223.

Gléda (áll mint a cövek, egy ember véletlenül elprüsszenti magát) Phcsich! ...

Gefraiter. Mi volt az? addig egy ember se merjön hangot adni, még én azt nem mondom: rut.

224.

KIVONAT

„A szerelmes kántor“ című operettből.

Előadatott: Kukutyinban.

Szalámi-gyárban de szólt a muzsika,
Nobel uri nép mulat ott nem fika,
Nobelok közt, a legnoblabb, egy szép
hangu éneklész,
Ki amellettt hogy Adonis, a feje is csupa
ész.

A lehrniben de sertyog a sült liba,
Jól megy a bál, nincs benne semmi hiba,

Tánc között még Hymen ur is, Hymen
ur is szerepel,
Mert a kántor táncosához ilyen mondást
kerepel:

„Szeretlek én téged szép szakácsné,
Ha nem vagy is pintér, ács vagy takácsné;
Szerelmedet ha máskép nem — itt a kán-
tor ur kacsint,
S zsebébe nyul — megvásárlom, nesze
érte husz forint.“

Hej de nincsen tövisnélküli rózsa,
Az a hir jár a városban, s nem kósza:
Hogy éneklészünk nem kapott pénzért
mást csak nagy orrt.
S amiatti bánatában vederral itta a bort.

225.

Bem apóról. Bem többől vágott hadve-
zér volt. Három szóval adta ki parancsait,
s ki nem teljesíté, halál fia volt. Egyszer
egy kedvencz adjutánsa nem engedél-

meskedék. Letérdelteté. Kérték érte, s a kérőket kurta vasra akarta veretni. Értésére esvén azonban, hogy ez pusztaszokás, a kérőket e szóval bocsátá el: „Kein Pardon! Subordination!“ A főbe-lövés után megvallá, hogy a boldogult neki legkedvesebb embere volt. Mozdulatai villámgyorsak voltak, s az ellenséget sajátságos cselfogásokkal szedte rá. A piskii csatánál történt, hogy egy ezred gyalogság ellen öt huszárt küldött. Ezek vonakodtak.

— Ich lass euch! — mond felemelve pisztolyát.

A huszárok megindultak s az osztrák ezred karéjt képzett.

Ekkor elhelyezett ágyúiból, a tömeg ezredbe lövetett, mely megszaladni kényteték. Az öreg kezeit dörzsölé s mosolyogva mondá: „Österreichische Taktik!“

226.

Midőn Bem Szebenben ujjonczozott, uj sergeket organizált, többek között egy

kényszerített zász rekruta elbocsáttatásáért esedezett.

— A többiek is olyanok, mint te vagy, fiam?

— Igen, — mond ez reszketve.

— No hát mind elmehettek.

227.

Bem untalan dolgoztatott. Miért? Senki sem tudta. Többi közt egy tiszt táborkarából azt kérde: miért teszi azt?

— Tud ön hallgatni? — kérde a vén lengyel.

— Igen, — mond a tiszt.

— Én is, felelé az.

228.

Slovák leves. Végy egy adag szamárságot, mártsd nyomda-festékbe, és főzd egy ideig gorombaságban. Mikor már egészen nyájas piros színt nyert, tégy hozzá ravaszsággal kevert szemtelenséget, metélj beléje Guttenberget és kész a Slovák leves.

Külömbségek az „igazi“ és „garasos“ aristocraták között. Az „igazi“ aristocrata nyájas és leereszkedő; de oly finomsággal és gyöngédséggel, mely a legönérzetesebb embert sem sérti.

A „garasos“ aristocrata üres göggyével és pöffeszkedésével mindenkit sért, kivel csak érintkezik.

Az „igazi“ aristocratától lehet tanulni mértékletes életmódot, és szerény viselkedést.

A „garasos“ aristocratában tanulja az ember utálni a torkosságot, és fajtalanságot.

Az „igazi“ aristocrata nem tékozolja el az ősektől reá szállott szép birtokokat.

A „garasos“ aristocrata nyakára hág meg a virtualitásnak is.

Az „igazi“ aristocrata nem csinál puffereket, öszvehuzza magát, s tud nélkülözni a jobb időkhöz.

A „garasos“ aristocrata vechslizik az ördöggel is, csak pénzt lászson, s ha elmarasztalás után exequálják, még a hetvenedik nagy apja nevében is igénypert indit.

Az „igazi“ aristocrata, ha balcsapások érik is vagyonával becsülete is veszendőben van, ösmeretlen világrészekben bujdo-kál, vagy agyon lövi magát.

A „garasos“ aristocrata, ha könnyelmű tékozlásai után tönkre jutott, s vagyonával együtt becsülete is elveszett, hogy nyomorult életét tengesse, közhivatal után tolakodik.

Az „igazi“ aristocrata, ha hivatalt vállal, annak meg is tud saját áldozatával is felelni, s azt tartja magáról: hogy ő nem ura, hanem szolgája a közönségnek.

A „garasos“ aristocrata, ha hivatalt vállal, első gondja uj ruhát varratni, s azt tartja magáról, hogy ő ura a publikumnak s ez neki szolgája.

Az „igazi“ arisztocrata, ha hivatalt visel, megközelithetetlen, nem lehet lekenyerezni.

A „garasos“ aristocrata ha hivatalt visel, elől hátul megejthető, elfogad zsin-delyt, pénzt, tyukot, tojást, malaczozt, csak adjanak.

Az „igazi“ aristokrata nemes lelkű is, meg tud bocsátani elleneinek.

A „garasos“ aristocrata hitvány lelkű, boszujával üldözi ellenét a sirig is.

230.

A pädagogiában:

Tanító: Mondd kis Mili, mi az a kincs?

Mili: Kincs? kincs? az egy káplár!

Tanító: (csodálkozva) Hogy-hogy?

Mili: Hát ugy, hogyha a káplár ur este 9 órára pontosan nincs a konyhában, a szakácsnének azt mondja: „Nem tudom, hol marad oly soká a kincsem.“

231.

A perzsáknál, ha valaki rosztat akar kivánni ellenségének, azt mondja: „Ki-

vánom, hogy a rossz ember egy fősvénynek ládájába zárassék, mert akkor nem lát napvilágot.“

232.

Egy ájtatos asszonynak olvasóján elszakadván a füző, néhány szemet elvesztett, megszokván az olvasóról imádkozni, házról-házra ment, hogy a hiányzó szemeket összekéregesse. Kapott is; de egy épen olyan, mely a „hiszekegyet“ képezte, még mindig hiányzott; tehát a hány helyre csak bement, mindenütt így kezdé kérését: „Ugyan szépen kérem édes komámasszony, nincsen kenteknek egy heverő „hiszekegyistene?“

233.—

Süket pár. Van a mi falunkban egy nagyot halló ember, kinek a felesége is nagyot hall. Hazamegy a gazda, a felesége épen a köpülést végezte, s a mint a gazda

belép, kérdi: Nem eszik ked egy kis irót? A gazda nem hallva, kérdi feleségét: „Nem adsz egy kis irót?“ „Eszik-e keed irót?“ „Adj egy kis irót!“ Azt a nagy füledet, mégsem hallod, háromszor mondtam már adj egy kis irót.“ „Azt a nagy fülét kendnek: eszik-e kend irót!?“

234.

Egy fizetni nem tudó vendég kérte a vendéglőst, tartaná meg emlékében az összeget, addig mig kiegyenliteni fogja. Szívesen, mondá a vendéglős, azonban a krétát kell segítségül vennem. — S csakugyan fel is írta egy nagy táblára ujnyi nagyságu betűkkel a vendég nevét, állását és adósságát. — De hisz így az egész város olvashatja, hogy én önnek adósa vagyok — mondá a vendég. — Tudja mit — szóla a korcsmáros, — hagyja ön itt a köpönyegjét, majd azzal eltakarjuk. —

235.

Egy jó eszmém van! mondja egy üres fejü ficzkó jó ismerősének. „No barátom, ápd ez egyetlen eszmét, mert fejedben egyesegyedül levén, majd rettenetesen elunja magát.“

236.

Fénykép csoportot mutogatott valaki egy ismerősének. Milyen sok arczkép együtt — mondja az ismerős — és mennyire hasonlítanak egymáshoz!

Hogyan? — Kérdi a mutogató.

No amennyiben mind lelketlen, felel az ismerős.

237.

Egy kis félreértés. Babfőzeléket vacsorált principalisa távollétében egykor egyedül a b—i jegyzősegéd, míg a konyhában egyik szolgáló a másikkal badar nevetéssel holmi haszontalanságról csevegett.

— Van eszed, te lány! rivalt rá a jegyzősegéd, megsokalva azok félszeg mulatságát.

— Igenis van, ifjuram, ott a korsóban, felelé az együgyü leány, ki e kérdés alatt e c z e t e t értett.

238.

Furesa sajtóhiba. Szabadságról dicsekedett levelében a p — i birtokos Amerikába költözött rokona előtt, hogy őt' ezzel ő s hazájába visszaédesgesse, s személye helyett ilyforma válaszát nyeré:

— Barátom, az általatok élvezetekre alkalmazott kifejezés nagyszerű sajtóhibában sántit, nem megyek haza... Az, mit ti élveztek, a szó teljes értelmében szabottság, nem szabadság — barátom.

239.

Egy magyar paraszt először utazott vasúton. A kiindulás után csakhamar jó

a conducteur a jegyét kéri; mire a paraszt dühösen oda mordul: „mit? a jegyömet? — de már azt oda nem adom! 5 pöngö foréntért vettem, ha akarja, vögyön magának ögyet.“

240.

A mai világban.

Hajdan egy bölcs igaz embert
 Keresett lámpával, s nem lelt;
 Én fogadni merek rája:
 Ma is keveset találna.
 Több van, a kit fel lehetne
 Akasztani bátran:
 Mint ki méltó, tiszteletre,
 A mai világban!

Sok van, a kiről azt mondják,
 Hogy megtestesült jámborság,
 Pedig legnagyobb gazember;
 Megcsal másokat ezerszer,

Szent pofát vág, míg szivében
 Undok gonoszság van;
 És ilyennek lenni érdem
 A mai világban!

Az hizeleg, azt tart vélünk,
 Ki legnagyobb ellenségünk;
 Az mondja, hogy jó barátunk:
 Ki megöli boldogságunk.
 Jóakaróink közt mennyi
 Aruló Judás van?
 S ezek szoktak sokra menni
 A mai világban!

Sok, ki bőséget lát pénzben,
 Koldúlva áll az ut-félen,
 Mig számtalan koldus fajta,
 Magát uraságnak tartja.
 Egy, — hogy senki meg ne értse
 Árul macskát zsákban;
 Más többet beszél mint kéne,
 A mai világban?

Sok hatalmas szolgaképen
 Megalázza magát mélyen

Mig ellenben számos szolgálta
 Tök-fejét magasan hordja.
 Kik előtt ál-ut az erkölcs,
 Olyan akárhány van:
 Okos-bolond, és bolond-bölcs,
 A mai világban!

Az igazság, az emberség,
 Önhaszonleséssé lett rég:
 Kétszinűség most a módi,
 Azzal szoktak takarózni.
 Lucziferre válik minden
 Ember itt, hiában:
 Azért nem áld meg az isten
 A mai világban!...

241.

„A sváb soha sem tartja meg szavát.“
 A „Bressl. Ztg.“ egy magyar katonáról a
 következő adomát beszéli el: Egy magyar
 zászlóaljban, melynek parancsnoka német

ember, egy magyar baka folytonosan szidta az őrnagy jelenlétében a szószegő „svábokat.“ Az őrnagy megtiltá neki illetlen kifejezéseit, minthogy, ugymond, ő maga is sváb, és azzal fenyegeté, hogy ellenkező esetben „huszonötöt“ veret rá. A magyar azonban csak egyre szitkozódott. Az őrnagy tehát lehuzatja és megparancsolja, hogy jelenlétében vágják rá a huszonötöt; a tizenkettedik ütés után azonban leoldatja a bűnöst a deresről és kéri: „Nos János, hát most mit szólnsz?“ „Megkövetem alásan őrnagy uram“, volt a felelet, „Mégis csak igazam volt. A sváb soha sem tartja meg a szavát!“

242.

Érdekes adat. A lopás büntényének öt fokozata bécsi lapok szerint a következő: 1. a ki egy miliót lop, az már finanszier; 2. a ki egy félmiliót lop, az törvényszegő; 3. a ki 100,000 frtot lop, az hunczut; 4. a ki 50,000 frtot lop, az

gazember; végre 5. a ki egy pár csizmát, vagy ilyesmit lop, az akasztófára való!

243.

Kérdi a bakát a táborig fuvaros-paraszt: „Ugyan katona uram! Ilyen meleg időben hol tartják el a húst, hogy el ne romolják? „Hó atyafi, hát ilyen veszett forróságban csak fél ökröt vágunk le egyszerre.“ „De hát a másik fele nem döglük meg?“ Már az az ő dolga.“

244.

Egy fősvény az utcán járkálván, mindig nagyokat lépett. Ismerősei sokáig el nem tudták gondolni, mi lelte a fősvényt, míg egyiknek maga bevallotta, csizma-kiméletből lép ily nagyokat.

245.

K. városban egy gögös szücs, egy tanító nejének azt mondá, hogy férje csak

A-B-C-e mutogató. E tanítónak neje élczes nő levén, így felelt a furfangos szücsnek: „Igen, férjem A-B-C e mutogató, hanem önnel kezdené a mostani tanításmódor szerint az „i“ betűn s közvetlen végezhetné önnel az „á“ betűvel.“

246.

Két adoma. A Lipótvárosban egy fölvergődött pénzember neje, ki gyermekei nevelőjét leszokta nézni, e napokban kitért a védkötelezettség ellen, mely nem kimélte az ő legnagyobb fiát. „Mégis csak szörnyűség, — ugymond a nevelőnek, — hogy besorozzák az ily drágán nevelt, gazdag fiukat is. Vigyék inkább az önféle szegény fiukat, kiknek sem ökrük, sem szamaruk!“ — „Bocsánat nagysád — felelé a megbántott nevelő — nekem van ökröm is, szamaram is?“ — azzal rámutatott két kis tanítványára, az erdemes asszonyság nagyreményü fiaira. — A másik adoma egy fiatal hölgyről szól,

kinek zsebóráját a társaskocsin ellopta egy diszesen öltözött fiatal ember. „Hát nem vette ön észre, — kérde a kapitány-sági hivatalnak, — mikor önhöz közeledett?“ — „De igen, — felelé a hölgy, — éreztem, hogy felém simul.“ — „Es ön nem szólt semmit?“

„Azt hittem, udvarolni akar“, — visszonzá a hölgy, szemét besütve.

247.

Különös ok. Egy, a korban már jól előhaladt, kiapadhatlan élcezeiért is igen kedvelt jeles festész kérdeztetik, valjon szép tehetsége s meglehető's gazdagsága mellett családi kört alapítani képes lehetvén, miért nem nősül meg, miután festőre nézve egy kecses nő oldalán csak türhetőbb lehet az otthonmaradás, mint az agglegényre elviselhetlen unalmas magány.

A kérdezett minden gondolkozás nélkül felelé:

„Ha szelid, jólelkü, takaros nő lenne, sajnálnám, hogy én kaptam őt'; ha gonosz, könnyelmü, lepke, sajnálnám, hogy engem kapott“

248.

Kís különbség. Ebédelt a tanfelügyelő-ségi tollnok a vendéglőben; a pinczér egyre miniszteri tanácsosnak czimzé. Nem vagyok én az, ne sértegesen. Kérem; bocsánat, ha a tanfelügyelő kir. tanácsos, gondoltam, tollnoka legalább is miniszteri tanácsos

249.

?

Nyertem! . . . szolt az inspektor ur
Pénzrakást forgatva,
Jo lesz a kis feleségnek
Majd az uj fogatra.

Nyertem! szólt a háta megett
 Uj irnokocskája,
 Csókot lopván a feleség
 Hamis ajakára.

Az uj fogat nemsokára
 Az udvarra hajta,
 El is tünt a csinos irnok
 A szép nővel rajta.

Gondolkodik inspektor ur
 Most is még magában:
 Voltaképen vesztett-e vagy
 Nyert a mulatságban?

250.

Érdekes nyájasság. Kereskedése ajtajában állt a kalmár naphosszat és nézett az utczán komoly, mogorva arczkifejezéssel fel s alá. Többször feltűnt, hogy a belépők előtt arcza kiderült, midőn azokat szokatlan nyájassággal fogadta, bevezette,

illedelmes kérdést intézett hozzájuk, hogy t. i. mivel szolgálhat mit parancsolnak stb. s előbbi komoly tekintetével ismét az ajtóba állt s nézett fel s alá, a vevőket segédeire bizván. Egy ily rögtönzött derűs-borús állapotában egyik barátja kérdezé, valjon a belépő előtti nyájassága szokott kereskedői jellegét mutatja-e?

— Dehogy, válaszolá ismét mogorva arczkifejezéssel, mindig azt hiszem, régi tartozását jó fizetni, pedig ujakat csinál.

251.

Miért nevezik a szabókat „kecskék”-nek? Most derül ki, hogy korántsem guny, hanem historiai tradition alapuló megtisztelő epitheton. A török-világban ugyanis Komárom már azon a ponton állt, hogy élelem és védszer folytán föl-adjja magát a töröknek. Ekkor egy kis vézna szabó fogja magát, belebuvik egy kecskebőrbe s kimegy pour la forme legelészni a várkastya melletti gyepre.

Látják ezt a törökök, s megütődve rajta „Hiszen ha még ily élő állatjaik vannak, akkor nincsenek oly igen megszorulva!” — gondolják s az ostromló vezér boszusan vonul el a vár alól.

252.

Az aranyhalacsák. Aranyhalacskákat is árult többek közt egy p—i kereskedő s azokat evégből kirakatában közszemlére tette. Egy arramenő pór soká nézegette a vízzel telt üvegben vidáman lobiczkáló gyönyörű állatkákat s végre megszólalt:

Ugyan uram, hogy árulja, fontját e halaknak? . . .

A kereskedő hahotáját azonban eléggé világos válasznak tartá a távozó pór.

Utána nyomban érkezett egy középosztálybeli nő és kérdezé:

Hogy adja uram e halacskákat?

Darabja 60 kr.

60 kr.! oh, az szörnyü drága! hiszen oly igen piczinek. . . . ha mégis nagyobbak volnának. . . .

Végre egy csinos leányka nem sokalta árát s rögtön kivánt egyet, hogy hazavigye.

Hozott magával a kisasszonyka edényt, — üveget, melyben azt elviheti? kérdezé a kereskedő

Oh, fölösleges. . . nem messze, a legközelebbi faluban lakom, hazáig majd zseb-
kendőben viszem. . .

253.

Humor egy amerikai törvényteremben. Egy férfi, ki egy pár csizma elorzásával vádoltatott, állott a törvényszék előtt. — Mit mondott — kérdé a bíró a csizmapár tulajdonosát — midőn ön utolérte és elfogta? — Azt mondta — felelé a tanu — hogy ő a csizmákat csak tréfából lopta el. — És mennyire ment ezen tréfájával? — kérdé a bíró tovább.

Körülbelől egy fél angol mértföldnyire!
— felelé gyorsan a kérdező.

— Egy volt borkereskedőt levélhordónak neveztek ki. Az új collegát kérdi az egyik régi, tréfás levélhordó:

„No, megtudná-e mondani: melyik hordóban romlik meg leghamarabb a bor?”

„Mindenesetre a penészes, vagy kiforázatlan s tisztátlan hordóban. Felelé a volt borkereskedő.”

Nem áll — felel vissza társa, — mert a bor leghamarabb megromlik a — — levél-hordóban! —

254.

Az elveszett papucs. Vacsora után elaludt R. sütőmester, de csakhamar föl-kelt, tudva azt, hogy itt a sütés ideje és minthogy egyik segédje istenhozzádat mondott a kemenczének, tehát neki is kellett egész éjjel dolgoznia. Szokása volt pedig csizmáit, a midőn dolgozott, papu-

csokkal fölcserélni; most is keresi őket mindenütt, de sehol sem találja. Végre kimegy a műhelybe és kérdezi inasát:

„Te Ferkó nem láttad papucsaimat?”

„Dehogyan nem, hisz most is látom.”

„Hol?”

„Hát a lábán.”

„Ejnye ebadta — felelt megszegyenülve a méregbe jött sütő.”

255.

A jobbik pálya. Egymással találkozott két régi ösmerős, kik a viszontlátásnak örülve, az otthonvalókról, atyafiakról és egészségről kérdezősködtek; végre gyermekeikre vitték a beszéd folyamát, kérdező egyik:

„Hát komám fia még most is deák?”

„Nem, tanulni nem szeret, tehát tipográfus lett. — Hát az öné micsoda?”

Az enyém meg nyomdász.”

„Hm az én fiam jobb pályát választott, monda önmegelegülten az előbbi.”

256.

Sirversek.

Itt nyugszik Kiss,
 De nem az a his-
 Tóriát író Kiss,
 Hanem valóságos fis-
 Léderből dolgozó csiz-
 Madia fia: Mis-
 Ka; megholt Mis-
 Kolczon, 1820. is-
 Ten legyen neki is
 Irgalmas;

Itt nyugszik Kala,
 Kit a világ kala-
 Pácsa lekala-
 Pácsola vala.

 257.

Egy pesti elsőrendű szállodának szobafalain következő nyomtatott kérvényt intéz a tulajdonos vendégeihez: „A 1. cz.

férfi vendégek kéretnek, hogy a lépcsőn ne nyájaskodjanak a szobaleányokkal, mert ilyképigen sok edény megy kárba.“

258.

Vadászkaland. Vig kedélyű vadász társaságnak valék részese, élcz élczet évre érkezénk kitüzött helyünkre — a hajtók elrendezve — az adott jel után a vadászat megkezdődött. Lövés csaknem lövést ért s a midőn néhány óra mulva összejövénk, kezdők mondogatni: „En nyulra lőttem, én meg rókára sat. eredményt azonban egyikünk sem mutathatott föl. Ekkor a társaság egy tagja, bennünket ócsárolva, mondja: „No, önök hatalmas vadászok — annyi lövés és mitsem iöttek; tessék, én mégis lőttem valamit, s ezzel egy nyulat huzott ki tarisznyájából; azonban a mint a földre dobja, a nyul mozogni kezd — fel kel — s il a berek — futásnak indul. Mindenki puskához kapott — dirr -- durr — szóltak

a lövések — azonban a nyul szerencsésen elszaladt. A mi urambátyánkkal, — ki a nyulat lőtte volt — nem lehetett az nap beszélni, haragjában ott hagyott bennünket.

259.

Benzáról írják, hogy valahányszor svábhegyi nyaralójában felkelt, a tornácra menvén, ezt kiáltá stentori hangon: Piskala, paskala, biffala baffala, bum, Léni! Ez pedig nem valami mongol nyelv, hanem régi házi állatjainak, kutyák, macskák s egy vén tyúk, nevei, melyeket reggelire mindig maga hívogatott össze.

260.

Hagyomány. A bécsi külügyministerium portásának özvegye 102 frtot hagyományozott oly czélra, hogy ez összegben bélyegeket vásároljanak s azokat elégessék; óhajtását következőleg indo-

kolja: „Boldogult férjem császár ő felségének sok jótéteményében részesült, s miután hálámat ajándékozás által ki nem mutathatom, bélyegek elégettetése által kell az tanusitanom.“

261.

A Seidlitz-por és a delhy-i király.

A nálunk már nagyon elterjedt Seidlitz-por nem régiben vitték be Indiába, s Delhy királya is kedvet kapott élvezetére. Ő felségének azonban nem igen lehetnek tanácsadói, mert a porokat következő módon élvezte: Először vízbe öntötte a csomagban levő s kék boritéku 12 port és megitta. Mire kijelenté, hogy nem talál az egészben semmit, mert nem is érez semmit. Erre tudatták vele, hogy az élvezet a kétféle por összevegyültében rejlik, hogy tessék tehát élvezni a fehér boritéku porokat is. Ő felsége rögtön vízbe önteté a fehér boritéku 12 port s azt is kiitta. E pillanatban elkezdett

kiabálni, a földre dobta magát, s rémülve orditozta, hogy meg kell halnia. Mikor aztán a porok kipezsegték magukat gyomrában ő felsége ismét vissza volt adva megijedt övéinek. Valószínű, hogy 12 dózist soha sem fog többé élvezni ily módon.

262.

Y. urfi Q. kisasszonynak udvarolt. — A szerelmes kisasszony Y. urfinak fejéről, csupa szerelemből néhány hajszálát gyomlálgatta ki. Q. kisasszony kis öcsce látván, mint biberkért a néni Y. urfi fejcskéjén, egyszer megszóllítja a papát! Papácskám, miért szedte ki a nénike Y. urfi fejéből a haját? Miért? — felelt az apó — hm! mert a mely kutya az embert megharapja, annak szőrével szokás a sebet füstölteni.

263.

Hazafiság. Nagy Frigyes testőrseregéből egy ép oly hiu, mint vitéz, káplár,

egy óralánczot hordott, melyre óra helyett, mit pénzhiány miatt nem vehetett, egy puskagolyót erősített. A király egy napon zavarba akarván őt hozni, így szólt hozzá: apropos! te nagyon takarékos lehettél, hogy órát szereztél magadnak, káplár! az enyémen hat óra van; mondd meg mégis, mennyi idő lehet a tieden? A katona, ki a király szándokát felismerte, azonnal kivevzsebéből a golyót s mondá: Az én órám sem öt, sem hat órát nem mutat, de azt mondja nekem minden pillanatban, hogy felségedért kötelességem meghalni. — Itt van barátom, szólt a király egészen meghatva — vedd ezen órát, hogy -- az időt is tud. És neki ajándékozta gyémántokkal ékesített óráját.

264.

Angol sirirat. Irland egyik kis városának, Kildarenak temetőjében más figyelemreméltó siriratok között a következő is olvasható: „Urunk 1600-ik esz-

tendejében. E kő alatt nyugszik Brown O'Grady, ir földmivelő, ki jeles sörivási erénye következtében 121 évet élt. Örökösen részeg, s ez állapotában oly rettenetes volt, hogy maga a halál sem mert közeledni hozzá. Egy napon azonban akarata ellenére józan állapotban maradt, minthogy csúzes fájdalmai ágyba szegeztek, s a halál neki bátorodván, megtámadta és diadalmaskodott végre a párját ritkító részeges fölött. Imádkozatok érte!"

265.

Guizot, Thiers és Bismark. A mexikói német követ kézirat-gyűjteményében következő három-három antogramm van közvetlenül egymás mellett. „Hosszu életben két bölcs szabályt tanultam meg; az egyik: sokat megbocsátani, a másik; semmit sem felejteni, Guizot.“ — E sorok alá Thiers a következőket jegyezte: „Egy kis feledékenység nem árt a bocsá-

natadás őszinteségének. Thiers.“ A lap alapján pedig Bismarktól olvasható e mondás: „Részemről azt tanultam egész életemben, hogy sokat feledjek és sokat bocsáttassak meg magamnak. Bismark.“

266.

Spanyol adoma. Köznyelven forog a spanyoloknál az a monda, hogy: „midőn az ő védszentjök conpostellai szent Jakab a menyországba jutott, mindenből a legjobbat kérte istentől hazájának, és megadaték neki, hogy legyenek Spanyolországban hős fiai, bájos női, kellemes éghajlata, termékeny földje stb. Csak midőn utódjára „jó kormányért“ könyörgött, ilyen választ kapott: „Nem, szent férfiú azt ne kívánjad, mert ha ennyi áldás mellett még jó kormánya is lenne hazádnak, akkor itt hagynák az angyalok meuyországomat s a te boldog honodba költöznének!“

267.

Egy képáruló képeit ajánlá a vendéglőben borozóknak; a mint az képeit forgatja így szólal meg egyik borozó: „Hát ez a sok micsoda?“ „Árpádház“, felel a képes. „Tedd ám luddá az apádat, jámbor! Hát így néz ki a ház?“ durran rá a kérdező.

268.

Der Schöne Mayer.

A szép német Vaterlandban
Csak is egy „schöner Mayer van,
Ha az utczán végig megyek
Megáll, bámul ifju öreg,
S kiált! „seht den schönen Mann,
„Nincs szebb nála a városban!“
A büszke Gang, a szem voll Feuer!!!
Es ist, es ist, es ist der schöne
Mayer.

Mayerbeernél a zongorán
 Játszani jobban tudok ám, —
 Ha bevégzem a darabot
 Elöttem nyitják az ajtót! — —
 Egy operát komponáltam,
 A tapsokat csak úgy vártam,
 Tapsolnak ők mindnyájan és schreien
 ungeheuer:
 Hinaus, hinaus, hinaus mit'n schönen
 Mayer!!!

Ha bejárom a világot,
 Nincs elég pénzed aranyod:
 Szert tenni oly csinos orra,
 Mint ez, — oly ügyes tánczosra!
 Görbe hátam domborodik,
 Lábam mindenkép igyekszik
 De csalogatnak hölgyek is voller Feuer:
 Obst hergehst, obst hergebst, áll'schön-
 ster Mayer!!!

Megy az ügyvéd tárgyalásra,
 Ott talál egy collegára, —
 Midőn látja Themis mását
 Ki ez? — tudakozza társát? —

— Ez néz! és csodálva mondja:
 „Er a biró!“ ön nem tudja?
 Stirne magas voller Feuer
 Das ist, das ist, das ist der schöne Mayer!!!

Csődöt kérnek Mayer ellen,
 Lass sie nur noch beissen, bel-
 len! —

Ők nevetik most Mayerkát;
 Pedig már ő is hozzá lát,
 A köicsönt dusan visszaadni, —
 Csak reá kell ügyét hagyni.
 Majd meglátják, — még noch heuer
 Es lacht, es lacht, es lacht — der schöne
 Mayer!!!

269.

Büvös gyűrű. Többen beszélnek, miszerint Napoleon valahányszor parancsot adott a rohamra, vagy ütközet alatt vezényelt, mindannyiszor megszokott érinteni egy gyűrűt, melyet kis ujján hordott. Látták, hogy e gyűrűt, midőn

az Orsini-merényletből csodásan megmenekülve, a nagy opera előtt kocsijából kiszállt, kegyeletesen megcsókolta. Az államesiny alatt is, kandalója előtt ülve, vagy föl alá járva, ugyan e gyűrüt lázas izgatottsággal forgatta volna ujján. Szemtanuk állítják, boulognei kiszállásakor, midőn a papirkamra előtt végbeszédét tartotta, e gyűrűvel játszott. Azt hiszik, az ama gyűrű, melyet I. Napoleon is birva, már ez által mint talizmán tekintetett, melynek történetéből a mit tudni lehet, itt elmondjuk. Midőn Napoleon Lajos 1836-ki október 15-én édesanyjától Hortensia királynétól Arenbergben elbucszott, hogy a strassburgi kalandot kezdeményezze, Hortensia, mintegy sejtelmével birva fia eseményteljes jövőjének, következő szavakkal adta át neki ama gyűrüt, melyet egykor Josephine kapott I. Napoleontól a jegyváltásnál: „Vedd e gyűrüt fiam, hogy talizmánod legyen minden veszedelem ellen.“ És e gyűrű, csakugyan mint talizmán szere-

pelt a sedani napig I. Napoleon eszavakkal adta át Josephinejének: — E gyűrű a szerencsét lánczolja hozzám. Midőn Josephinétől elvált, szerette volna e gyűrűt, melyet nem tudni, honnét kapott, ismét visszakapni, de Josephine nem akart attól megválni; s a gyűrűvel csakugyan a szerencse is elválni látszott I. Napoleon oldaláról. Josephine haláláig megtartotta a gyűrűt, s végakaratilag Hortensia királynénak hagyta, szívére kötvén, hogy az minden időre mint talizmán őriztessék meg a Napoleonok családjában mint ilyet hordozta Sédánig III. Napoleon s ugy látszik, hogy utóbbi időben Eugeniának adta, mert szerencséje lealkonyodott.

270.

A hires bajvivó. Egy nápolyi nemes 14-szer verekedett meg azokkal, kik Ariostot nagyobb költőnek mondák Dantenál; halálos ágyán azután bevallotta, hogy egyiknek műveit sem olvasta.

271.

Az oldalfájásban. A szenvedő nő üterét nézvén az orvos, ez az együgyü előtt igen csodálatosnak tetszett, s meg nem állhatta, hogy e szavakat ne intézze környezőihez: Bolond ez az orvos, nekem az oldalam táj és ő kezemet tapogatja.

272.

A gyöngyösi kir. törvényszék börtönének első rabja azon lakatos legény lett, a ki a börtönök ajtó-zárait készíté. Midőn a börtön küszöbére lépett, körültekintve következő keserü szavakban tört ki: „Ézt nem hittem volna, hogy ez erős vasajtók, melyeket én készítettem — először is én előlem zárják el a világot.“

273.

Ritka madár jó nő. Szicziában egy ember tömlöczbe vettetett, mivel öt fele-

séget vett, kik mindnyájan életben voltak és ellene panaszt emeltek; a bírótól kérdeztetvén, miért tette ezt, így válaszolt, megakartam tudni, találok e jóra annyi között. Alig hiszem — felelt a bíró — hogy e földön te jót találsz, s azért a más világra kell vándorolnod, — s a bűnösnek feje vétetett.

274.

Báró von Viereck. Halleban egy „Báró von Viereck“ tanult, ki tanulmányai bevégezésével, bátyja által Berlinbe hivatott. Elutazása előtt barátjainak búcsú-lakomát adott. Nehány barátja összebeszél, hogy a báróval tréfás deákcshint követnek el, szinte külön-külön kocsira ültek és mellékutakon igyekeztek a bárót elkerülhetni, a mi nekik szerencsésen sikerült is. Berlinben az a szokás uralkodik, hogy a város kapuban őrt álló káplár az érkező vidékiek nevét feljegyzi. Pár nappal a deákok elutazása után Berlin

város Halle nevü kapuján egy csörömpölő kocsi hajtott be. Az őrt álló káplár kéri az utazó nevét, a felelet volt „Báró van Eineck.“ Alig mult egy negyed óra el, ismét egy kocsi érkezik és az abban ülő jelenti, hogy neve „Báró van Zweieck“, a mi a káplárnak fejcsoválást okozott. Egy negyedóra mulva ismét egy kocsi mutatkozik és annak tulajdonosa magát „Báró von Dreieck“-nek nevezi. Menydörgős átokkal mondja a káplár, hogy „Aller guten Dinge sind drei“, de több ,eckiger báró, ne jöjjön, mert akkor a tréfának vége. Rövid idő mulva egy negyedik kocsi áll meg a kapu előtt. A káplár a nevet kéri és feleletül veszi „Báró von Viereck.“ Ez, Mars fiának már mégis sok volt. Egy lökéssel kirántotta a bárót, és mérgesen átadta az öröknek. A megijedt és semmit nem sejtető báró csudálkozását lehet gondolni, midőn a káplár, folytonosan átkozva és fenyegetve, fel és alá járkált. Minden ellenzés nem használt, Báró von Viereck őrizet

alá vétetett, míg bátyját levél útján oda nem idézi, ki azután szabadulását eszközlé. A báró sokáig nem tudta, ki követte el ezen csinyt, míg barátjai azt később maguk el nem árulták.

275.

Egy angol kisasszony (nem olyan zárdaszűz) beleszeretett egy csinos fiatal törökbe, ki európai műveltséggel birván, a nyugot ködös honába is betekintett. Szerelmét azonban nem adhatá tudtára szóval, mivel csak angolul tudott, a török pedig bár több nyelvet beszélt, de angolul nem tudott. Mit tett hát a kisasszony? Miután ugyanazon étterembe járt ő is, a melyikbe a török, úgy ejté, hogy egy izben a török átellenese lőn. Hosszasan nézett a nyugodt leányka kelet dús fürtű fiára, de csak nem bírta megigézni, — másnap szintén úgy tőn a hölgy, azon különbséggel, hogy midőn távozott, egy virág-csokrot dobott a törökhöz, mi a

törököknél olyan formát jelent, hogy „te nekem tetszel“, — a török persze észretért s rögtön követte a kisasszonyt, jelekkel adván neki tudtára, hogy most már az övé... a hölgy azonban nagyot sikoltott s — fölébredt... Így van és a hölgy naplójában megírva, melyet egy amerikai lap közöl, pajzánul téve hozzá a megjegyzést, hogy azért sikoltott-e a hölgy, hogy álmodott, vagy azért, hogy miért ébredt föl...?“

276.

Hasonlatosság a könyv és a nő közt.

A könyv külseje gyakran csábító — a nőé nemkülönben. A könyv boritékja gyakran többet ér tartalmánál — a nő boritékja nemkülönben. A könyvet nem örömezt kölcsönözzük oda — nőnket hasonlólág. A jó könyv állhatatos barát — a jó nő nemkülönben. Hibát a nőben ép oly kevéssé szeretünk, mint könyvben a sajtóhibát. Könyvet és nőt egyaránt lehet

venni pénzért. Könyvbe és nőbe sok pénzt ölhet az ember. Emezt és amazt karunk alatt visszük az utcán. Rossz könyvek és rossz nők egyaránt megmértelyező befolyást gyakorolnak. Könyvek és nők gyakran egyaránt zár alatt tartatnak. Sok könyv és sok nő érlelhetetlen marad mind végig. A könyvek és nők ára egyaránt csökken, ha avulni kezdenek. Vannak divatos könyvek — és nők; keresett könyvek és keresett nők. A szellemdússágot könyv és nőben egyaránt szereti a férfi. Könyvek és nők egyaránt vásárra kerülnek és alkudozni lehet — mindkettőre. Templomba legszivesebben szép borítékú imakönyvet viszünk — nőt nemkülönben. Sok embert a könyv és nő külseje elkábit. A könyvet a kirakatban bámulják meg, a nőt nem különben, ha mindjárt csak fényképüket is. Könyvet és nőt gyakran egyaránt boszúsan lök el maga mellől az ember. Idős könyvek és idős nők néha sok tiszteletet gerjesztenek maguk iránt. Könyvvel és nővel egyaránt sétára szokott

indulni az ember a zöldbe. Könyvek és nők egyaránt becsesek magányban. A tapasztalatlan ifjura nézve sok könyv és sok nő veszélyessé válhat. Vannak férfiak, kik könyvek, — vannak, kik nők miatt örültek meg.

277.

Sajtóhiba. Egy fővárosi lapban olvastuk: a fennevezett eljárás valóban kétségbe-ejtő; e helyett a fennevezett eljárás, sat.

278.

Törvényszék előtt. Az elnök a vádlottat kérdezni kezdi. — „Bocsánat, elnök ur“, mond a vádlott, „kifogásom van a bírák ellen.“ — Talán egy ellen? — „Nem, uram, valamennyi ellen?“ — „Miért.“ — „Személyes ellenségeim.“ — „Mikép? — „Már egyszer elítéltek öt évre.“

279.

Gazdasági. Egy városi kisasszony látogatóba ment a majorba, és a sois úgy akarta, hogy lássa, mikor egy parasztasszony a tejnek tetejét szedte le. „Mit csinál kegyed“, — kérdi a kisasszony. — „Hát a tej tetejét szedem le“ — volt a válasz. — „Nemde aztán a disznóknak adja“ — kérdi ismét egész naivan a kisasszony.

280.

Egy fiatal ember könyveket kölcsönzött egy kisasszonynak, többek közt XVI Lajos élettörténetét is. A könyveket a kisasszony vissza hozván, kérdi a fiatal ember, hogy melyik nyerte meg tetszését. „Nekem bizony — válaszolt a kisasszony — Kszui Lajos története tetszett legjobban.“ — Tehát a 16-ot X U I nak olvasta.

Mikép lehet az egész világot megsérteni? Nem rég egyik, nem a legutolsók közé tartozó városban, megérkezik a jobbpárti követjelölt s tiszteletére nagy sokaságu nép tolongott az utczákon e sokaság között sétál egy atya fiával, ki kérdezvén atyját: mi oka van, hogy e poros utczákon oly különös sokan járnak-
kelnek? Lásd édes fiam, ennek egyszerű oka az, hogy városunkban ritkán jelenik meg becsületes ember! — Kell-e ennél nagyobb kitüntetés! — és lehet-e a világot ennél simábban megsérteni?!

Idyll a vasuti kocsiban. A napokban Debreczenben a N. Váradra induló vonat második osztályába egy fiatal ember, igen csinos utitársnővel lépett be. A többi utazók nem kis csodálkozására — talán boszuságára is — nem mint illik s mint

rendes, egymásmellett foglaltak helyet, hanem a nő egész kényelmesen a fiatal ember ölébe ült. De gustibus etc. gondolhatták a többi utasok. Midőn a vonat elindult, a konduktor bejött a waggonba jegyeket kontrolirozni. Fiatalunk kiveszi jegyét s átadja; de a konduktor a nőt is kérte; erre fiatalunk nagy dühösen ugrott fel s kérdé: hogyan kérhet jegyet, midőn ketten csak egy helyet foglalnak el. Máskülönben is e nő menyasszonyom — folytató — s ugyhiszem, hogy a vőlegény és menyasszony egy! . . . Erőlködése azonban mit sem használt, mert a legközelebbi állomáson meg kellett fizetni menyasszonya utazását.

283.

A világ legnagyobb pipázója Van-Klaës Rotterdamban meghalt. E dohányzo-királyt földieik a „Nagy pipák apja“nak nevezték, s róla a franczia lapok sok érdekes részletet beszélnek el.

Van-Klaës szelid, nyugodt ember volt, de rendkívül bizarr jellem. Mesés vagyónából gyönyörű palotát építtetett Rotterdam közelében, -- egy nagy pipa- és dohánymuzeummal. Mindenféle pipák, emberi és állati torzalakkal, virágokkal és különböző növényekkel diszítve, a dohányzás legrégebb korából voltak e muzeumban összegyűjtve, eredet és chronologiai rend szerint. Nem lehet elgondolni, mily sokat költött e különös muzeumra. Örömet lelte abban, ha utazók hozzá betértek, azonnal sörrel kínált és zsébeiket dohánnyal és szivarral megtöltötte. Van-Klaës nem csak nagy dohányos de nagy sörivó is volt. Egy statistikus halála után kiszámította, hány liter sört és mennyi kilogramme dohányt fogyasztott el a kövér Van-Klaës hosszú életfűtása alatt. Naponkint 15 liter sört ivott, s 150 gramme dohányt füstölt el. Ez pedig 80 év alatt tesz 4383 kilost, naponkinti 15 liter sör pedig 438,300 liter sört tesz ki. Daczára ezen óriás ivó és

dohányzó képességének mégis 98 évet élt, és nyugodt halála volt. Néhány nappal halála előtt magához hívatta ügyvédjét, s miután mindketten pipára gyujtottak, a végrendeletet tollba mondta. Miután vagyona nagy részét rokonai, barátai s a szegények és kórházak közt felosztotta, visszatért kedvencz szenvedélyéhez, s a végrendelet egyik záradékában meghagyta, hogy mindazon dohányzók, kik őt a végnyugalomra kísérik, 10 font dohányt és a legujabb divat szerint készített 2 hollandi pipát kapnak, melyeken az ő neve, czimere és halálának napja ki leend vésve. A rokonok és barátoknak meghagyta, hogy égő pipával kísérjék a végső nyugalomra, s midőn a temetési szertartásnak vége van, csak akkor oltásuk ki és a hamut mindegyik pipájából koporsójára kell hinteni. A kerület és környék szegényei, kik temetésén megjelennek évenként — halála napján — 18 font dohányt és egy hordó sört kapnak életökön keresztül. Saját személyére nézve

a jó Van Klaës igen keveset kíván, megelégszik tölgyfa koporsóval, mely az ő régi havanna szivar-ládácskainak fájából legyen bélelve. Sirjába pedig, hol teteme pihenni fog, egy ládácska ugynevezett „Korporal Tabuks“ t és egy csomag régi hollandiai dohányt kíván tétetni. Ezenkívül oldala mellé legkedvesebb pipáját, a „régiek legrégebbjét“ és egy skatula gyújtót, aczéldarabot, kovat, egy darabka taplót kíván tétetni. „Mert nem tudni. mi adhatja elő magát“ — jegyzé meg Van-Klaë végrendelete e pontjára. — E ritka formájú végrendeletnek minden pontja teljesített. A szegények, kik a temetésre meghivattak, — „csoportonként“ jöttek palotájába és az udvarmester gazdagon ellátta őket dohánynyal és pipával; a hamut a pipákból a komló levelekkel koszoruzott koporsója hintették; a palota közepén egy nagy dohányzó szalon állott pipákkal berendezve. Minden Van-Klaës kívánata szerint történt. még a Gertrud szakácsnőjére vonatkozó záradék is, ki a

dohányt soha nem szenvedhette és kire ő élethosszig 50,000 franknak kamatait hagyta, de csak azon feltétel alatt; ha naponkint egy cigarettet elszí.

284.

Az iskola hátrányai. „Kedves nőm — szólítá meg egy becsületes polgár nejét — én a Károlyt (6 éves) nem járathatom többé iskolába, mert előbb-utóbb többet tud, mint én és mindenütt blamiroz.

285.

Népszámlálási adalék. Asszonyom — szólíta meg a népszámlálás alkalmakor egy hivatalnok egy grófnőt — szabad kérnem családi adalékait, én a népszámlálási hivatal kiküldöttje vagyok. „Hogy jön ez mi hozzánk, — válaszolá a grófné — hisz mi nem a néphez, hanem az arisztokrátiához tartozunk.

Egy vidéki színházban „Korona és vérpad“-ot adták.

Ugyan mit játsznak ma a színészek, papa? — kérdi a teinsasszony a hazaérkező férjétől.

Bizony hallottam a korcsmában, valami „rokona és vénpapot.“

Boldogult dr. N. N. egyike a leghiresebb orvosoknak volt a maga idejében, csak az volt a baja, hogy nagyon szerette a bort. Egyszer egy bizonyos igen súlyos beteghez épen akkor hívták, midőn Bachusnak igen sokat áldozott. Bemegy a beteghez, s a mint üterét akarja tapintani, ennek kezét balkezelével megfogván, jobbkezelével addig-addig tapogatott, hogy egyszerre csak saját üterét találta megtapintani: Erre aztán jól kikémlelvén tévedésből a saját üterét, egészen ko-

molyan e szókra fakadt: „Részeg ez az ördögadta, fekete kávé nekik!”

288.

A pörnyertes is apellál. Egy falusi atyafinak pöre volt és a pört szerencsésen meg is nyerte; a bíró ezt közli vele, mire a falusi atyafi nagy indignatióval apellálási szándékát fejezi ki. A bíró azon hiszemben, hogy a jó ember nem érthette jól, megmagyarázza az apellatio szükségtelenségét, miután ő a pört megnyerte; ez nagy hévvel válaszolja: Uram, én megakarom mutatni a nagy uraknak is, hogy nekem van igazam!

289.

Megnőnek. Megtaláltad-e már a 4 krajczárosomat te rossz fiú! rivalt a fősvény megijedt fiára, ki halálsápadt remegés közt kereste az általa ellopott 4 krajczáros rézpénzt, mivel egy kiflit már

vett rajta; hirtelen felugrik s csörgeti fülét: itt van papa, megvan papa, két krajczár, a többit is megkeresem.

Hisz ez csak fele, te kópé.

De két darab, felel a fiú, neki bátorodva.

Hallgass, az nagy volt, ezek kicsinyek.

Majd meg n ő nek, mint én és hugom.

290.

Kuriozum. Szállást keresett egy uri ember. „Mi az ára?” kérdi egy kiadandó lakosztályra nézve, a házi urtól. „Négy-száz forint” — volt a válasz. „Van-e hozzá istálló is?” „Nincs uram — viszonzá a háziur, de meg különben is ugymond, uraságodnak mire való volna az istálló, hisz tudtommal nem tart lovakat: „Nem is részemre kérdem — mondja a szállás kereső — hanem csak azt akartam megtudni, hogy van-e a házban istálló annak a száárnak a számára, aki ezért a szállásért az urnak négyszáz forintot ad.”

291.

Mire használható az ököl? Austrália őslakóinál a szerelmi nyilvánításra. Ugyanis: más törzs leányait szemelvén ki, az ártatlan gyöngye teremtményeket meglesik, fejükre elkábitó ütést mérnek s hazavezetik. S ez embertelenség náluk a szerelemmel párosult igazságérzet. Furcsa.

292.

Kimondá a szemüveges asszentáló orvos egy megvizsgált bojtár felett a „tauglich“-t. „Beosztatik az Ernest ezeredhez“ folytatá az alispán, és az ujonczhoz fordulva: „baka lesz belőled fiam.“ „Már tisztelem átossággal az urakat“, könnyöreg rezgő hangon a boldogtalan rekruta, „ne tegyenek bakának, mert nem értek én a jóhoz, soha sem bántam vele.“

293.

Csütörtököt mondott. Egyik közeli társas vadászaton csak czéloz, csak

ezélez a lomhán repülő vadra egyik a sok közöl, s csatt, a puska csütörtököt mondott. Közel álló társa hozzá szól: Nem esett a vad, nem ám, felelt a boszankodó, közel volt a vad, de az idő már rajtam túl jár.

294.

Mit csinált az ur evvel az emberrel? kérdi a főorvos a borbélyt, kinek a körmei között adta ki a lelkét egy beteg, uram — válaszolt a borbély — én megnyirtam, megborotváltam, megköpülyöztem, fogát kihuztam, eret vágtam rajta, a mit én tudtam, mindent megpróbáltam, ha nem használt, nem tehetek róla.

295.

Eduard és Kunigunda, Évek óta szerelmi (?) viszonyban állott egy gyógyszer-tári laborans egy özvegy gyümölcsáros asszonynyal. A szerelmi turbékolások ké-

zепette. Eduárd nem feledkezett meg arról sem, hogy Kunigundának összegyűjtött penészes huszasai is vannak, miértis ezekből időközönként hol szép szerével, hol más módon requirált egynehányat, hogy jó napokat csaphasson. Sejtette, később tudta is e manipulatiót Kunigunda, de nem lépett fel erélyesen, — nehogy Eduárdját elveszítse. Multkor azonban lángoló szívét tulszárnyalta a fösvényiségi avagy más vágy, mert compromissióba hozta lovagját. Ez ugyanis kézhez kerítvén dulcineájának takarékpénztári könyvecskéjét, avval kivett 60 frtot, s a könyvet aztán visszatette helyére. Észrevevén ezt Kungunda, feljelenté lovagját a rendőrségnél, mely is elfogatta őt s így most a boldog pár részére következik a 22-ik cantate.

296.

Egy ezermester csalódása. Egy városi vendéglőben egy bűvész (Taschenspieler) előadást tartott és egy kros darabot tün-tetett el. A közönség még ilyesmit nem

látva igen csodálkozott, de nem sokáig tartott az öröm, mert a szerencse kereke fordult, midőn nemesis gyanánt egy paraszt ember lépett fel, a ki ugyanis productio második személyévé volt kiválasztva. „Nemde uraim, — kérdé az ezermester. — Látták, midőn a huszkrajczáros kezemben volt és most nincs, (Mindkét oldalról általános csend) és mit gondolnak hol van most? (Még nagyobb csend.) Látják uraim, én tudom, hogy hol van (Halljuk!) Kedves atyámfia — szólítá meg a falusi gazdát — az ön zsebében van a huszkrajczáros, ne szégyelje magát és adja vissza.“ — „Én nálam, — viszonzá a falusi gazda, — nincs már a huszkrajczáros hanem csak 12 kr., mert mikor a szomszédom a huszkrajczárost titkon a zsebembe dugta, mindjárt egy pohár sört fizettem ki belőle.“

Szép bók. Ácslegények verekedtek egymásközt, befogatván, másnap mind-

egyik egy tanúra hivatkozott, a ki látta, a tanú felidézttetvén kérdi tőle a biró:

— Ön látta tegnap azt a verekedést?

— Igen.

— Milyen messze volt tőlök?

— Tizenöt és egy fél lépésre.

— Honnan tudja ezt oly pontosan?

— Megmértem, mer gondoltam, hogy találkozik elég vakmerő a törvényszéknél, a ki megkérdi.

298.

Törvényszéki jelenet. Egy követválasztásnál azon eset adta magát elő, a mi ugyan — elég sajnós — mindig előfordul, hogy egyik kortes a másikat czudarul elverte. De a pandurok által elfogatván, másnap a biró még a kihallgatás előtt mondá neki: „Kend Zöld Jancsit tegnap éjfélt előtt megverte; ez büntetést érdemel.“ „Tekintetes biró ur — válaszol a deliquens — ha ezt tudtam volna, akkor éjfélt után vertem volna el.

A gőz. Egy nevelőnő kérdi már meg-
lehetős nagy növendékeitől, hogy mi az
a gőz? A válasz nagy csend volt, a mi
pedig azt jelenti, hogy nem tudják. De
egyik mégis bátorságot vett magának e
csendet megtörni, és a madam et kérdezni,
hogy hát micsoda fán terem? „A gőz —
— a gőz — — hebegé most desperálva
a nevelőnő — a gőz — — nem egyéb,
mint a viznek az izzadása.

„Mamácska, mit csinálsz?”

„Toilettet, kedves gyermekem, aztán
sétálni megyünk.”

„Ah, hiszen te még nem vagy olyan
öreg, — mint a nagypapa, és már te is
kopasz vagy, hogy parókát viselsz?....

Az ártatlan kis gyermek még nem
tudá, hogy mi — a divat.

301.

Itt a hiánypótló, ott a hiuság.

„Nagypapa, mond csak, mi az, mit te a fejedén viselsz?“

„Paróka, édes kis unokám; enélkül öreg létemre kopasz volna fejem.“

302.

Találékony rokonok. Egy alig 20 éves ifju több ízben hosszasan beszélgetett egy közel 40 éves apáczával titokban a corridoron — állván pedig az apácza természetesen a rácsozaton belül, az ifju kívül. A véletlen ugy akarta, hogy a kíváncsian fürkésző éber fejedelemasszony egy alkalommal épen akkor lépdeljen végig a folyosón, midőn ezek szokásuk szerint egymással ismét bizalmasan beszélgettek.

„Ki ezen fiatal ember? kérdé a fejedelemasszony megütközve s kíváncsian.“

„Rokonom, felelé habozva az apácza.“

„Rokona?”

„Igen: az ő édes anyja az édes anyámnak egyetlen leánya.”

A fejedelemasszony elégülten bólintva fejével, tovább ballagott; megértette-e a rokonság complicált ágazatát — nem tudom.

303.

Csekély tévedés. Newton híres angol bölcész és természetvizsgáló egyik reggel mélyen merült vala tudományos vizsgálataiba midőn gazdasszonya reggelijét, egy tojást, elhozta, melyet kis bögrében szándékozott megfőzni. Newton, ki egyedül kívánt maradni, azt mondá neki, hogy majd megfőzi ő azt maga. A gazdasszony a tojást ura órája mellé tette az asztalra s azt mondá neki, hogy annak három perczig kell főni. Kevés idő múlva ismét jött, hogy a reggelihez szükségelt edényt kivigye. De nagy csodálkozására urát a kandalló előtt látta állani, a tojás kezében volt és az óra főtt a bögrében.

304.

Az új szolga. Valaki a városban fiatal pórsuhanczot fogadott szolgálatába s így szólt hozzá: „béred ez meg ez lesz, s ha jól viseled magad, minden évben ajándékot is kapsz, sőt öltöztetni is én magam foglak.“ A suhancz örült hogy ily felséges szolgálatot nyert, örömmel vette magára a liberiát. Másnap reggel azonban nem mutatta magát. Az ur megunta a várakozást és nagy hangon hinni kezdé. „Itt vagyok!“ kiáltá a szolga az előszobában álló ágyból. Végre az ur türelme is megszakadt, ki ment az előszobába, s miután szolgáját még az ágyban nyugodalmasan fekvé találta, bottal akarta onnan kiugratni a ficzkót. „Na uram!“ mond a suhancz, nem ugy egyeztünk-e meg, hogy engem öltöztetni is fog? Én itt fekszem és régen várok már kegyedre.

305.

Nagy különbség. A türelemről és a harag káros voltáról prédikált a tisztele-

tes ur, szépen elmondván hivei előtt, hogy milyen kegyes ember volt az a Jób pátriárcha, hogyan megtudott nyugodni az őt érő csapásokban és soha sem zúgólódott.

Haza megy aztán, készül az ebédhez; leküld a pinczébe, hogy hozzanak fel neki abból a jó 34-ikiből egy üveggel. Hát azzal a rémhirrel jönnek vissza, hogy lepattant egy abroncs a hordórúl, mind elfogyott a bor.

„Tyéúj veszedelem Canis mater!“ kiált a pap, s elkezd jajveszékelní a hogy tőle telik.

„Ugyan ugyan, feddőzik erre a tiszteletes asszony, hogy tudsz ugy indulatoskodni; nem magad mutattad e fel példa gyanánt Jób pátriárchát, a ki ugy megnyugodott minden vesztésében.“

„Eb az anyja Jób pátriárchának; szól vissza a pap, soha sem volt neki, sem semmi nemzetségének olyan 34-iki bora, mint az enyim, a mi eltolyt!“

306.

A cigány fiának a bőre. Vadászni járt a földes ur. Tudja a tatár, mi hordta arra, a cigány fiát? a vadász valami prédának nézte a bokorban, s rádurrantott. Egy pár szem srét beleakadt a purdé inas husába.

No lett ordítás!

Orditott a purdé maga is, de még jobban orditott az apja, hogy meghal a fia.

A földes ur megijedt s csekhogy ne lármázzanak, adott száz forintot a vajdának; az meg is vigasztalódott szépen.

Két hét mulva felmegy a dáde a földes urhoz.

„Hát meggyógyult-é már a fiad? kérdé az a mint meglátja.

„Egy csepp baja sincs már; köszönöm kérdését; — mikor tetszik megint arra jönni vadászni?“

307.

Szép búcsuztató. Meghalt az öreg dáde felesége, hej siratta is keservesen! Vigasztá a jó tiszteletes ur.

„Ne sirj Ferkó, ne sirasd őt olyan nagyon. Jó dolga van már annak, a jó Isten vette őt magához.“

A cigány meggondolta magát e szóra.

„Hát csakugyan a jó Isten vette magához a Marcsát?“ — kérdezé komolyan a paptól.

„Ha én mondom fiam, úgy van.“

Nagyot sóhajt erre a cigány.

„No hiszen meg is gyül vele ő szent felségének a baja.“

308.

Feltalálta magát. Nehány cigány vonult át egy helységen. A családfőnök a falu földesurnál ily szavakkal köszöntött be, magával vivén számos magzatját:

„Adjanak ennek a sok rajkónak egy falat kenyeret!“

„Hiszen nem elég annak egy falat“, szólt az úr.

„Adjon hát egy egészet!“ szól a cigányok közül egy.

309.

Egyforma bánat. „Hát hallom, Józsi, megházasodtál?“

„Nem hazudott, a ki mondta.“

„Elvetted a szép kis Tercsát?“

„El, hát!“

„No abból ugyan derék asszony válhatott! micsoda leány volt az, te Józsi!“

Józsi nem felel, csak egy keservest sóhajt.

„Halálomig bánom, hogy nem kértem meg előbb, mint te.“

„De iszen nem bánod te azt jobban, mint én!“

310.

A város bőre. Nemes X. városának polgárai a mult évben tapasztalván, hogy a mészárosok a marha olcsóságához mérve

méregdrágán árulják a húst; az érdemes tanács tehát elhatározta, hogy valamelyik vásárban próbamarhákat fog vétetni.

A próbavágás megtörténvén, a mai hábőröket, mik ezuttal a város tulajdonai voltak, árverés útján akarták eladni.

A város dobosa ilyenén formán hirdeté ki az árverést:

„Adatik mindenknek tudtára, hogy ma délelőtt 9 órakor a város bőre a tanácsház előtt el fog liczitaltatni.

311.

Doctor: Ugy, kedves uram! ön most már egészséges és elhagyhatja a kórházat. Lába ugyan még dagadt, de az nem okoz nekem aggodalmat.

Beteg: Bocsánatot, Doctor uram, ha ön lába dagadt volna, az nekem se okozna aggodalmat.

312.

Kalmár. Komolyan és haragosan ül contokönyveinél.

Neje. (vén és rút.) Mi bajod? Mi csoda képet csinálsz, férjem?

Kalmár. Furesa! Ha képet tudnék csinálni, akkor neked már tíz év előtt mást csináltam volna.

313.

Csak elébb fogait hegyesíti meg. Z. ur öltözködése közben épen fogait kefélte, midőn X. asszonyság szolgálója hozzá jő és ebédre invitálja.

— Nos el fog jönni? — kérdé az asszonyság haza érkezett szolgálóját.

— Igenis ténsasszony, eljő, csak elébb a fogait hegyesíti meg.

314.

Dictionárium. Alliance. Rövid barátság, hosszú eilenségeskedés.

Crisis. Politikai váltóláz.

Nota. Olyan zene, melyen gyakran maga a szerző szokott tánczolni.

Programm. Országos eső,

Compromissum. Megnyugvás a meg nem nyugtathatóban; megértése az értetlennek.

Coup d'Etat. Hazárdjáték; politikai Nasi-Vasi.

Associatio. Haszonegyesülés. Tömeges haszonlesés. Tömeges lefőzés. Factiosus összeadás. Megosztozás a valóságon.

Börze. Henyetelep.

Börzejáték. Henyetelep, mely mellett meggazdagodhatni.

Abnormis állapot. Husz év óta Európában rendes állapotot jelent.

Protectoratus. Gúnygyámság, rosszabb az árvaságnál.

Papirba csomagolva és pecsételve levágott emberfejet találtak a kerepesi temetőben. Valószínűleg öngyilkos volt, jegyzé meg egy értelmes férfiú.

316.

A rablók — hir szerint — egy gőzhajót is megtámadtak; a közbiztonság őreinek azonban sikerült a merényletet annyiban megakadályozni, hogy a rablók csak a vasmacskát s a gőzös egyik kerekét vihették el.

317.

Orvosi bizonyítvány. Alulírott, mint az emberiség jóakarója, sietek köztudomásra hozni, hogy G. mixturájával eddiggelő következő betegségeket gyógyítottam meg:

1. **Bogváron X. adóinspicziens** fagyás következtében mind a két fülét elvesztvén, a nevezett mixturát oly sikerrel alkalmaztam, hogy attól az inspicziensnek nem két, hanem három egészen új füle nőtt, még pedig sokkal nagyobb az előbbieknél.

2. **Sundabunda** helységében Y. birtokos ur gyermek kora után oly vastag

szemhályogban szenvedett, hogy még Molnár budai plakátját sem volt képes szabad szemmel elolvasni; szenvedő birtokos urral csak két üveg mixturát itattam meg s az eredmény oly fényes lett, hogy Y. ur Sundabundáról meglátta az afrikai napsötétedést, s egyéb ilyen legnagyobb távolságba eső dolgokat.

3. S á r f é s z k e n Z. ur több hónap óta álmatlanságban szenvedett; elaltatására minden lehető szert alkalmaztunk, morphiumot, hivatalos lapokat, tudományos értekezést, azonban minden siker nélkül; végre is G. mixturájától ugy elaludt, hogy tán a jövő követválasztáskor sem ébreszthetjük föl, pedig akkor föl akar lépni.

Mindezek következtében a nevezett szert minden egészségesnek, betegnek, szókének, barnának, élőnek, halottnak tiszta meggyőződéssel ajánlhatom.

Dr. Sarlatáner

318.

A Czigándiak. Gr. Széchényi István 1847-ben ment először Tekajtól Náményig a Tiszán, kémlelve, ha valjon a viz alkalmas-e gőzhajózásra.

Berczelnél kikötötte a hajót, hogy a partra tódult nép annál közelebbről csodálkozhassék rajta.

A czigándiak közül is volt egy pár a bámuló tömegben, kik sorra megjárták a gőzös minden zegezúgát. Midőn ki akartak menni a hajóból, kérdezé tőlük gróf Széchényi:

— Nos emberek, hogy tetszik ez a hajó?

— Nem találtunk benne uram semmi hibát. Csak az benne a legderekabb, hogy a kereke úgy kapari a vizet, mint a kutya.

319.

Angol flastrom. Künn állott a szolgabíró háza előtt pipázgatva, s orrán va-

lami disznótorból emlékkép maradt jelet darabka fekete angol flastrom takart el, míg meglátva egy vén pór, megállott és soká bámézkodott.

A szolgabíró úr megsokalva ezt a bámézkodást rá förmedt:

— Nos, mit tátod a szádat?

— Hát csak azon csodálkozom tekintetes uram, — válaszolt a pór, — hogy állhatja meg olyan nagy úr létére, hogy az a légy már fél órája az orrán ül, s még sem kergeti le onnan.

320.

Hizelgő tudositás. Nagyon régi időben történt, hogy E — vár nevű kis városban igen sok ország-világfutó csavargó fordult meg, kiknek üldözésére kiküldetett egy Comissio.

Ezen Comissio aztán a város elöljárósága által rendesen tudositatta magát ezen ügy miképen léteről, s a bölcsek elöljáróság többek közt ilyen tudositást küldött;

— Mióta a Tekintetes Bizottmány nálunk volt, azóta semmiféle csőcselék nép nem háborgatott minket.

321.

Ördög szolgabíró és Vörös esküdt.
Igen sok évvel ezelőtt a szolgabíró meg esküttje együtt útaztak forsponton. A szolgabírót Ördögnek, az esküttet Vörösnek hítták.

De a paraszt kocsis egyik lovát is Vörösnek hítták, a mely ló pediglen igen lustán húzott, miért is gazdája részéről ilyenféle áldáskivánatokba részesült:

— Gyííííí tee Vörös, gyí! Hogy a menydörgős istennyila üssön beléd, de röst vagy!

És a szolgabíró ilyenkor olyakat kaczagott, hogy szintúgy harsogott.

— No uramöcsém, ugyan szép megtiszteltetésben részesül! — mondogatá esküttjének.

Ez csak elnyelte a szót és hallgatott.

Rövid vártatva a kocsis ismét elkezdí régi nótáját ilyenképen:

— Vörös!... ejnye no, hát semmire se megyek veled, hogy bújnék beléd az ördög!

De már ekkor az eskütt is elkaczagta magát.

— Aspectabilisról sem feledkezett meg János gazda, — szólt a szolgabíró urhoz fordulva.

322.

Az árvaügyvéd. A régi jó világban egy ügyvéd valami négy éves árva fiu pörét vitte, kit — hogy annál nagyobb hatást idézzen elő — karjain vitt be a gyülésterembe.

Az ügyvéd érzékeny szavakat használt védecze mellett, s szavait a gyermek keserves sirása követte, mire a bírák nagyon megindultak.

Az ellenügyvédnek nem tetszett a szíveknek ezen ellágyulása, s azért kérdé a gyermektől: hogy miért sir?

A gyermek védőjére mutatva szólott:
— Mert a bácsi csip!

A birák erre dörgő kaczajban törtek ki,
a gyermeket karjain tartó ügyvéd pörét
elvesztette.

323.

A rest trombitás. A Próféta próbájakor megáll egyszer a színházi gazda az orchestrum előtt s boszúsan rázogatja a fejét.

— Mi a baj nagyságos uram? — kérdi tőle a karnagy.

— Nézze csak, — szól a gazda — az a fliegelhornista kicsit beléfúj a trombitájába s megint leteszi, — felveszi, leteszi.

— Pedig még egy fliegelhornistára van szükség, — jegyzi meg a karnagy.

— Mit? szükség van rá? no jó! Nem fogadunk kettőt, hanem adunk ennek az egynek havonkint 5 frttal többet, úgyis elég ideje van hozzá, ha d d fújja mindig a trombitát.

Hajtóvadászat. Szegény B. Laci, ki hatalmas élceiről s humorisztikus naptárrairól országSZerte ismeretes volt, egykor zöld vadászöltönybe burkolódzva, vállán tarisznyával, hátán puskával s maga előtt két szép kopóval, keresztül — kasul barangolta Pest városának utcáit.

— Ugyan mit fabrikálsz megint te Laci? — kiált rá egy ismerőse.

— Hajtóvadászatot tartok, — lőn a felelet.

— S itt a város közepén.

— Igen, mert itt vannak a szerkesztőségek.

— S miféle vadakra hajtasz?

— Kétfélére: először kacsákra, másodsor vad poétákra.

Rövid bírálat. Egy ismeretes rossz novellista X. urhoz elküldött egy beszélyt

póstai uton oly kérelemmel, hogy csak rövid szóval a boritékra írja fel a bírálatot.

Minélfogva X. ur bontatlanul küldvén vissza a csomagot, csak ezt írta rá:

— Nyomástól őrizendő!

326.

A rászédett virsliáruló fiu. Zalatnán egy virsliáruló fiu mindig el szokott volt menni az előadásokra, és a szinfalak mögött hol egyik, hol másik színésznek szolgált jóizü virstlijével.

A fölöltözött s maszkirozott színészek akkor nem fizethetvén — m's nap jött el a pénz után.

A melyikkel legelsőben találkozott, azt szólítá meg a tegnapi virstli áráért.

Történetesen nem az volt, a ki evett. Megszólítja a másodikat.

— Ejnye te haszontalan! hát adtál nekem valaha virslit?

— A fiu keményen szembe nézi:

— Hát nem magánakh volt az a nagy fehér szakhála?

— Eredj, a másik lesz az.

— Téns ur, adja meg a virsli árát, — szólítja meg a harmadikat.

— Ej, semmirekellő! hát ettem én valaha a virslidből? Takarodol innen?

— Dejszen az isten bünthesse meg magukat!

— Most tudom én miért öltöznek fel oly czifrán, és miért pacsomagolják be magukat!... hogy a virstlimet megehessék!...

327.

A zavart színész. Fut nagy lélekszakadva a fiatal színész a szinpadra.

— Mindjárt itt lesznek! — kiáltja a háziurat játszó színésznek. — Már látni a nagy porfelleget. A nagyságos úr, meg a nagyságos kisasszony előre vágattak, a négy szürke pedig karón fogva ballag utánuk az országuton.

Épen megfordítva mondta.

(A sugó tanácsa.) Egy színész meg akart házasodni. Társai mindenképen ellenezték, és kívánták lebeszélni.

Mit sem ért.

Végre elő állt a sugó és így szólt:

— Barátom, egész életedben mindig rám hallgattál. — hallgass most is rám, s azt mondom: ne házasodjál!

328.

BUTATVÁNY.

a legközelebb megjelenendő.

„Az epedés óráiból“

(czimü költemény INTÉS füzérből.)

Néma holdvilágos éjben
Két szerelmes enyeleg,
Úszik a szerelmi kéjben
Szende Ilka, hős Elek.

Ilka szemlesütve alkot
 Szebb jövőről képeket,
 Mig Elek, ki szint' andalgott,
 Csendet nem tör, 's így zeneg:

„Drága Ilka! mond szeretsz-e?
 „Úgy miként az én szívem?
 „Mondj „igent“ 's szavad a menybe
 „Egyenest oda viszen.

„Mondd“, — de nem szaval tovább mert
 A szót Ilka vette át:
 „Máskor, hogy ha szerelmet vall
 „Kérem ne egyék — hagymát.

329.

Enyelgés a viszhanggal.

Melyik a legkedvesebb adó ma?
 Adoma.
 S melyik a legterhesebb adó?
 Ebadó.

333.

Hosszu magasság. — Ejnye cigány, de közel van a fejed a lábadhoz — szólt egy magas növésű uracs a törpe cigányhoz.

A cigány végig néz a hórihorgas uron.

— Én csak vagyok, ami vagyok; hanem a tekintetes ur, míg végig nézs magán, hát kiéhezsik, — volt a válasz.

334.

Kacsa helyett krumpli. Aludt Zsiga cigány a padon, csak úgy mosolygott álmában, mert az uraság megrakott asztalánál vélte magát ebéden.

Jön be Marcsi fia egy tál párolgó főtt krumplival s rázza az öreget, hogy kelne föl ebédelni.

Fölébred az öreg, de úgy nyakon vágja Marcsit, hogy az elejti a tálat.

— Te bibas — ordit rá Zsiga dádé, — nem tudtál addig várni, míg azst a récze pecsenyét el nem kötögettem.

335.

Egy kis fiu nagy éhes-torkosan egyre nógatta édesatyját, hogy a fris pecsenyéből neki adja a legis legelső falatot. — Az atya idején jórendhez kívánván fiacskáját szoktatni, mohóságát így csillapította: „jegyezd meg magadnak fiam, hogy a kicsinyeké mindig az utolsó falat.“ — Erre az eszélyes fiucska rögtön ezt mondá: „édes atyuskám, hát mindjárt most add nékem az utolsó falatot.“

336.

Az első örs. Az insurgens had künn a mezőn táboroz.

A laktanya előtt nadrágba dugott kézzel ül a strázsa és pipázik.

Jön az őrző, élén az ezredessel; a strázsa jól látja őket, de fülét sem billenti.

„Mi dolog ez?“ riad rá az ezredes, „nem tudja kend a kötelességét? miért nem kiált: „fegyverre.“

„Van eszem“ felel a silbak rendületlen pipával a szájában, „„mikor azok odabenn a meleg szobában makaóznak, ordithatok én, a meddig tetszik, még sem jönnek elő.““

337.

Véren szerzett szabadság. Ujdonsült nemes ember, kinek apja mézáros volt, szörnyen debachált az adófizetés ellen a megyegyűlésen.

„Nem hagyjuk, nem engedjük a mi vérrel szerzett szabadságunkat!“

„„Véren ám!““ kiálta fel valaki „„de ökörvéren.““

338.

Női kíváncsiság. Bizonyos ügyben titkos ülést tartottak a birák. Midőn ülés

után egyike a biráknak haza érkeznek, felesége égvén a kíváncsiságtól, hízelve kérdeze férjét:

— Mit végeztek az ülésben? édes férjem! A férj felelé:

— Azt határoztuk édes feleségem, hogy a titkot nem szabad elárulni az asszonyok előtt.

339.

Arany megjegyzés. Egy böles férfiú midőn hirül hoznák neki, hogy egy valaki rosszat mondott felőle, a legnagyobb higgadtsággal így felelt:

— Már hogyan is mondhatna az jót, aki rossz.

340.

Melyek a fősvénység fokozatai? 1-ör.
Mások jószágát megkivánni.

2-ör. Saját jószágából senkinek nem adni.

3-ör. Az adottak fölött keseregni.

341.

Melyik szükségesebb? Mondd meg édes fiam — kérdi a tanító — melyik égi test szükségesebb, a nap-é vagy a hold?

— Igen is — feleli a fiú — igen is, éjjel a hold szükségesebb, mint a nap, mert nappal ugyanis elég világos van.

342.

Hogyan aludt? Hogyan aludtál az éjjel pajtás? kérdi egyik utas másiktól.

— Én csak jól aludtam, de azok a szegény poloskák egész éjjel nem aludtak.

343.

Nincsenek otthon. Egy vallásgyűlölő ur látván, hogy a barátfráter kéregetni jár a városban, addig-addig álldogált ablakánál, míg a fráter oda nem ért, ekkor gunyosan kiszól az ablakon:

— Fráterkám, nem vagyok ám itthon.

Erre a fráter föltekint s nagy illemmel köszönvén egyszerűen válaszolá :

— Ugyis tudom, édes teins uram, hogy uraságodnál nincsenek otthon.

344.

A csizmadiainas észjárása. Borért kergette a legény az inast, de pénzt nem adott néki rá.

Az inas persze üres üveggel jött vissza.

— Hát te miért nem hoztál bort? mikor megmondtam, rivall a dévaj legény az inasra. — Hát azért — mert nem adnak pénz nélkül! — felelé ez durczásan.

Hm! pénzért a bolond is tud hozni; hozzál pénz nélkül. — Ugy ám, — felel hirtelen az inas — tele üvegből a bolond is tud inni, hanem igyék az üres üvegből.

345.

Az öreg ur észjárása. — Ejnye barátom uram de csinos botja van, mondá

egy uri ember az utcán szembe jövő barátjának.

— Az ám! felelé barátja, csak — hogy az alkalmatlanságig hosszú.

— Hát vágasson el a végéből.

— Én is gondoltam már, de sajnálom, mert elefántcsont a fogója.

— Ne a felső, hanem az alsó végiből. —

— Igen ám, de fölfelé hosszú.

346.

A török követ észjárása. József császár udvarában a török követ is megtanult már annyi udvariasságot, hogy udvari bálokon és estélyeken a delnöket bon-bonsokkal szokás megkinálni.

Ő is hát egy estély alkalmával sorba kínálja a szép és nem szép udvarhölgyeket.

Egy hamis arczú, hamis vuklis és hamis szemü delnőt, midőn az nagy hajlongások közt egyet vett, ismételve kínált, hogy vegyen még egyet. — Ah!

minek köszönhetem e rendkívüli kitüntetést? — kérde örömtől ragyogó arccal az udvarhölgy.

— Hát annak, hogy magának még egyszer olyan nagy szája van mint a többinek, — felelé a jámbor muzulmán.

247.

A cigány baka észjárása. — Káplár uram, melyik ázs ín ellensígem — kérde Faraó barna ivadéka káplárját a magentai csatában.

— Hát az ni! — felel a kipirult arcú hadfi — a melyik ott szemközt jön! — miért?

— Hát csak, én seretník ázs enyimmel kibíkülni.

348.

A másik baka észjárása. — Jaj pajtás az istenért ne hagy itt, el van löve a lábam, végy a hátadra! — rimánkodik

egy lőtt lábú vitéz a königgräczi csatában egy futó cigány pajtásához.

A more szíve megesett pajtásán, miután előbb hátra nézett, hogy nem kapja-e el az alatt valami nagyfejü burkus, lehajolt — gyere no! szólt s felvette hátára a sebesültet; futott vele tovább.

A golyók hajmeresztőleg süvöltöttek mellette jobbról is, balról is, egy hatfontos el is hordta a sebesültnek lehatnyatló fejét — mit azonban a vivő a nagy zavarban észre sem vett.

Végre kiért a veszélyes helyről, a tábor mögé, hol a sebesülteket kötözgették, terhét ott egy orvos elé nagy vigyázattal leteszi. — Kösse be doctor ur — szólt — ezt is.

Az orvos rá néz szomorú mosolylyal. — Mit kössek be rajta, hiszen nincsen feje!

Visszanéz a cigány. — Ejnye akasztófára való huncsutja, hogy huresoltatja magát velem — hiszen azt hazsudta, hogy a lába van ellőve!

349.

A huszár észjárása. Beszált a szolgabíró egyik barátjához huszárjával együtt. El is látták őket enni és inni valóval, a huszárnak azonban szörnyü komisz bor jutott; a mi azonban őtet épen nem confundálta, hanem elkezdte torkaszakadtából dicsérni. — A házi gazda azután azt az utasítást adta a cselédnek, hogy adjanak valami gonosz eczetre való rosz bort annak a huszárnak, hogy ne lármázzék dicséretével, — Ezt azonban még hangozabban dicsérte. — Ekkor már megsajnálta a gazda: — adjatok néki egy pohár jó pecsenye bort, parancsolá a cselédnek. — Ezt azután a huszár nagy csendesen beszopogatta s nem szólt egy szót sem. — Hát — kérdé a házi gazda, — meg sem dicséri? — Hm! ezt nem szükséges — felelt a huszár.

350.

A zsidó észjárása. Szemüvegeket és egyéb optikai szereket árult a zsidó a

boldog emlékü fehérhajó udvarán. — Egy kötekedő kedvü földes ur oda megy pápaszemet választani; a többek közt egyet fölpróbál s azon át a zsidóra néz — Gazembert mutat ez a pápaszem zsidó, kiált fel a vevő. — Az nem lehet, szolt Mózes — had lássam csak. Ő is felteszi, s ránéz a vevőre. — A biz igaz! felelt egész nyugalommal.

351.

Az inas észjárása. Vadászni ment az iskolákból vakáczióra eresztett urfi czigény inasával, kinek földadata volt a lelőtt vadat aportirozni. — Került is vad elég, az urfi durrogott ugyan puskájával de semmit sem tudott löni; hibáztatta azután a helyet, hogy nem jó, a vadat hogy nem jó kél, a puskát hogy rosszul hord, stb. Erre aztán az inas is megszólal, „de bizony nagyságos urfi a zsidó csalt meg bennünket, mert alkalmasint olyan puskaport adott, a melylyel már egyszer lűttek.“

352.

Jó rendszer.

Mi jó rendszer, hogy nem nőülhet
 Püspök, kanonok s barát!
 Sok férjnek a felesége
 Megunná így itthonn magát.

353.

Kérelem egy hölgyhez.

Ha majd fenster parádéra megyek
 Engedd, oh engedd hogy boldog legyek.
 Nyisd ki a beriglizett salugáttert
 Hadd lássam a nálad imázó páttert.

354.

Emlékkönyvbe.

Őrző angyala vagy férjednek bájos Irénke,
 Nézd, hogy az „őrző“ szón komma
 hiányt ne találj.

355.

Egy előkelő uri ember háza előtt ácsorgott a brúgós cigány, annak rende szerint parádés ruhájába öltözködve s az ismeretlenek előtt sokat mutató nagy fehér masszapipából pöfékelve. Egyszer csak hozzá folyamodik nagy alázatosan egy lakatot áruló tót atyafi, és kalapját szépen levévén, kérdi:

— Tekintetes uram, nem tetszik lakatot venni?

A cigány pipáját még feljebb tartva egész méltósággal mondá:

— Én nem veszek, hanem menjen be kend, ott bent lakik a bátyám, ő majd talán vesz.

356.

Egy társaságban beszélni akart a színész.

— Hallgasson az ur, kiállt egy uracs — ön színész, ha én a színházba megyek, én is hallgatok.

357.

Nyelvbotlás. „Nyolczadik pont“ czimű vigjátékban a színésznek azt kellett volna mondania: „Még ma 18 látogatást kell tennem“, beszélő organuma megbotolván, ezt mondá:

Még ma 18 lágytojást kell ennem!

358.

Furcsa kívánság. A cigány haldoklott, s egy kis vagyonkája volt, a felett akarván rendelkezni, elhivatott két ügyvédet, s midőn elvégzék a dolgát azt óhajtja a móré, üljenek két felől mellé. Mit meg is tettek az ügyvédek s kérdezvén okát, így felelt az öreg cigány:

Mig fiatal voltam sokat olvastam a Jézus élete és haláláról, ha már nem élhettem úgy mint ő, hát legalább úgy akarok meghalni.

359.

Csak azt ette volna. A b...i plebánosnak igen szép répái termettek bázi

kertjében; nagyon fájt rá a cigánynak a foga. Föl is tette magában, hogy el-
megy megdézsmálni; é végből hátára
vett egy zsákot s indult egyenesen a
kertbe.

— A plebános urnak két kutyája volt,
az egyik neve „Czigány“ a másik „Mitás“.
A plebános elkiáltja magát kezében ke-
nyérrel — Czigány, Mitás! A cigány
erre vissza felel: rípát, nemzsetes fétiste-
lendő urám! Mit a plebános meghallván
azonnal kérdezte: cigány mit keresel
itt? Ah! nemzsetes fétistelendő urám,
de serencsitlenil jártám, á mint megyek,
ecsere csak nágy forgó szíl támadt, s
bedobott ide á kertbe.

— Jól van cigány — de minek a répa
a kezedben?

Ah! nemzsetes fétistelendő urám! á
mint á szíl ide bedobott megkápáskodtám,
hogy tovább ne vihessen; de a síl erílke-
dett s a mint in erésen kápáskodtám, á
rípá kicsuszott a féldbil! Hát tehetek in
róla?!

Jól van cigány; erre is emberül megfeleltél, — de minek a zsák?

Ázs — ázs — csak a fene ázst ette volna meg, felelé a cigány.

360.

Már régen meghalt. A cigány elmegy a festőhöz és így köszönt: serencsés jó napot kívánok a nemzsetes piktor urnak!

Adjon Isten neked is cigány, mondd mi bajod?

Ugyán kirem szeretettel, fesse le ázst az in kedves ereg apámat — felelé a cigány.

Jól van — öt forintért lefestem — csak küldd el öreg apádat.

Nagy szemeket mereszt erre a cigány s mondá: lá, de meghált.

A festő elneveti magát s így szól: boldog cigány hát akkor hogy fesse le apádat!

A cigány erre még nagyobb szemeket mereszt, s így szól: hisen á Jízsus urunkat se látjá a nemzsetes ur, hát ázst hogy festi le?

361.

Vitézség. Történelmileg nevezetességü königgrätzi csatából haza került egy közvitéz.

Alig hogy betoppant szülei házába, jöttek rögtön a sok rokonok tudakozódni az országot világot látott atyafitól.

Háry János bátyánk példájára ez is elmondott sok meg nem történt dolgokat.

Egy elméncz sógor nem állhatta már a sok dicsekedest s így szólt:

Hogy van az sógor, hogy maguk mindig üzték azt a burkust s azok szaladtak, s maga volt az első az üldözők között, s mégis nem elöl kapta kend a lövés plezurt.

Hm! — pattantott ujjával a guzsba került baka, hát nem tudja kend, hogy hátul töltő puskája van a burkusnak?

Ugye? ugy!

362.

Ez a regula. A katonai regula legszigorubb része, hogy az örök állomásaikat elhagyni ne merészeljék, — sem bebocsátani senkit ne engedjenek, felsőbb engedelem nélkül.

A bécsi palota egy félre eső helyén van egy kis ajtó, melyen csak a császár maga jár, midőn észrevétlenül akar a kertbe menni, reggeli sétára.

Egy alkalommal jókor kiment s kint időzése alkalmával örváltozás történt, s midőn beakarna menni, az ör ellentállott s a császárt be nem bocsátá. Bármiként akarta is ő felsége az ört személy azonosságáról meggyőzni, nem lehetett — s kénytelen volt a legközelebbi fő-örállomásra menni igazolványért.

Az ör másnap szigorúságaért érdemlett kitüntetésben részesült.

363.

Czigány sóhajtás. Hej anyjok — sóhajt az éhes czigány — há ugy volna

listünk, á mint hogy zsirunk nincs, beh jó pogácsát sütnél most — haj!

364.

Hát én ki vagyok? Boros fővel állt ki Kovács legénye, András az éjjeli őrködésre; megszólít egy arrafelé menő urat: ki vagy? megállj?

A megszólított jól ismerte az őrt, tréfából így felel: „én vagyok Kovács legénye az András.“

Álmélkodásba jön erre a nehéz fejű őr, nagy gondolkodás után egyszer felszólal:

Uhm! „hát akkor én ki vagyok.“

365.

Rá lehet ismerni. Ön hevesmegyei nemde?

Ugy van, de honnan sejtí ezt Uraságod?

— Hát arról a körmei alatt hordott szép fekete földről.

366.

Borzasztó dolog. Közel vala kimulása-hoz a fösvény, s a segítségül hitt orvos kijelenté neki, mikép negyvennyolcz óra elteltével alkalmasint átvándorol a menyeyei paradicsomba.

„Az borzasztó volna!“ — tépelődék magában a haldokló. — Szent Jakab napja még két hónap mulva lesz, s én házbéremet már egész addig megfizettem.

367.

Ilyenforma féreg. — Itthon van — izé — Toportyán ur?

— Megbolondult kend? kit keresz itt?

— Hát a doktor ur nem lakik itt?

— Tán Sárkány doktor urat keresi?

— Az! az! Sárkány, Sárkány! nem toportyán. Tudtam, hogy valami ilyen pokolbeli féreg, de nem jutott eszembe, melyik?

368.

A ki nincs itt. Keresett valakit az egyházi a kivel fontos beszélni valója volt, s bedugta fejét a gyűlés terem ajtaján is, s egy szót sem szólt csak nézegetett.

— Kit keres kend? — kérdé egy presbyter.

— Engedelmet kérek alázatosan, egy becsületes embert keresek, de látom, hogy nincs itt. —

369.

Spreculativ szellem. Jó áron kelvén a gyapju pesti vásárkor, Abrahám gazda jó napot csinál magának, bemegy egy cukrázdába és almásrétest. Midőn meghozzák visszaküldi, hozzanak fagylaltot helyette. Elköltvén a fagylaltot, felkél és indulásra készül, de a cukrászleány megállítja, kéri tőle a fagylalt árát.

„Wie haiszt fizetni? Hát nem attham helette olmás rétest?“

— Igen de azt sem fizette meg!

— Hát etthem?

370.

Helyes felelet. Az iskolaigazgató, ki hivatalos rendeletek szerint iskolákat látogatni járt, — magyarázgatta, hogy a legelvetemedettebb embereket nevezik betyárnak.

„Hanem te kis fiu, szól egy gyerekhez a nagyságos ur — ide sem hallgatsz. Tudom, nem tudnád megmondani, hogy nevezik egy szóval az olyan embereket, a kik nappal alusznak vagy tevornyáznak; éjjel pedig az utczákon alá s fel őgyelegnek, hol csak a becsületes és jóra való embereket bántalmazzák?“

„De igenis, tudom — felel a virgoncz eszü gyerek — az olyanokat nálunk — z s a n d á r o k n a k nevezik!“

371.

Miért nem? A német szolgabirónénak a szakácsnéja megjövén a piacról, számlálgatja, hogy mit vett.

„Egy pár tojás egy garas.“

— Jaj de drága! — sopánkodik az
aeszonyság.

„Hát az alma hogy?“

„Párja két garas.“

„Hallatlan... ez szörnyűség. Morva-
országban a tojásnak párja egy krajczár,
az almának egy sáin garas.“

„Miért nem tetszett hát az országuk-
ban maradni, ha ott meg olyan nagy
olcsóság van?“

Azért, mert ott meg garasunk nem volt!

372.

Mózes és a fnánczok. Pálinkát főzött
a zsidó, a nélkül, hogy a fnánczoknak
bejelentette volna. Ki is főzte szerencsé-
sen s az üstből a seprőjét is majd egészen
kihordta már, midőn a vigyázatra kiállit-
tott fiu lélekszakadva rohan be:

„Thátele jhünnek a fhinanczok!“

Nosza rajta! neki gyürközik a vén
róka, meri ki a még hátralévő moslékot

s utczu neki a nagy vizesakónak, bele az üstből a jó melegvizből, rá a sisakot s hadd égjen a tűz a katlanban. A viz ugyan egy kissé meleg volt, hanem az mit sem tett; lehüteni nem volt ideje.

Mire a financzok megérkeztek, Mózes gazda már javában lubiczkolt a kénytelen fürdőben.

„Jónap adjon Isten Mózes gazda. Pálinkát főz ugye aztán az embert meg sem hívna egy kupicza sligoviczára, ha maga nem jönne“, mondja egyik fináncz.

„Dehogy fhűzők phálinkát, ides fináncz uram, dehogy fhűzők, mikhur uljan betheg vagyok, alig bhirom magamath. Hanem háth az orvosh ur azt commendálta, hogy fhörödjek, azért egy khis vizeth melegitettem.“

Azonban a finánczok nem hagyták magukat elámittatni, felbontják az üstöt s majd leperzseli az orrukat a jó forró gőz s utoljára is saját szemeikkel győződnek meg, hogy biz az üstben csak viz van; fejet csóválnak és szép csendesen elmennek.

Alig huzták ki lábaikat az utczaajtón, Mózes is kiugrott a fürdőből s jót nevetve mondá:

„Die hab' ich doch hinaus rhepetirt.“

373.

Helyes okoskodás. Midőn még Bezirks-Amtok helyett alkerületi biztosságok járták, történt, hogy egy szegény egyszerű székely atyafit küldött a község a bizottsághoz egy levéllel. Az illető góbé bekutyagol P. falvára s ott a hivatalban boldogot boldogtalant megkérdezett:

Kiend a biztos?

Végre a mellékterembe utasítják, a hol csakugyan meglelte a keresett biztost.

„Az Isten á'gya meg kiendöt, hogy szógál az egészsége?“

A biztos megköszönte a kérdést, a góbé e szavakkal adta át a levelet.

„Nézze meg kied e' mit tartalmaz?“

A biztosnak nem jó kedve lehetett, mert felboszankodva a levélhordó együgyűségén így szól irnokához:

„Igy vagyok én lássa, N. faluból mindig ilyen embert küldenék hozzám.“

Az atyafi is meghallotta e mondást és nem is hagyta szó nélkül:

Instállom biztos ur, ott vannak ügyesebb, okosabb emberek es mint én; de azokat ügyesebb, okosabb helyre kügyik, hanem ide én es megjáróm!“

374.

Elveszi.. Adós volt a gazdaember az adójával, küldték is a nyakára a sok Mahnzettelt, hanem az nem használt semmit. Utoljára avval fenyegette az egyik Steuer-einnehmer, hogy executiót küld reá.

A többi közt volt a gazdának egy szamara, a melyet igen szeretett s azon járt ki a mezőre, dolga után látni. Evvel akarta megijeszteni őt az adószedő, hogy majd adó fejében elhajtja.

„Bácsi, ha nem fizetni szépen a Steuert, a mi muszáj meklenni, meklássá én nem

tréfa csinállok, hanem elveszem a maka szamarát!“

„Bizom pedig kár lenne ténsuram, — mondja a gazda — kap ám maga még leányt is, miért venné el az én szamaramat.“

375.

Ki az ellenség? Ő felsége körutja alkalmával E. városában a gazdák is kirukkoltak, hogy a hivatalos tisztelet annál nagyobb legyen.

Ő felsége többeket megszólított közülük, a kik neki föltűntek s több apró kérdést intézett hozzájuk.

„A többi között egy alacsony termetű jó képű gazda embertől azt kérdezé,

„Itt lakott e a 48-iki harcz alatt is?“

„Igen felséges uram“ felelé amaz

„Hát járt e erre ellenség?“

„Nem járt biz itt, kérem alássan, csak az a hunczut német!“

376.

A titok. Megállit a fináncz egy fuvarost a vámháznál s kérdi, hogy mi van a kocsi derekában fekvő zsákban?

A fuvaros nagy óvatossággal sugja a fináncz fülébe, hogy biz abba zab van; de a fináncz evvel meg nem elégedett, hanem átkutatta a zsákot s valóban nem talált abban zabnál egyebet. Dühösen förmed tehát a fuvarosra, hogy minek titkolózik ha nincs akczis alá eső tárgy nála.

„Ugyan kérem a fináncz urat, ne beszéljen olyan hangosan — szóla a fuvaros, — mert ha lovaim melyek már hónapók óta nem kaptak abrakot, meghallják hogy zabot viszek a kocsin, egy tapodtat sem mennek tovább.

377.

A rossz levegő. Bach idejében szüret után járták a finánczok a pinczéket. Ily alkalommal a fináncz deputáció beállitott

egy szöllős gazdához, ki akkor küldé le czimboráját egy kupa borért, de pinczéje még nem volt berendezve, azaz hogy a fogyasztásra szánt mennyiséget még nem rejté el. Alig hogy megérkeztek a finánczok, elébök ment, hogy le ne menjenek a pinczébe, mért borai még nem forrtak ki s olyan szeszgőz van odalenn, hogy még a bikát is megöli. Ne menjenek le hát semmi árért, mert akkor ugyan fel nem jönnek. Ő ugyan nem bánja, ha tetszik, próbálják meg de a történendőkért jót nem áll. Ezt azonban mind oly hangosan mondá, hogy a lent levő czimborá is hallhatá s tájékozhatá magát abban, mit cselekednie kell.

A finánczok nem hajtottak ezen ismeretes csselfogásra hanem hosszú botra faggyugyertyát tettek s szép lassan leereszték a pinczébe. A pajtás mindezt az ajtó mögött várta, s midőn leért a gyertyát szépen elfujta.

„Szapperlót Sie haben Recht“, mondák a finánczok, de azért még vagy

háromszor leereszték a gyertyát hanem, az mindig elaludt, s a sikertelen experimentációk után eltávoztak.

378.

MAGÁNYOMBAN.

REGGEL.

(Első kopogtatás.) — Kérem, nyissa ki az ajtót, meghoztam a kiflit reggelire.

— Dugja be a kulcslyukon.

(Második kopogtatás.) — Kérem a tiszta ruhát hoztam haza.

— Menjen vissza s varrjon rá gombot.

(Harmadik kopogtatás.) — Meghoztam a csizmát.

— Subiczkolja előbb meg.

(Negyedik kopogtatás.) — MÉR hatszor jövök, nyissa ki az ajtót.

— Ki az?

- Kontót hoztam.
- Jó ember eltévedt! sajnálom.
- (Ötödik kopogtatás.) — Levelet hoztam,
- Alá kell írni?
- Nem.
- Ugy, értéknélküli.
- De hátha nőtől van!
- Ah! akkor meg érdeknélküli!

379.

A szép-nem szépsége.

— Ó- és ujkori tanulmányok —

(Az író e czikkért a szép hölgyektől farsangi fánkot, másoktól pedig sodrófát vár, melylyel a fánkot nyujtják.)

— Milyen a csinos lány?

Olyan, mint a hadi lárma-jel, minden férfit talpra kiált. —

— Mi sokaknál az érzés?

Hamis pillangó sötét fenéken, vér játéka, mely csak a nyelvet mozgatja. . .

— Mi az asszony?

Az asszony csak teher, szive olyan, mint a rejtett szó, ha egyszer eltaláltuk, nincsen érdeme.

— Milyen az asszonyi természet?

Az asszonyi természet még per alatt van, az élet a bíró, s a mit nappal itél, azt este megmásítja. Az asszony esküvés után elhányja bőrét, s pille lesz, feje kemény, szive lágy, nyelve folyó, szeme tükör, mely másnak sima, a férjnek görbe képet mutat. Olyan, mint a déli nap, hevít, de árnyékot nem ad, érlel s fonyaszt. . . .

— Milyen olyik házasság?

Olyan, mint a nagy nevetés, kedvvel kezdődik, jajjal végződik . . . |:probatum est !:|

— Mi a temperamentum a szépeknél?

Még fiatal, sanguinicus, minden felé szökel, szemről szemre néz, könnyen szeret, könnyen felejt, sir és nevet, a mint a pillanat kívánja, tüzérzékei intézik érzelmeit. Az első virág hulltával a

cholera jelenti magát, tele van feltétellel, mely ha török szakad nyomoztatik, az indulat bosszura s áldozatra kész; uralkodni vágyik, s ha csak lehet, férjét zugba szoritja. Őszkor, ha már kedves tolvajok nem kísértik beáll a melancholia; ekkor mindent komor színben lát irigyelve más jó kedvét, mindenben s mindenütt hiányt érez, szenved, beteg, s nem tudja miért, panaszkodik a világ, de leginkább a férfiak ellen. — A legnagyobb télben jó a jótevő pflugma; de mivel ritka asszony ismeri el telét, a pflugma is ritkán találtatik náluk. . .

— Milyen az asszonyi ítélet?

A szebb asszony is hitetlen imádó iránt kemény; az itjak ellen mindég részrehajló és tekervényes. . .

— Milyen az asszony?

Olyan, mint az orvos, az ember kikél ellene s mégis rászorul. . .

— Mi a rokonság és különbség az asszony és a pénz között?

Mindenik ad ékességet; mindenik

szerez barátokat; mindenikre tolvaj szem néz; mindenik eldugva legjobb; — csak az a különbség: hogy a pénz kiadva használ, az asszony megnyerve kinosz; az akkor csöng, ha elveted, emez ha tartod, akkor lármáz; amaz kemény, mégis segít, emez lágy, mégis megcsal; amaz régi bár, mégis kellő, ez ha nem friss kettős kereszt. . .

— Mi az asszonyi védelem?

Háló-süveg sisak helyett, orosz lány bátorság, és bátorság erő nélkül. — Jaj annak, ki arra szorul. . .

— Milyen a rideg nőtlenség?

Mindig árva, mindig szegény; száraz fa a kies mező, mindig komor és tövises. Mint a havas kopár csúcsa, tündököljön bár magasan, élet nem tenyészik körüle. Zúgó felhő eső nélkül, bolygó árnyék, mely mindenre homályt vett, s a mi jó benne csak az: hogy nem tánczol más sipja után, nem kesereg csalfa köny miatt, borzadva nem nyul öröméhez, nem szalad a házi pertől, hanem szabadon él és hal. . .

(Oh boldog agglegények! beh irigylem sorsotokat.)

— Mi mégis a hölgy?

A hölgy, ha nemes lélekkel bir, sok jót eszközölhet, ellenben a roszelekkü sokkal elvetemültebb, mint a férfi. A nő mindig mélyebben sülyed, mint a férfi. Az asszonyok vagy sokkal jobbak, vagy sokkal rosszabbak, mint a férfiak...

380.

RÉGI DAL, RÉGI DICS

azaz

jelenkori dicsőségről.

Toldva-foldva dudolja egy XIX-ik századbeli szerencsétlen flautás.

Ki mit szeret, ha nem szép is, kedves
annak,

Bizonyítja ezt példája a pipásoknak,
Kik szüntelen pipázni úgy szeretnek,
hogy —

Noha attól a szájok olyan szagos, hogy!

Igy nemcsak a pipásokról lehet szólni,
Mert több példát is lehet még ehhez toldani.
Lám sokan bort inni ugy szeretnek, hogy —
Noha attól aztán oly részegek, hogy!

A közösügyes sógorok meg mással élnek,
A borivás közügyében ők nem cserélnek.
Ugy iszszák az árpa levét, hogy, hogy,
hogy —
Noha attól aztán oly bolondok, hogy!

Már most az a kérdés: bornál vagy pedig
sernél
Találták-e fel azt a szörnyet, amely szernél
Ugy borsódzik a magyar ember háta,
hogy —
A kimondásnál majd csak össze nem rogy!

Kvóta, delegatio! ugyan him-e vagy nő?
Hej nem tudjuk! de hogy egyremásra,
többre nő,
Háromszáz és néhány esztendő óta látjuk,
hogy
A baj több, az igazi magyar ember pedig
fogy!

No de hagyjuk, hadd csinálják, nevezzék
 is meg,
 Elég, hogy mienk a sok közösügyes
 gyermek,
 Agglegény is kedves papa ugyannyira,
 hogy —
 Nyöghet belé, nevelheti, hisz oly kedves,
 hogy!

Prüsszentsünk rá, tubákoljunk, benne
 oly jóság van,
 Gyönyört találunk a szünteleni felszívás-
 ban.
 Hiszen ezt felszíni sokan ugy szeretik,
 hogy —
 Pedig tőlök az orruk oly furcsa kémény,
 hogy!

Mi lehet utálatosabb a smirkásznál,
 Vagy a tóban ugrándozó rut békánál?
 Mégis sokan azt enni ugy szeretik, hogy —
 Noha mások látni is ugy irtóznak,
 hogy?

Sok szép férfi rútság asszonyt vesz feleségül el,
 Sok szép asszony rútság férfinak adja ma-
 gát el,
 Mégis a szép a rútságot úgy szereti, hogy —
 Noha más ezen dolgot úgy csodálja, hogy!

Sok asszony nem szereti az ő urát, mert
 Véle ternót, de még (ah oh!) ambót sem
 nyert.

Extrátóval meg olyan keveset nyer,
 hogy —
 Kis lutriról nagyra tesz s úgy bámulják,
 hogy!

 381.

Mi a világ? A világ egy színpad azzal
 a különbséggel, hogy ez nem deszkával
 van kirakva, hanem földdel, s így a
 súlyedő is annyira természetes, hogy
 aki itten elsúlyed, az ugyan többet nem
 komédiázik.

A közönséges színházoknál este szoktak
 játszani, itt rendszeren mindig; és pedig

többszöveges komédiát. — Itt is mint amott, mindenféle művészek találhatók: vannak ének-művészek, aranyhangjukra azonban nem a szive, de a zsebje reped meg az embernek. Vannak táncművészek, kik azonban rendszeren másokat szoktak megtánczoltatni. — Zenére nem nagy szükség van, miután muzsikálnak a világban eleget, csak győzzük járni, egyébiránt majd hegedül még szent Dávid, az elégetlenek kontráznak, a szerencsétlenek flótáznak, a nagy dob sem marad el; a szív és érdek egy huron pendül, a sors befütyül, a halál pedig hamvazószerdát mond a világ ezen hármóniatlan koncertjéhez, s a plust pedig majd elbőgi az öreg harang. De lássuk néhány darab kritikáját:

1. A gyermek: Vigjáték érthetlen dalokkal, gyakran ismeretlen szerzőktől.

2. A nő: Szeszélyes tüneményes színmű, a mai világban zsák-szoknyával s tömérdek változással. — Van benne

török muzsika is, — még új, mindenhol tetszik, — de később üres házat csinál. Egy oldalbordából fordították még a vizözön előtt.

3. Házasság: Eleinte vigjáték dalokkal, szerelmi vallomásokkal és táncz-czal; később dráma bőgő duettel |.probatum est:| és gyermekkorrall. Ebben gyakran a házi barátok játszák a főszerepet. Szerzette Ádám apánk a paradicsomi almafánál.

4. A fér: Ködfátyolkép, melyben a kortina-huzót a nő játsza. Sok helyen operára fordítják néma játékkal s előadatják . . . papucsban.

5. Erény: Néma játék, párszori adatás után megbukott . . .

6. Pénz. Mindenütt nagy tetszéssel fogadott bűvös opera, de adni nem igen szereti az ember: mert azáltal veszt az értékéből; — nálunk nyomtatásban is megjelent.

Eszerint az egész világ egy szinpad, mi vagyunk a színészek, a szenvedélyek

szerepelnek. Önérdek a sugó, a végzet a szerző, a halál kortinaeresztő.

382.

PUBLICATIÓ.

DrDrDrumm!

Adatik az nemes férfi publicumnak tudtára, miszerint elhatározódni fog, miszerint keveseltetvén az tisztas asszonyi s lányi publicumnak hosszú sleppjük sokasága, inditványozódtatik, miszerint az férfi publicum is hosszú szoknyákat viseljen, de kirilonin nélkül, mert akin ez észrevétetődik, büntetés szigorúságával fog okvetetlenül részeltetni, mert különben nem férnének el az utcza térségeken, sem az tehenek, sem más állatok, szabadalmazott jövés menéskor, pegyig, mindenkinek légyen szabadsága, adassék meg minden állatnak az magáé. Éljen!

Drrumm, drumm!

Továbbá az utczai öntözés eltiltattatik, mert megkezdődik az kvotás adóexecutio, lesz sirni-rinivalója mindenkinek doszt!

Drumm drum! drummm!

Végtére tapasztaltatott, hogy az alkotmányos szabadságot a korcsmárosok nagyban balul használták fel, meghagyatik, miszerint most már vizet nem szabad a borba önteniök, ha észrevéttetik s tapasztaltatik, kemény büntetés vár reájok, ha csak törvénszabdalta módon be nem bizonyítják, miszerint bort öntöttek a vízbe, ekkor ártatlanoknak fognak degradáltatnyi.

Drumm, drumm drrrummm!

383.

A hajszálak száma. Vajjon csakugyan megszámlálvák-e fejünk hajszála? Valaki, ki több szabad idővel rendelkezők, mint jó magunk, nekifogott megszámlálásuknak, figyelembe véve az illető hajszinét is. Fáradtsága jutalmául következő eredményt nyéré: A szőke fő hajszálai

140,400, a barnaé 109,440, a feketéé 102,962, a vöröseé 87,740 szál, természetesen az élet viruló korszakában, mert a „hold“ periodusban, persze egész más eredményt nyernénk.

384.

Egy furfangos tolvaj nadrág-lopás miatt állt a londoni törvényszék előtt. A bíró bizonyítékok hiányában a vádlottat fölmentette. A közönség oszlani kezdett, a bíróság s a vádlott ügyvédje nógatta, hogy menjen, szabad immár; — de az csak nem mozdult. Végre is türelmetlenül kérdezte ügyvédje, hogy miért nem él szabadságával; a tolvaj erre lakonikusan azt feleli: bevárom a tanuk eltávozását, mert ép azon nadrág van rajtam, melyet elloptam. — Erre aztán védője többé nem nógatta.

385.

Eredeti módon szedtek rá egy páris ékszerészt. Egy elegánsan öltözött fiatal ur lépett boltjába névnapi ajándékokat

vásárolandó. Az ékszerész kitárta előtte boltja minden kincseit — s a fiatal ur választott. — Megírta kivánságára még a számlát is, mely 3500 frankot tett ki. Lakását megnevezve, hová a vásárlottak küldendők kifelé indult, midőn egyszerre eszébe jut, hogy édesanyja számára egy órát is kell vásárolnia. Ez is megtörténvén, elhagyta a boltot azon utasítással, hogy az ékszerészt egy óra múlva elvárja. — Az aranyműves megjelen segédjével a kérdéses lakásban, mely egy előkelő ház első emeletében van. Belépnek s a fiatal urat az első szobában találják, ez kéri, hogy várnának kissé, — míg bejelentené őket anyjának, kinek előbb az órát megmutatni akarja. Bemegy a terembe, melynek ajtaját kissé nyitva hagyja, be a szomszédos szobába, honnan az aranyműves következő párbeszédet hall: „Itt az órád édes anyám, egyszerű, amint kívántad.“ — „Oh ez még nagyon is csinos, nem vettél semmit nővérednek?“ — „Oh igen édes anyám, ítéletet mond-

hatsz, mindjárt be mutatandom számlástól.“ — Látom mért — felelt rá amaz viszont — hogy a számla jó részét majd magam kifizetendem.“ A fiatal ember visszajött az órával. „Anyám igen jól van hangolva — szól — szeretném, ha választásomat helyeselné s különösen, ha maga fizetné ki a számlát.“ Atadják az ékszereket, beviszi a mamához, mindig félig nyitott ajtók mellett. Az mindent igen izlésesnek talál, „de — szól — lássuk, mit mondanak hozzá nővéreid.“ — „De hisz én meg akartam lepni őket.“ „Nem, csak hivd be őket“, szólta a női hang. A fiatal ur kijött az előszobába: „Nővéreimet kell behínom.“ Egy fél óra elmúlt, a várakozók türelmeskednek; odabenn csendes minden; végre kinyitják a terem ajtaját és — egészen üresnek találják, a szomszédszoba is szintoly üres, minden kimenet nélkül. — Lemennek a portáshoz: „A kérdéses ur épen elment, e lakást csak feltételesen vette ki s bánatpénzül 20 frankot tett le. Két nap óta

azzal foglalkozik, mindent felmérni, mert csak úgy akar behurczolkodni, ha minden butora kellő helyet talál, én azt gondoltam, hogy önök kárpitósok!“ — A csiny el lett követve, az aranyműves ékszerének se hirt, se hamva, s a tolvaj bizonyára hasbeszélő volt, ki a mama beszédjét oly kitűnően utánozta.

386.

A szerelem abéczéje.

— Kezdők számára tanulmányul. —

A = Ah!

B = Bájós

CZ = Cziczi!

D = Dadog

E = Ezen

F = Friczi.

G = Galambom

H = Hallod-e

I = Intelek

J = Juttass

K = Kegysugárt

L = Lenczinek.

M =	Mert
N =	Nekem
O =	Oh! Oh! Oh
P =	Porba
R =	Rántó
S =	Sirásó vagy.
T =	Távozzál
U =	Utállak
V =	Véremből
Z =	Zabszem Jankó, m. p.

387.

A németnyelv dicsérete magyar oldalról.

Hej német sógor! kik nyelved nagyra
becsülik,
Jöjj velek együtt, majd szépségét
megmagyarázom.

Lelked szél, pintyed és hordód mondani
szégyen.
Vájjbele asszonyanyád, az apád fát
ér, paripád rossz.

A lányod mit tud? libben-szeretőt ha
találhat.

Mind téiben, nyárban egyformán a gye-
reked kint.

Hogyha magad gyalogolsz, csúfos jár-
sod az utcán,

Jár esztendő, mász pinted, szalad
a te salátád.

A vizen gyűjtesz marhádnak télre ta-
karmányt,

Szénád háj, de habért röhög a ló
mégis előtted,

Vendéget ha fogadsz, azt mondd azt
fogadál be,

Zsuppal kínálod, ha levest kér enni
ebédre.

Hogyha elejbe kanált teszesz, majd az
maga lefföl

És a villa kap el minden jó koncót
előle.

Étked eczetje eszik, mind öl mind él
az olajjad.

Zsemléd csak szemmel szemmel
van, és a szurok pék.

Kérdik mit s hol eszel? szamarad szok-
 tad mutogatni.
 A tüzed ég s fáért akkor szoktál kia-
 bálni.
 Ollód ser, hollód rab, völgyed tál,
 hegye berreg.
 A tort emlegeted, ha kaput látsz, vagy
 ha bolondot.
 A szint farba leled, a húrt ringyóra
 ruházod.
 Bárányod csupa lam, czimer a házad,
 követed bot.
 A szented hajlik, de azonban gebett
 az imádság.
 Esőd régen volt, mondod, de szegény
 is az áldás.
 Élted elfolyhat könnyen, mert áll csupa
 lében.
 Lelkedet a testből majd a tót rántja ki
 végre.

Sokan azt mondják, a szerelem
 azért nyolcz betűs, mert ő a nyolcz

boldogság, én azt látom, hogy abban nyolczféle boldogtalanság van. Először is mindjárt a féltékenység, pörölés . . . tyűj, ne is mondjuk tovább, mert még az ártatlanok megtanulják.

389.

A füredi rectoruramhoz, ha vizitbe megyünk, úgy csikorognak az ajtók, mint a menydörgős menykő, nem csikorogás az, hanem sugás, hogy menjünk a pinczébe.

390.

Furesa képet vágott egy barátom, hogy temetőbe hintón vitetett ki egy derék magyar hölgy, ebben pedig semmi különös nincs, mert temetőbe előbb utóbb mindenki viteti magát; mért ne lehetne praktizálni.

391.

Általában panaszkodnak a papok, hogy kevés Évát keresztelnek; persze inkább

szeretik Éva jellemét mint nevét; bizon jobb is az Aranka, Piroska, Majoroka stb. név!

392.

Csodálatos, hogy a viszhang ugyan azt mondja vissza a mit az ember kiált neki, hát a kritikusok nézeteit mért nem helyesli az olvasó közönség? ezt már nem értem, pedig e kettőt iker-testvérnek szeretném ismerni.

393.

Füreden szórakozást következőleg lehet szerezni, Fürdés által, ez a fő, mert minden tekintetben ha nem fürdik az ember, hát fürösztetik. Sétálás lenne a második, de ebben nem nagy passiónk telik, mert németül hangosan és sokan beszélnek, magyarul igen kevesen és lassan. Széptevés által, ebben mi inpraktikusok vagyunk,

mert mi csak olvasóinkkal akarunk csevegni. Színházba való járás által erre színészeink tudnak felelni, és pedig behunytt szemmei. Halászat és rákászat által, ezt mi a politikusoknak engedjük. Csolnakozás által ez a legkellemesebb, mert evezni és kormányozni lehet s pedig kizárólagosan nekünk férfiaknak, a nők itt engedékenyebbek és pihen a papucs kormány. A többiek már középszerű hason mulatságok, hol vagy kártya vagy sziv van a latban. Ez mind a kettő veszedelmes.

394.

Az uszoda várótermei igen egyformák, de nem, a nők termében egyes nő divatképek diszelgnek az oldalzaton; a férfiakéban igen jó volna, Garibaldi, Kossuth képei, de ezek rebellisek, tehát, Bach, Bruch vagy Schmerling, oh ezektől lehetne jó gusztusunk fürdeni, nagyon, jól érték a koppasztást.

395.

Hire jár, hogy néhány uracs, holmi potom csekélységet, néhány százezer forintot összerakván csók telegraphot készíttetnek, ezen aztán szétküldik a csókot s ahonnan vissza jön, oda menni kell s nőül venni a szép nőt. Nem lenne rossz, de ha majd egy vén asszony találja visszaküldeni

396.

A napokban egy új színész a helyett hogy leesett a lovag a lóról azt mondá: leesett a ló a lovagról, úgy kell mi-nek adnak ily nagy szerepet neki.

397.

Micsoda beszéírész ez: kanál!

— Melléknév.

— Már hogy volna az melléknév, he —

— Hát csak úgy kérem alássan, hogy minden rendes háznál a tányér mellé szokták tenni.

398.

Aladárnak kereszteltek egy fiút.

— Ej de kár ily rut nevet adni az urfinak.

— Hogy is hívják csak őt?

— Hát csak hallja kend K a n a g á r -
n a k keresztelték el.

399.

Szeretlek én . . .

Szeretlek én kedves rózsám,
Nincs egy nyugodt napom, órám,
Mindig reád gondolok csak,
Képzetelem veled mulat.
Ha asztalnál ülök s eszem
Nálad bolyong az én eszem.
Ha bort iszom, rád gondolok,
S minden kortynál felsohajtok.
Hogyha elkészül egy versem,
A refrainje „szép kedvesem.“
Ha más lány megy a sétányon,

Elfordulok s nem is látom ;
 Rád gondolok alva, ébren,
 Teljesítsd csak egy kérésem !
 — Oh, légy nőmmé bájos alak,
 Vagy add kölcsön a cassádat! —

 400.

Az ujonczozó bizottmány előtt állt a
 czigány legény.

Kutyabaja se levén, kimondta az orvos,
 hogy jó.

— Ne vegyék el a nagyságos urak,
 dehogy jó — rimánkodott apja — oly
 akastani való átkozsott ros kelyek, hogy
 sohse bírják megjavítani.

401.

Egyék kegyed csak szőlőt az nagy or-
 vosság.

— Dé én jobb szeretem az orvosságot
 folyadékban mint pilulában,

402.

Tekintetes ur! hoztam egy fazék zsirt, kenje meg vele perem kerekét.

— Jól van fiam, jól van tiszta sor, ami tőlem kitelik, szivesem megteszem.

— Tekintetes ur, hoztam egy disznót segítsen vele peremen.

— Jól van fiam, jól van, ez már tiszta sor, örömet segíték ha lehet.

Eltelt az év, s a disznó tulajdonos nyerte meg a pert.

— Tekintetes ur, hát a fazék zsirom.

— Sajnálom fiam, sajnálom, de nem tehetek róla a disznó feldöntötte.

403.

Tudod-e Gyurka, mi az a fűszerszám?

— Igen is: K a p a.

404.

Miért szokták a bort meginni?

— Mert abból nem kell magot hagyni.

405.

Szabadságon volt cigány bakancsos mód nélkül szerette az öblösszáju stempelisben lévő bikavért fogyasztani, természetesen más zsebéből. Egyszer rajta vesztett s hevenyében rá olvasták az 50-et.

— Hol voltál more?

— Egy ötven esem volt, azt váltottam fel itt a törvényszéken egyesekre.

406.

Különös hirdetmény:

„Tudtul adatik, minthogy pedig a marhavész vidékünkön ólálkodik, szemmel tartandó lévén, hogyha a helység határában megfordulna, azonnal elfogandó és a szolgabirói hivatal eleibe állítandó.

407.

A falu birái a communisról olvasván, nem tudták kitalálni, miféle madár lehet. Elmentek az árendás zsidóhoz.

Iczig tudományos pofával mondá :

— Ez a szó khommunisz zsidószó,
annyit tesz, ami az enyém, az az enyém,
ami a kegyelmeteké az is az enyém.

— No hála Istennek, hogy a mi becsü-
letes nyelvünkön nem tudnak ilyen tol-
vajszót papirosra nyomtatni.

408.

A cigánynő.

Faluvégén a cigány konyhába
Betekintek, nem megyek hiába,
Betekintek, ott lelek egy lyánkát,
Csillog szeme, úgy veti a kártyát.

„Vad galambom, földön futó fecske,
Mondj szerencsét, lesz-e szép menyecske?
Lesz szerelmem, leszen boldogságom?
Mondj szerencsét, lesz-e szép világom?“

Kártyát rakott, amugy ördögadta,
Ujra rakta, meg-meg összedobta,

Meg-megnézte tenyerem pillámat
 Meg-megnézte mosolygó arczámat.

„Levele nincs annyi terebélyes fának,
 Mint a szerencséből, csókból jut magának,
 Annyi, hogy pengését sokalja a hurom,
 Csak egy piczi bagót adjon édes uram.“

409.

Regényt olvastam, be jött egy paraszt,
 sokáig várt.

Egyszer megpillantám. Nos mi baj,
 miért nem szól? Engedelmet kérek, nem
 akartam háborgatni imádságában, meg
 nem foghatom, hogy lehet imádkozni és
 nevetni. Az együgyü azt gondolá, hogy
 minden könyv imádságos könyv.

410.

Egy újabbkori Kolumbus azt a sze-
 rény felfedezést tette, hogy a politikát

azért szeretik oly nagyon, mert a szépnem egy szép neve rejlik benne Póli, vagy Pólika; hm! dehogy azért, mert egy betű változással kólika van benne; hogy az isten nyugasztalja meg!

411.

Egy poéta színész lett, s nem méltányolták? no de hogyan, egy szerepet adtak neki, melyben azt kellett mondania magamagáról, hogy buta, — és elmondta, dehogy! nem elég-e, ha egyszer a kritikusok így vélekednek.

412.

Felfordult világ.

De már elhiszem, hogy a világ folyása

Rendéből kihágott:

Akármerre nézünk, mindenütt fonák-
ság...!

Soha, soha ilyen felfordult világot!

Kit költőnek mondunk, az költ leg-
kevesbet,

— Notabene: bankót. —

A született gazda nem tud gazdál-
kodni,

Elég bizonyság: a sequestrum és ban-
krót.

A kereskedők most senkit sem keresnek,
Mi keressük őket;

Korcsmárostól még a vizet is megvesz-
szük

S borunkra alighogy találunk vevőket.

Maga a mézárós többet nyom a fonton
Mint sovány marhája;

A zsemlék soványok, a pékek kö-
vérek,

S vastag szappanosnak vékony a
gyertyája.

A szarvas marhákat, juhokat, lovakat
Nagyba nemesítik.

A magyart megfosztják kész nemes-
ségétől
És „kvótás“ burgerrá lenni kényszerítik.

Gyermek, akinek még sima orra alatt
Pehely alig látszik,
Mohó vágygyal a pja élvezit hajhássza,
És helyette apja szenvedélylyel ját-
szik.

Becsületes ember egyenes pályáját
Hasztalanul futja:
Mászók, sántikálók hamar meg-
előzik,
S az emelkedésnek csak bukás
az utja.

Ki iránt szivünkben gyűlölet érzünk:
Barátul fogadjuk;
Akiket bensőleg szeretünk, tisztelünk,
Hogy ismerjük őket, azt is eltagadjuk,

Pénzért is megnézzük, ha komédiások

Majmot mutogatnak:

Pedig mi magunk is szinta majmok va-
gyunk.

Cziczomás majmai a zsarnok divat-
nak.

Hogyha szép nyelvünket veszély fenye-
geti.

Vérünk is fellázad:

Mégis azt beszéljük, hogy ily durva
nyelven

Urak közt beszélni: szégyen és
gyalázat!

Életünk regényes, csak alig van még is

Egy-egy jó regényünk;

Színészek vagyunk mind, százféle
alakkal;

Színészekre mégis megvetőleg nézünk.

Kritikusok serge, írók és szerkesztők

Semmiségek végett,

Szüntelen perelnek és polemizálnak
 S olvasók fizetik meg a perkölt-
 séget.

Könyvet vesznek kik ugy is tudósok,
 S eleget tanultak:
 Ostobák azt mondják: „nincsen rá szük-
 ségünk“
 S messze futnak tőle szegény nyomo-
 rultak.

Én pedig ugy jártam, hogy midőn meg-
 irtam

E Jeremiádot,
 Nem tudom, elől e vagy hátul kezdettem!
 Soha, soha ilyen felfordult világot!

S még talán folytatnám, hanem attól
 tartok,

Hogyha tovább zengem:
 Kalamárisomba nem is én a tollát,
 Hanem a toll fog majd mártogatni
 engem!

Jeles mondatok.

1. Korunk jelleme: inaszakadt gyáva módok, tettek helyett czifra szóözön, s öndicséret — az áldozat.

2. A mai szabad száju világ röffel méri — a mit arasszal vesz.

3. Oly mézes-mázos beszédü, hogy a füles tallért ki tudná csábitani a láda-fiából.

4. Egy veréb miatt elégeti vetését.

5. Csak a valódi tudomány tördeli le a neveletlen házi modor és fogalmak idétlen békóit.

6. A tiszta szemérmesség hasonlít a harmatlepte fehér rózsához, melyet legparányibb piszok sem mocskosít.

7. Tűz után ásit a kiégett katlan.

8. Minek annak asszony, ki egy lepényt nem ad egy jó feleségért?

9. Sódar faló korcsnak egy művelt hölgy nem való.

414.

Tüskék.

Hajdan az ó görögök idejében mintegy 30 ezer féle bálványt imádtak s meggyózték. (Ma az egy igaz Istennek sem képesek az emberek igazán szolgálni.)

Hajdan a leányt disze-, erény- és háziassága ajánlta nőül. (Ma a telekkönyvi hivatal.)

Hajdan az igazságot meztelenen tisztelték. (Ma minél inkább beburkolva.)

Hajdan szív és ész kölcsönöztek szavakat a szájnak. (Ma has és zseb.)

Hajdan tüzes vassal sütögették az embereket. (Ma a rágalom nyelvével)

Hajdan a barátság testvéri szentség volt. (Ma hizelgés.)

Hajdan Scipio keserűségében ily szavakkal vett búcsút hazájától: „Hálátlan haza! még csontjaim se nyugodjanak benned!“ (Ma megfordítva, sokaknak a haza mondhatja: „Hálátlan fiu, nem

érdemled, hogy csontjaid bennem nyugodjanak!“)

Hajdan több bálványt imádtak, marhákat áldoztak, sőt néhol embereket, s ezektől utálattal fordulunk el, mint a vadság borzalmas képeitől. (Ma egy istent imádnak, a pénzt, ennek feláldoznak millió család boldogságát, s e miatt éhhalállal páros szenvedések szereztetnek és ezt a művelt világ neveti.)

Hajdan az emberek erősek voltak, mint Toldi Miklós, ki fenyőszállal mutatott Buda felé. (Ma oly gyengék az emberek, hogy még szavukat sem bírják megtartani.)

Hajdan a várakat kövekből építették. (Ma légből.)

Hajdan a nők fontak. (Ma is befonják férjeiket.)

Hajdan csak Atillát nevezték „Isten ostorának.“ (Ma kevés kivétellel valamennyi nőt.)

Hajdan csak patika- és boltban volt

választóviz. (Ma minden választó polgár szájában.)

Hajdan csengett-pengett a pénz — zsebünkben. (Ma kopog — a fogunk tőle.)

Hajdan egyfélekép népesítették a temetőt. (Ma kétfélekép: homoeopaticice és aleopaticice.)

Hajdan a magyarok a hazáért áldozták fel magukat. (Ma pedig a hazát áldozzuk fel önmagunkért.)

Hajdan „ki mint vetett, úgy aratott.“ (Ma egyesek vetnek és közösen aratnak.)

Hajdan esküvőnél az mondották az „Igen“re „amen“. (Ma is az mondják, de megfordítva „nem a“.)

Hajdan csatában kardoskodtak a magyarok. (Ma bor mellett.)

Hajdan rovással beszélgettek egymással a távollevők. (Ma is, telegraphice.)

Hajdan tatár, török dulta a belbékét. (Ma a politikai lapok.)

Hajdan három tengerpart volt Magyarország határa. (Ma szinte három tenger, a muszka, a kvóta- és a közösügy.)

Hajdan egy oldal-bordából asszonyt képezett az alkotó, s mennyire csalódott benne! (Ma mennyit lehetne a hongyülesi oldalból alkotni!)

Hajdan vendégszeretetéről volt híres a magyar. (Ma fukarságáról.)

Hajdan az egri nők forró olajjal öntötték le a törököket. (Ma nők hízéssel teszik tönkre férjeiket.)

Hajdan a nők a nyilast szerették. (Ma a nyilást szeretik.)

Hajdan mi fehéritettünk vásznakat s más szennyezte be. (Ma más fehérit s mi szennyezzük be.)

Hajdan a nő egyszerűségéről volt kedves. (Ma terjedelmességéről.)

Hajdan a hűtlen nő kiábrándulás után tűzbe ment. (Ma is, de más karjaiba.)

Hajdan nem hitték, hogy a föld

fordul. (Ma meg tények bizonyítják, hogy felfordult.)

Hajdan álomból magyaráztak. (Ma életből is eleget lehet.)

Hajdan a királyok se tudtak irni s bölcsét sokat lehetett találni. (Ma a parasztok is tudnak irni s bölesre vajmi kevésre akadhatunk.)

Hajdan idegen bünökről is volt fogalom. (Ma már semmi bün sem idegen.)

Hajdan az eskü letétele előtt viaskodtak egy hölgy bírásaért. (Ma esküvés után nyilik meg a küzdés sorompója.)

Hajdan a vallásháború dult a föld népe között. (Ma sok helyütt válás háború.)

Hajdan hét vezére volt a magyarnak s boldogult. (Ma mind vezér akar lenni, azért nem is boldogulunk.)

Hajdan tüzes nyelvek az égből hullottak alá. (Ma nem hull; van elég a demokraták és nem demokraták között, no de még az asszonyok között mennyi!...

Hajdan legdrágább portéka a becsület volt. (Ma a legolcsóbb.)

Hajdan a spanyolnőknek, ha özvegyek lőnek, kolostorba kelle menniök. (Ma uj hódításról gondoskodnak.)

Hajdan a csók eljegyzés volt. (Ma megjegyzés.)

Hajdan a házak álltak messze egymáshoz és a szivek közelebb. (Ma a szivek állnak egymáshoz távolabb s a házak közelebb.)

Hajdan a nő pirult, mikor szerelmet vallottak neki. (Ma alig várja hogy pirulhasson, vagy nem is pirul.)

Hajdan a papiros olyan volt, mint a bőr. (Ma a bőr olyan mint a papiros.)

Hajdan vérrelszerezték a nemességet. (Ma bérrel.)

Hajdan a férfiak hordák a legyezőket. (Ma a nők szeretnének sokat ellegyezőzgetni.)

Hajdan csak a nők tartoztak a papucsrendhez. (Ma már sok férfi is beiratja magát.)

Hajdan a nagyok leereszkedők voltak. (Ma fölereszkedők.)

Hajdan a szemérem egyik főerénykép tiszteltetéek. (Ma unott portéka, nagy teher.)

Hajdan népvándorlás is volt. (Ma is van, elvhűségben.)

Hajdan öregek tanították a fiatalabbakat tapasztalásból. (Ma fiatalok tanítják az öregeket — divatból.)

Hajdan kirohantak a vitézek a várból vért ontani. (Ma korcsmába rohanak bort fogyasztani.)

Hajdan nehéz volt egy családnak tönkre veszni. (Ma könnyen elűidézi a vechsli.)

Hajdan kurta ruha, hosszú haj diszította a magyar lányt. (Ma hosszú ruha, rövid haj csinálja porfelleget, t. i. utczai és puderporban.)

Hajdan hordóban lakott a bölcs s egyedül. (Ma osztrák szószban közösen.)

Hajdan a házinők a kiadásokat húzták össze. (Ma derékfűzőjük összehuzására fordítanak több gondot.)

415.

Biztos térkép. Az utolsó hadgyakorlatok alkalmával egy tábornok az ő térképe szerint a huszár ezredesnek megparancsolá, hogy ezredével azonnal az x erdőt szállja meg, kis időre a tábornok bámulatára az egész ezred vissza vágat, a tábornok dühösen rohan az ezredesre, hogy mért nem teljesíté az ő parancsát, jelentem ássan szolt az ezredes, hogy az erdőt nem találtuk azt mondák az emberek, hogy Pottán pesti gyufa gyárnok már 20 év előtt az erdőt felhasználta.

416.

Babonás hiedelmek. Ha a szobában elalszik a gyertya anélkül, hogy azt valaki elfujta volna: akkor meghal valaki a szobában levők közül.

— Ha a halottnak félszeme felpattan, az azt jelenti, hogy annál a háznál még meghal valaki nemsokára.

— A ki után az ajtó magától kinyilik, az meghal nemsokára.

Ha a szobában valami butor pattog: az azt jelenti, hogy ott meghal valaki.

— Ha valaki az akasztófa alól akkor vesz fel forgácsot, mikor akasztanak s azt a vásárookra magával viszi, áruinak mindig sok vevője lesz.

— Ha az ember a temetőt éjjeli 12 órakor körüljárja meghal.

— Ha valaki galambot akar tartani, lopja el a koldus botját, tegye a galambducz alá; s akkor galambjai nem mennek el soha.

— Ha a fecske a tehén hasa alatt repül el, akkor a tehén vért ad tej helyett.

— Ha a seprőt az ajtó háta megé teszlik mikor a bába a házhoz megy: akkor nem ronthatja meg a gyermeket.

— Ha a tehén bornyát megölik s vérebe mártva kenyeret adnak anyjának: ez elfelejti bornyát.

— Ha rug a tehén, akkor egy mogyorópalczát a temetőben éjfélnélkor valamely

sirba kell szurni s másnap haza vinni s ezen pálczával kell megverni a tehenet és az nem rug többé.

— Ha a tehen nem adja le a tejet: egy kötőt az ól küszöbére kell tenni, fejszével szétvágni s akkor leadja a tejet.

— Aki két Karácson közt — római és görög katolikus között — puliszkát főz: az rühes lesz.

417.

Apróságok. A nő ha valóban szép akar lenni nem arczára, de lelkére kell fordítani minden gondolatát. A lélek szépsége tulszárnyalja a test bájait, az arcz elhullott kellemei felett, a szellem még sokáig világítja meg az élet éjszakáit.

A női szépség egy kinyílt virág, melyről minden kamasz szakaszt egy levelet s a férjnek csak a tüskék maradnak.

A kar, mely édes érzéssel fonódik át nyakadon, egykor a halál méregkelyhét nyújtja számodra.

A szép nő tudós szemében úgy tűnik fel, mint fűvész előtt a virág, mérget és gyógyszert egyaránt von ki belőle.

Az aristokratia ellenlábasa a democratia, a papi uralomnak a liberalismus, a női emancipationnak a valódi családiasság.

A szép nő kellemesen ragadja pillantásunkat, szeretjük őt, de lekötelezni csak szelleme által képes.

Jaj azon családi körnek, hol a nő, nem mint anya, nem mint a ház angyala, hanem mint parancsoló demon szerepel a háztartás teendői felett. A női zsarnokság sokkal szigorubb, mint a férj parancsnoksága: a férj hibáit mindég eltudja simítani a női gyöngéd tapintat, míg ellenben a nő hibái elsimithatlan nyomokat hagynak a családi életben.

Ott, hol a nő parancsol, s a férj engedelmeskedik, hátulról kezdődik a háztartás.

418.

Egy amerikai hirdetés. Egy pennsylvániai lapban a következő hirdetményt

olvashatni, mely alá egy tekintélyes polgár neve van írva: A közönséghez! Nekem sok fiam van, de egyetlen leányom sincs. Közelebb ismét egy ikerpár szaporitá fiaim számát, minek következtében arra határoztam magam, hogy azikreket egy leányért elcseréljem. Ajánlatok e lap szerkesztőségéhez intézendők.

419.

X. ur a következő bizonyítványt állítá ki cselédjének:

Tánczos Náni, ki 11 hó hiján egy évig szolgált nálam, s magát ez idő alatt:

szorgalmasnak — a kapu előtt

állásban,

mértékletesnek — a dologban.

gondosnak — maga iránt,

gyorsnak — a mentegetődzésben,

barátságosnak — a férfiak iránt,

hűnek — a szeretője iránt és

igaznak — ha minden el volt zárva,

mutatta.

420.

Két ügyvédjelölt. ügyvédi vizsgára ment Pestre. Írásbeli dolgozatul kaptak egy pert, melyben az egyik a felperest, másik az alperest képviselte. A két ügyvédjelölt egy szobába záratott, s ahelyett, hogy dolgoztak volna, hosszú csibuk szárból dohányozva nézték a világot az ablakból.

Nos? kész a per? Az elközelgett vizsgálati órában kérdi az elnök.

A felek kiegyeztek, s így nem dolgoztunk.

Ha a felek kiegyeztek, úgy nincs szükség ügyvédre. Lőn a válasz.

421.

Egy asszonyság aki arról nevezetes, hogy nemes származásával mindenki előtt dicsekedni szokott, a multkor így nyilatkozott:

— A mily bizonyos, hogy nagy különbség van a porcellán-, cziu- és cserép-

edény közt, ép oly bizonyos, hogy az emberek közt is van ily különbség. Így a nemesség a porcellán, a polgárság a czin s a paraszt a cserépedény.

Az inas meghallotta, urnője e szellem-dus értekezését.

422.

Praktikus recepte a nővilág részére.

Hottentottából forditi egy vén doktor.

Sohasem fog az igazán szerettetni, aki egyedül csak önmagáról gondoskodik.

Aki tüzet akar, annak sokszor szenvedni kell a füstöt is; a legtisztább szeretet tüzének is van füstje, mely sokszor könnyet facsar.

Ha az irigység láz volna: legtöbb nő örökösen fekdnék.

A nők életében kivált: egy pillanatot, ezer más szomorú pillanatok eldöntője.

Egy szalmagunyhó, melyben mosolyognak, többet ér, mint egy díszterem, ahol sírnak.

Az okos nő férje erényeit márványba: hibáit s bántalmait vízbe szokta irni.

A legszebb erény is okosság nélkül annyi: mint a szépség néző szemek nélkül.

Aki házastírsa iránt a bizalmat elveszti: annak alig van már veszteni valója.

A női erény a tiszta, fényes hóhoz hasonlít, mely első fényét soha sem nyeri vissza, ha egyszer elvesztette.

A férfi bámulja a szépséget: de az erényt tudja csak állhatatosan szeretni.

Mennél többször nézegeti magát a nő tükörében: annál homályosabb lesz szívvilága.

Egy bájos, ártatlan arcz nagyobb hatalom, mint száz álnok szónok.

Minden gyönyörnek van iszapja; azért nem kell nagyon fölrázni, mert zavaros lesz.

Nem szokott jól menni az oly háztartás, hol a tyúk kukoríkol, a kakas pedig hallgat.

Minél jobban ismeri az ember magát: annál hajlandóbb a békülékenységre.

Legjobb eltitkolni azt, a mit nagyon szeretünk, amitől nagyon félünk, és amit gyűlölünk.

Aki mindig boldogtalanságról panaszkodik, rendszeren hallgatni szokott oktalanságáról.

423.

Kérdezték a rajkót él e, még az atyja?

— Dehogy él, dehogy él! Sopánkodék a szegény.

— Hát mikor halt meg és hogyan?

— Hát tavály, bubánattyába meghátsádt a sive a segínynek hogy felakasztották.

424.

A bujdosó honfi szerepét adá nemzeti színházunk egyik jelese.

— Oh ép! — fohászzkodák szerepében,
 — mikor hajthatom már le egyszer zavartalan nyugalomra fejemet? —

— Majd ha mult évi kontóját kifizette,
 kiált le a karzatról szabó-hitelezője.

425.

Egy tatár fejk. Eddig általában azt hittük, hogy csak civilizált népek közt állhat fen oly barbár szokás, a minőnek hölgyeink hódolnak, a midőn fejüket ama chignonnak nevezett nehéz sulylyal terhelik. Azonban él Ázsia belsejében egy határ-törzs, a kulmánok, kik fölött egy éltes nő uralkodik. Erről beszéli egy orosz szemtanu, hogy látta, midőn egész fejedelmi diszben egy másik tatár-törzs főnökével bizonyos ügyben értekezletre jött össze. A fejedelemnő haja hosszú fonatokban lógott le, melyek annyira meg voltak terhelve arany pénzekkel és más drágaságokkal, hogy járás közben két férfi támogatására volt szüksége. —

Még most korai lenne e derék matrona példáját nálunk követni, azonban bankjegyek kedvező hatással volnának alkalmazhatók papírtekercsek helyett hajfodorítókul, s az így mutatkozó ifju hölgyek körüi bizonyosan nem hiányzanának bámulók.

426.

X. község elhatározta a jégverem építését.

A tanács a jégghordatás alkalmával együtt volt.

Előáll egyik s így szól:

„Ez már igen sok jég, hát hova teszszük ha el nem fogy?“

A jegyző látva az egyszerű együgyűséget, ekként felelt:

„Majd ha a legyek köpködik, aztán megférgeSedik, kihányjuk!“

427.

Egy fiatal ember minden áron hiressé akart lenni, részben el is érte célját, mert ugy ismerték, mint a rossz pénzt.

Egy izben barátjának dicsekedve mondá:

„Barátom! talán nincs ember a vármegyében, a ki engem ne ismerne.“

„Elhiszem édes Gusztim, s ez igen rossz omen a te tárczádra nézve!

428.

N. község bírása híres volt, ítéleti bölcseségéről; tultett még Salamonon is.

Egy kárvallott került hozzá, elmondva, hogy Sára ellopta a ludját.

A bíró meghallgatta a vádlót és vádlottat, s ilyen ítéletet rebegett:

„Hogy te Mária gondatlan gazdasszony vagy, ez a dolog világosan bizonyítja; hogy te loptad volna el Sári, az sötétben tapogatózó gyanu; elbocsátlak azon ítéllettel, hogy máskor jobban vigyázz jószágodra Mária, te pedig Sári, ha még egyszer ilyen gyanuban ide jutsz, megadod Mária ludját.“

És az ítélet használt.

429.

„Beh kedves kis leány,“ — mondá egy ur a mellette álló szöszkére.

„A mama mégis mindig azt mondja, hogy én nagyon rossz vagyok,“ — jegyzé meg a szöszke.

„Kicsikém, ha maga kedvessége mellett jó is lenne, ugy édes kedves lenne.“

„Jaj az nem leszek:“ „mert akkor az Ödön mindjárt megenne, ő az édeset igen szereti.“

430.

B. községben szép számmal, éldegélnek a szegény legények, kik másnak adják a munkát, maguknak kívánják a hasznót.

A szükség őket nagyobb tevékenységre szólítja. Hozzá is láttak a kisajátításhoz, de hová tegyék, hol a gazdátlan jószág biztonságban lehetne?

A felelet kész volt.

P. régi nagy család sirboltjába helyezték el a holmikát.

Nem hiába rokonszenvezünk az olaszokkal. Im a katokombák banditái olcsó kiadásban.

431.

Hogy némely tisztviselő, mily figyelemmel van az iskola iránt, megmutatta Y. község érdemes jegyzője.

A szolgabíró nemes buzgalmával, küldött minden község iskolájának iskola látogató könyveket. Ebbe az illetők beírják látogatásuk idejét s egyebeket.

A bölcs jegyző azt póstakönyvvé alakította.

A póstakönyvön ott figurál aranybetűkkel: „I s k o l a l á t o g a t á s i k ö n y v.“ Ez a jegyző az iskolából, országot rengető elméjében, csupán a port hozta ki.

432.

Alkotmányos életet élünk, mégis nálunk mindenféle ügyekben, grófok, bá-

rók, mágnások küldetnek ki bizottsági tagokul.

„Oh! — mondá egy polgár — a dicső sereg ősi nagyságáról, le nem mond önkényt. Mint a huszár nem hiszi el, hogy a baka katona, ugy az aristokratia előtt megfoghatatlan, hogy a demokratia kormányzó képes legyen.“

433.

N.-kanizsai konyha-nyelv. N. asszony a cselédhez: Ugyan te Miczika vedd elő a sifonérből a simpetli ruhát, a credenczből néhány tojást, a kasztliból egy font pudért, aztán a castrolt és veidlingot, egy kevés oberstet tegyél a t psibe és tedd bele a rehrbe, rakj tüzet a sporhertbe, főzd meg a szószt, sterzet, lesz spenat zuspeiz, dinstelt krumplival és makaróni garnirunggal, aszetti is legyen aspikkal, a kávé malmot meg kell reperáltatni, hogy faintosan mónározzék, mert holnap a gouvernantné vendég lesz, az oberst-

lieutenanttal, majd rospradlit sütünk, és kalbsschitzlit, aztán mandel auflaufot brodtortával készítünk, vagy ha nem érünk reá, ugy menj el a zuckerbäckerhez, pudér krafli lesz a compot, chardinnietto a desert. Miczika elnefelejts a zúspeizon auflag legyen, és a mészáros ne adjon annyi zuvagot mint a minap, hozd be hamar a lavurt, stupfot, és a reispulvert, a friseerné be soká jön? hol maradt a hajeinlagom, chignomon, hát még a loknim, a kikirikim is nagyobb legyen, mert vendég lesz. Tessék, így hangzik a szép nyelv, a mely kevés kivétellel, minden házban gyakoroltatik.

434.

Ez is megtörtént. Egy muraközi élczes iszákos felszólitá Iczik csaplárost, adjon nekem 12 akó bort én az egészről most adok obligatiót majd itcze szám leiszom, Iczik gazda a Geshäftnek örülve szivesen reá állott, a kötelező hozzá is

kezdett egészen az iváshoz, egyszer azonban Iczik felszólítja az ivót a fizetésre, de az ivó erről tudni sem akart, így az ügy perre került, az ivó a bíróság előtt azt bizonyítja hogy ő csak kilencz akót ivott meg, holott a kötvényben tisztán az áll ha tizenkét akót megiszik fizetni köteles így tehát még három akó van hátra. Iczik sógor, már szívesen eláll a három akórol csak 9-et fizessen, de az ivó határozottan azt mondá, hogy egy cseppet sem engedek, majd egykoron évek folytán jó kedvem lesz megiszom a még hátra levő három akót és megfizetem az egészet. Iczik uram széles arcot vágott, de appelláni nem mert.

435.

Jó étvágy. Egy Stájer borkereskedő jött egyhelybeli vendéglőbe, az étlapban csiga volt jegyezve, egy adagot hozatva igen jóízűen megette. A pinczér kérdező

izlett a csiga? igen jó csak hogy porczogósan volt főzve. Elhiszem, mondá a pinczér, midőn háza stul emészté meg.

436.

Angyalfi. Opersänger emlékkönyvébe:

Angyali hangokat véltem biz hallani tóled.

Hej de te angyalnak korcsivadéka levél.

Ördögfi.

437.

Egy alkalomkor egyik vidéki izr. hitközségi elöljáróhoz a hitközségi szolga azon kérést intézett hogy miután ó — a szolga beteges és szegény, előlegeznének neki 4 frtot, mely összeget később apródonkint fizetéséből levonhatnak. Hát ha maga meghal, akkor ki fog nekünk fizetni? felelt rá az elnök.

438.

Ejnye szomszédasszony, oly drága az élelemszer, hogy urammal alig bírok megélni. Gondolja csak édes komámasszony egy mázsaszéna két forint!

439.

Báró Bikficz az utjában álló paraszthoz:

— Minden szamarat én kerüljek ki?

— Bocsánat báró ur — mond a paraszt kalapját leemelve — ez egyszer majd csak én kerülöm ki.

440.

Különös kimulások. Homér a fölötti fájdalmában halt meg, a halászok által föladott talányt nem tudta megfejteni. A talány ez volt: Amit kifogtunk, azt mind a tengerbe hánytunk; mi az? —

A eschilusnak egy jósnő azt jövendelte, hogy egy ház fog fejére zuhanni. Ettől fogva került minden régi házat, de mitsem használt; mert egy fölötte repülő sas egy teknősbékát ejtett fejére, s ez rögtön halálát okozta. — Anakreon, a bordalok első mestere, egy rosszul lenyelt szőlőmagtól halt meg. — Zeuxis, ókori festész, egy oly nevetséges és természetesnek látszó vén anyókat festett, hogy azon való nevettében meghalt. — Chrysspos szinte nevetéstől halt meg, midőn egy szamarat látott fügét enni.

441.

Spanyol közmondások. Könnyebb megkezdeni, mint bevégezni. — A „majd később“ utczán a „soha“ házhoz jutnak. — Az asszonyok „igen“ és „nem“-je közé egy gombostü hegyét sem lehet tenni. — A mások fájdalmát könnyen türjük. — Ha valamihez kezdesz, annyi, mint ha már félig bevégezted volna.

442.

A chignokokat, fürtöket és fonatékokat az utóbbi időben üvegből is készítik; tisztaság és egészségi szempontból nagyon kívánatos volna, hogy hölgyeink ezt a hajpótléket hozzák divatba.

443.

A „fővárosi lapok“ az orról egyveleg czime alatt egy élczes cikkcecskét közöl, melyben az író megemlékezvén minden orról, azok jó és rossz jelentőségéről, a cikket így fejezi be: „Végre hallgassák meg néhány régi író nyilatkozatát, Cattulus a nagyorru leányt tartja Isten legcsunyább teremtményének. Lician és Philostrate a telt egyenes, hajlott orrot, melyen az orrlyukak kissé kihajlanak, nagy szépségnek tartják; Martial is megköveteli a szépségtől, hogy az orr hajlott, de szabályos legyen. Aelian szerint a szép Aspasiának szinte hajlott orra volt.

Ellenben Diomenes és Patroclus az egyenes és aly részen kiszélesedő orr tisztelői voltak. Arisänet az egyenes és szépformájú ajkakban és ennek megfelelő orrokban keresi a szépség mintaképét. Plato és Pollux a hajlott orrot királyinak, fenségesnek nyilváníták. A három leghiresebb orrfaj azonban kétségkívül a „sokrétei“, „silenusi és satirfaj.“ Végre még a színre nézve, hogy Anakreon így énekel: „Ha arczod, orrod festeni akarod, tejet vegyits friss rózsákkal.“ „S ha netán volna valaki, kit ez sem elégít ki az orrokról, azt Wahl „orr-verseire“ utasítja, ki azzal kezdi művét: „Wer die Nase misst, stirbt, eh' er fertig ist.“ Ez idézetnek nincsen érhető éle. A tévedés abban áll, hogy létezett ugyan egy Wahl nevű ur, kinek nagy orra volt, de ez orráról nem maga, hanem Hauff német poeta irt 200 epigrammot, melyek közül azután az egyik így szól: „Wer deine Nase misst, stirbt, eh' er fertig ist.“ E másik pedig eképen: „Die Ewigkeit

ohne Periphrase, Ist etwas länger als deine Nase.“

444.

A holt nyelvek. Egy paraszt erőnek erejével tudós embert akart volna fiából faragni, de hallván, hogy a tudósoknak először a holt nyelveket kell megtanulniok, elment a lelkészhez s kérést intézett hozzá, hogy melyik nagy város temetőjébe küldje fiát a holt nyelvek könnyebb elsajátíthatása végett.

445.

Milyen dicső világ volna ez, ha a Shakespeare pásztorával, mindenki elmondhatná: „Uram, én egy igazi napszámos vagyok; megkeresem, a mit eszem; megfizetem a mit viselek; senkitem gyűlölök; senki boldogságát sem irigylem; a mások jóllétének örülök, a bajomat zugolódás nélkül tűröm.

446.

Egy művelt vendég, reá kiált egy másikra: Ezer villámos menydörgés, hol maradt a már fél óra előtt megrendelt malaczfej?

A másik: Már ezer bocsánatot kérek, azt én nem tudom, mert én ép oly vendég vagyok itt, mint az ur.

447.

Különlegesség vagy a leves után lehet megitélni a hust.

Hol vetted pajtás azt a szivart, melyen annyira erőlködöl?

— A különlegességek árudájában.

— Füstjének különös szaga van: sokba kerülhetett!

— A szivar nem, de a gyufa, melyet már elhasználtam hozzá...

448.

Találó élcz. Egy elméncz szerint az összeférhetlenségi (incompatibilitási) tör-

vényjavaslatnak egyedül az a célja, hogy „olyan ember be ne kerülhessen a képviselőházba, aki más tisztességes uton is megtudja szerezni kenyerét.“ — Si non e vero e ben trovato.

449.

Egy bizonyos tanár, ki nem igen sokat adott a látogatásokra így szólt:

— A ki hozzám jő megtisztel; a ki pedig nem jő, örömet okoz.

450.

Kérdés: Mit kell a geographiának keresni és a költészetnek kerülni.

Felelet: Hosszuságot és szélességet.

Jól van.

451.

Hazánk ellen. Az 1848 ki forradalom alkalmával Jelasics hovátországi bán

felső Somogy megyéből egy cigányzenebandát is magával hajtott. A moréknak kötelességük volt az egész hadjárat alkalmával horvát atyánkfiait zenéjükkel mulattatni. A híres mozdulat után sem menekülhettek, s így az osztrák földre is eljutottak.

Egy hónapba visszautazó magyar schwechati nagy sörházban találkozáván velük, csodálkozva kérdé tőlük, mint jutottak oda? — Mire a primás bus képet vágva, sorsukat elpanaszlá, s nagyot hajtván a sörös kancsóból, siralmas hangon zokogá:

— Igaz ugyan uram hogy pénzben, ételben, italban nincs fogyatkozásunk, hanem az nagyon, de nagyon is fáj a segíny szivünknek, hogy ídes hazánk ellen kell hegedülnünk!

452.

Az első dohányzó. Angliában Welter Raleigh vitte be a dohányzást eleinte csak ugy titokban élvezte, nem akarta, hogy

mások is megszokják, azonban egy nap gondolataiba a pipát szájában feledve, kikiált inasának, hogy hozzon egy kancsó sert. A mint az inas a szobába lépett, a sűrű füst rémülettel tölté el. Welterhez szalad, s az egész kancsó sert a fejére önti, s azután kirohan s tele torokkal kiáltja „tűz van! tűz van! segítség! segítség Sir Welter addig tanult, míg az egész feje lángba borult, orrán száján omlik a füst.“

453.

Házasság előtt a nő legkedvesebb, házasság után pedig a legdrágább.

„A ki szellemektől tart, a felől biztosak lehetünk, hogy saját magának nincs szelleme.“

454.

Házasság.

Oh be szép a házas élet;
Én is veszek feleséget;

Kutat pedig! nyelve nem lesz,
 Ha nem beszél semmit sem tesz,
 Mind két szemén vak is legyen,
 Ha sántit is meg engedem.
 Ha nagy pupot hordna hátán,
 Szentem ugyse, azt se bánám!
 Haja lehet veres, sárga,
 Teste sovány mint a spárga;
 Vagy ha éppen kövér lenne,
 Reám nézve mit sem tenne.
 Udvarlót tarthatna százat,
 Nem üldözne érte bánat.
 Hanem Crózus kincse legyen,
 Házhoz szép szobalányt vegyen,
 Fátyolosan járjon keljen,
 S idő előtt oda menjen,
 Az ördögök országába,
 Maradjon csak gazdasága!

455.

Az udvarló elkezdte dalolni kedvese
 előtt a következő szép dalt:

„Jaj beh szennyes az a maga kendője!“
 — Szennyesebb a magáé, tudja! érti!
 kiálltott ingerülten a kis lány.

456.

A korcsmáros lármázott vendégei előtt, hogy az asztalt úgy bevizezték.

— Sohse zugolódjék korcsmáros uram, szólt egyik ivó, — hiszen a kelmed boraival vizeztük be.

457.

Barátom! amint átmentem Bajcsáról Fityeházára, azonnal kiütött a marhavész.

Csudálom pajtás, hogy egészségben tértél vissza!

458.

Elsétált a szép asszony férjétől kedvesének lakására s véletlenül ott maradt.

Vajjon törvényeink értelmében: ez nőrablás-é?

459.

Crillon ezt írta IV. Henriknek: „Sir, h á r o m szavat — pénzt vagy elbocsátást.“ A király felelé: „Crillon, n é g y szót: sem ezt, sem azt.“

460.

Érettségiről. (Az ujság és eredetiség jellegével.)

— Mondja el ön, — kérde a professor historiae, — a romai birodalom bukásának okait.

— A romai birodalomnak, a romai birodalomnak azért kellett megbuknia, megbuknia . . . válaszolt hosszú gondolkodás után a maturans . . . mert — kevés volt a bevétele.

461.

Miért busul Doctor ur? kérde a vele szemközt jövő orvostól barátja.

— Egy nehéz betegem haldoklik, s nem tudok rajta segíteni, — felelé az orvos. —

— Akkor nagyon csudálom, hogy valaha is nevetett, mert eddig egy súlyos betegen sem tudott segíteni.

462.

Vad kuriózum. A biharmegyei gazdasági kiállítás eredményét közölték. Többi közt „figyelemre s dicsérettel ajánlatra méltó“ a kimutatás szerint özv. Fazokas Imréné asszony alma, körte paradicsom és tök terméke, mindjárt utána: Tokodi Gusztáv ur szép költeménye.

463.

A minap egy leány beállt szolgálónak és az asszony kérdésére:

— Tud-e főzni? — azt feleli:

— Nem l

— Hát mennyi bért kíván?

— Csak hét forintot egy hónapra, — volt a felelet, — azután reggel kávé, kétszer egy héten pecsenyét, minden vasárnap szabad kijárást, farsangon pedig az álarczos bálra mehetést; azonkívül naponkint vacsorát katonája számára.

Nem tudni már most, hogy a bér több-e vagy a deputatum?

464.

Balaton partján bográcsból jóízűn evett a cigány.

Mit eszel More? kérdi a pandur.

Hallevest, tessék velem tartani.

Köszönöm, hát a hal hol van?

Hát bizs azs ott van a Balatonban.

465.

A. — Ugyan kérem mondja meg, az a nő ott nem annak a pazarló Szárnyasinak a neje?

B. — Amint én tudom — özvegye.

A. — Mit? már özvegye?

B — Igen, sőt ha jól tudom — már második özvegye!

466.

Édes nagysád! ujságot mondok, Ghyczy behozza ám a luxus adót.

— Nos? válaszolt a csintalan nő — én legfőlebb férjemért fogom azt fizetni.

467.

Egy vén baka a honvéd vezény szóról. Egyik vidéki katonai gyakorlaton egy régi katona ki honvéddé lett, hallván a tiszt e magyar vezényszavát: „Derékon szakadj meg!“ meg sem mozdult, hanem sértődve így fakada ki: „Két kapitulációt kiszolgáltam már, de azt még nem mondá nekem senki, hogy „derékon szakadj meg!“

468.

Egy vig férfi társaság utazott a D. vasut új vonalán egy csinos nővel, kinek ajakán kaczerosan büszkélkedett egy kis fekete tapasz. A mozdony éles füttye figyelmeztetően hangzék, hogy az alagutak egyikéhez érkeztek. A mint azonban azon áthaladtak, észrevették az utasok, hogy szép delnőjük ajakáról a tapasz eltűnt s most a vele átellenben ülő urén volt látható; vajjon miként történhetett ez meg?

469.

Miután kitudta a sertéshajtó, hogy mennyit kell egy disznó szállításért fizetni, még azt a kérdést intézte a vasuti pénztárnokhoz, hogy hát a malaczkok részére még gyermekjegyet kaphat-e?

470.

Barlington a londoni zsebmetszők nagy mestere belépett egy sebész műtési

eszközök készítő üzletébe s kérdést tőn, készíthetne-e az illető tulajdonos számára egy külön és sajátos alakú kését. A tulajdonos igennel felelt, s a késalak mintát átvette. Másnap Barlington megjelent üzletében, átvette a szabályszerűen készített kését, kifizette érte az illetéket és távozott. Azonban a kereskedő kíváncsi neje a távozó után küldi férjét, hogy kérdezze meg tőle, mire használja e saját szerű kését. Az engedelmes férj meg is tette kíváncsiságát s az üzlet előtt bá-mészkodó vevőhöz a kés használatáról illedelmes kérdést intézett. „Uram! ez titok — mond a kérdezett, — s ezt csak fülébe sughatom meg. Csakugyan meg is sugta a kereskedőnek, hogy biz az zseb-metszésre készített kés. A kereskedő meglepetve tért vissza üzletébe, s megmondá nejének, hogy mire való ez a kés. „No ezt el is hiszem, mert az első próbavágást rajtad követte el — mond neje boszankodva. A kereskedő csak most vette észre, hogy mellényzsebe kivágatott s ér-

tékes órája a kés árával együtt az ügyes gányó birtokába jutott.

471.

Vagyonállapotí dagály és apály. Két ifjúkóri jóbarát hosszú évek leforgása után ismét találkozott egymással egy vendéglőben. Kölcsönös üdvözlések után az egyik dagadozva beszélt külföldi utjáról s elmondá régi ismerőjének, ki a borozók közt vitézül iddogált, hogy elválásuk óta magának iparkodásával örökölt ésszegéhez mily teherment szép vagyont szerzett.

— Nem kétlem barátom, végzé Fortuna kegyencze, a szerencse neked is hasonlóan kedvezett.

— Oh, pajtás, felelt amaz lomhán, én egészen máskép állok ma a világban, mint te: ha adósságom nem volna . . . nem volna semmim!

472.

Sulyos feltétel. Egy borbély, ki igen nagy fecsegő volt, azt kérdezte egyik

vendégjétől, hogy mikép borotválja meg?
„Egy szó nélkül“, hangzott a válasz.

473.

A legbiztosabb légsulymérő. (Barometer) Két természettudós azon vitakozott, hogy a légsulymérő nem igen jó időjárásmutató, mert ugymond az egyik, az esőt igen ritkán jelzi helyesen. Egy iszákos, ki ezen vitánál jelen volt, azzal vágott szavukba, hogy „de már uraim a legjobb légsulymérő a pénz, mert ha az ember pénz nélkül van, akkor bizonyára vízzel van dolga.“

474.

Egy falusi ember Nagy-Kanizsán. Miklós sógor hogyan van az, hogy mi oly olcsón adjuk itt a buzát, és a kifli és és zsemle mégis oly kicsin? Bizon igaz sógor, de ez csak azért van, mert ott a kifli és zsemlehez nagyon kevés tésztát vesznek.

475.

Egy boros korsó oldaláról. Készült. Sümeghen octóber 26-án 1862. eszt. ebben van ez a jó erkölcsü ital, akit én úgy mint most az kezembe fogtalak a kit az mult, évben görbe késsel megmetételek csörgő börgő szerszámommal ki tisztogat-
talak, dete magadon olly erőt vettél hogy nékem az fejembe ütöttél ámbár erősen tartottam magamat mégis megtant — ori-
tottad az én inaimat de most én is neked Sentenciát szabok tudod régtől fogva miaz katona mars az aristomba.

Éljünk, kézbül kézbe adassék, ellen az barátság.

476.

Abbé Terrai. XV. Lajos pénzügyére a legfurfangosabb adózási módozatokat vette igénybe, csak hogy a kincstárnak fenekével a nap gunyoló aranysugarai közvetlen érintkezésben ne lehessenek;

egy alkalommal midőn ismét új adónemmel lepte meg a közönséget, egyik ismerőse nem minden gorombaságot nélkülöző igékkel kezdi meg vele a társalgást, állítván, hogy Terray az emberek zsebéből veszi ki a pénzt. Teljesen igaz, felelé Terray; épen ez a különbség az én elődeim s köztem, hogy ők ott kerestek pénzt, ahol nincsen, én pedig onnét veszem el, ahol van.

477.

Az ispán ur is hever. Betoppan az uradalmi béres egy ebédután ispánjához, ki esetleg a pamlagon elnyujtózva szunynyadott, és elkezd:

— Bocsáson meg ispán uram, nem tudtam, hogy hever.

— Hever az édes apád, bitang! menydörgé rá a felingerült gazdatiszt.

Szolgáljon itt magyarázatul, hogy a gazdatiszt kedvezőtlen időjárás alkalmával midőn a vonós jószág nem dolgoztat

naplóját körülbelül így tölti ki, pl: gabonát rostált 3. béres = hevert 6. ökör s. t. b. — így a „heverő“ szót a béres ispanjától sajátította el.

478.

A ki a gyümölcsöt akarja élvezni, ne szakítsa le a virágot.

— A hirtelen való határozás ostobaság jele; a bölcs kételkedik, a bolond tulbizalmas; az ujjonczt azt mondja, „tudom, hogy így van;“ a tanultabb s tapasztaltabb azt mondja: „meglehet hogy úgy van, de kérlek járj utána. — Némelyiket megrészeget a képzelődés.

479.

Ne busulj pajtás, majd megsegít a jó Isten, a ki ezt a nyomorult világot semmiből teremtette.

— Könnyű volt akkor teremteni, de tessék most ebben a drága világban.

480.

Barátom doktor, nőd szépsége igazán elragadó!

— Tudom én azt, de ha tudnád, hogy mennyibe kerül.

481.

Te Lajos, annyira bántasz féltékenységeddel, hogy zavaromban azt sem tudom, hogy hol a fejem?

— Betette édes mama a kasztniba? szólalt fel a nő kisleánya. (A chignon értette a kis hamis.)

482.

Egy heilbroni lapban e hirdetés olvasható: A t. cz. borivó urakhoz! Gyorsabb kelet végett van szerencsém tudomásukra hozni, hogy mától kezdve a bort nem itczénként, hanem óránként mérem; egy órai ivás 12 kr. Bővebben Staab H. bormérésében. —

483.

Az altiszt következőkre tanítá be a horvát ujonczot magyarul; Ha kérdeznék:

Mióta szolgálsz? felelj: hat hét óta.

Megvagy-e elégedve? Tűrőké a menyország.

Kenyered, pénzed ki jár-e? Igenis, mind a kettő pontosan.

A főtszt csakugyan kérdezé vizsgálatkor:

Megvagy-e elégedve? hat hét óta.

Mióta szolgálsz? Tűrőké a menyország.

Az ördögbe! Kiállt a főtszt — valamelyik a kettőnk közül megvan bolondulva. Igenis, mind a kettő pontosan.

484.

A könyvkereskedésben.

Vevő: Kérem a „Csók“-ot 4 kézre (zenemű.)

Könyvárus: È perczben nem szolgálhatok vele, a feleségemnél van próbára, de azonnal elhozatom.

Vevő: Van még a „Jó barátok“-ból?

Könyvárus: Egyetlen egy példány van kérem alásson, de már nagyon kopott, alig olvasható.

Vevő: Kapható a „Koldusbot“?

Könyvárus: Tessenék kevés türelemmel lenni, rövid időn mindenütt lesz kapható.

485.

Egy uracs megszólítja a falusi csinos kis leányt:

— Galambocskám szabad kérnem egy csókot?

— Meg-fogom köszönni, ha lesz oly szives! — volt a felelet.

486.

Hol van a boldogság kis fiam? — kérde az apa öt éves fiától.

— Anna szakácsnénál, mert ő szokta mondani sokszor Pista káplárnak.

487.

Barátságos ajánlat.

Ifju: Tetszel nekem szép gyermekem,
S miként együtt vagy itt velem,
Nem vágyom tőled elszakadni,
Úgy-e jó lenne így maradni?

Leány: Ha hogy tetszem neked, te is
nekem,

Nyiltan szólok veled, te is velem,
Tehát csak rajta házasodni fris-
sen,

A többit is majd megadja Isten!

Ifju: Házasodni? — e szó furcsa an-
gyalom,

Hidd, iránta bennem ellenszenv
vagyou.

Leány: Ugyan van is mitől remegni
Hisz elválunk, ha rosszul üt ki.

Nem barátságos, hanem nyomoru-
ságos ajánlat biz ez.

488.

Zümmög a zuzmara, zirg,
 Zörg, zúg, zuhog a zivatar zaj,
 Zürzavarosban zúdul zagyva
 Zilált zuhatag.
 A fuvola sir, rí s a pásztor zöngi
 A holdnak
 Macsk' egeret kikapar, jöszte
 Karomba hamar.
 Ám zöngötte a holdnak,
 Értvén Zellit alatta,
 Zellit a hold kialatt isteni
 Drága falat.

 489.

Kábitó időtöltés. Egyik hétfő reggelén derült kedélylyel jelenvén meg a hivatalfőnök az irodában, éppen belépett tisztársaihoz e kérdést intézte:

— Nos uraim, hogy töltötték el önök a tegnapi délutánt?

— Én Göthe műveivel foglalkoztam s elmerültem annyira, hogy szinte belekábult a fejem, felelé az egyik.

— Az én fejem is még egészen kába, szélt nehézkes hangejtéssel a másik; azonban az, mivel én foglalkoztam, nem Göthe volt, hanem . . . „Schiller“!

490.

Sógorasszony: Fiu hol van anyád?

— Fiu: Beteg, fekszik az ágyban, aztán szép kis babánk van.

— Sógorasszony: Hogy lehet az, hisz atyád már két éve hogy Mexikóban van.

— Fiu: De se baj, hisz minden hónapban kétszer küld levelet.

491.

Érsekujvárról egy táviratot olvastunk, mely szórul-szóra így állt: Erős eső volt, mely a földet megáztatta,

492.

Kettős házasság miatt a b.-gyarmati törvényszék a napokban egy fülekvidéki izraelitát egy évi börtönre ítélte. — Fölösleges a büntetés, jegyzé meg valaki, hisz eléggé meg van büntetve azzal, hogy két neje van.

493.

Lacy tábornagy hitelezőitől üldöztetve következőleg szolt József császárhoz segély végett:

Ha felséged segítségét nem nyujt, csatát vesztek a — törvényszéknél.

494.

V. Sándor pápa adakozásáról nagyhirü volt. Egyszer így nyilatkozott:

Mint püspök — gazdag voltam, mint bibornok — szegény, mint pápa — kol-dus vagyok.

495.

Mikor betegszik le az ön neje? kérdé
XIV. Lajos egyik udvaroncjától.

Quand il paira à votre Majesté. (Mikor felségednek tetszeni fog) felelé az udvaronc mély hajlongással.

496.

Furcsa alku. Egy dusgazdag házi urhoz belép három ismerős barátja, az egyik felszólal: Józsi add el a házadat, kétszeri lefizetést biztosítok, és jó árt ígérek, a házak ára 36 ezer forint 30 ezerre megtörtént az alku. Az ígérő mondá, tehát a ház az enyim, hát hol a pénz kérdé a házi gazda? Hallja, én azért hoztam két tanut, hogy az alkun jelen legyenek, én a házért 30 ezer forintot ígértem kétszeri lefizetésre, tehát a ház az enyim, az első felét lefizetem, ha meghalok, a 2-kat pedig ha ismét feltámadok, e nyilatkozatra a dusgazdag, de fukar-

ságával nagyon is ismert háziur ijedtében elájult.

497.

Füstölt hus. Egy falusi sebészt és kerületi orvost meglátogatá fizicus barátja, az utcán sétálva dicsekedett a sebész, hogy kerületében mily ősz emberek vannak, nézd barátom, ott jön a kéményseprőnk, ez már 80 éves és mégis dolgozik, látom, de, hej barátom, a füstölt hus mindig tovább tartja magát a másiknál volt a válasz.

498.

A mint a muzulmán az első krinolint meglátta, imigyen kiáltott fel: „Allah! minden franczia nő ilyen különcz, hiszen ez a ruhája alatt hordja az esernyőt!”

499.

A társalgás az okoskodás leánya; a tudomány anyja; a szivek közlekedése;

a barátság köteléke, a megelégedés tápláléka.

500.

Nem kell mindig mindent elmondani, a mit tudunk: ez bolondság volna; de azért mindig csak azt mondjuk, a mit érzünk: a hazugság alávalóság. — De hallgatni igen sokszor okosság.

501.

Az akarat a gyökér; a tudás a levelek; az érzés a virág.

502.

Kerüld a restséget. E világon minden kézre elég dolog jut; úgy dolgozzunk, hogy életünk által gazdagítsuk a világot.

503.

Egy kis városi embernek Simony nevü házi barátja volt, ki gyakran szeretett

oda látogatni barátjához, különösen akkor, midőn ez a casinóban volt.

Egy alkalommal váratlanul, szokatlan időben tért haza s neszét vevén a dolognak, az utjában álló szolgálótól hirtelen kérdezé erős hangon:

„Hol van a Simony?”

„A kasztliban,” felelé a megrémült cseléd.

Képzeltük szegény barátunk rémületét, midőn a szekrényben csakugyan Simonyt pillantá meg!

Az ostoba cseléd, ijedtében Simony helyett Chignont értett.

Uj érv, asszonyainknak a chignon viselete ellen.

504.

Gróf Argenson párizsi rendőrfőnök így szólt egykor gróf Sebourghoz, neje kedveséhez:

— Két igen alkalmas helyet tudnék az ön számára — a Bastille (fogház), vagy

a rokkantakháza kormányzóságát. De ha a Bastille kormányzóságot adom önnek, mindenki azt fogja mondani: én küldöttem önt oda; — ha pedig a rokkantak házának kormányzóságával ruházom fel: azt hiszik, hogy n ő m t e v é.

505.

Gróf Károlyi Antal annyira nem szenvedhette a hosszú, magas egyéneket, hogy uradalmaiban csak zömök embereket alkalmaztatott tisztekké. Szavajárása volt: *Si videris longum sapientem, lauda deum omnipotentem.*

506.

A burnótozás, mint idővesztegetés. Egy angol kiszámítá, hogy a rendes burnót szippangató minden 10 perczben egyet szippant: minden szippantás az ahhoz tartozó czeremoniával $1\frac{1}{2}$ percznyi időt vesz igénybe: $1\frac{1}{2}$ percznyi idő minden 10

percben egy nap alatt — mely 16 órából áll — 2 óra 24 percet tesz, s így a közönséges napnak egy tized részét, 10 nap alatt tehát egy egész napot tesz ki. Ha tehát valaki 40 évig tubákol, azon idő alatt 4 egész esztendeig csak az orrával bajlódott.

507.

A. Miért volt tavál jó világ?

B. Mert kevés volt a gabna és éhes ember sok.

A. Miért van most rossz világa a gazdának?

B. Mert sok a gabna és kevés az éhes ember.

508

A győri vásártéren a puskaporos szekerek mellett egy fiatal honvéd állott őrt épen akkor, midőn irtózatosan mennydörgött és vilámlott. Egy arra menő paraszt megrémülve mondá szomszédjának:

— Csak az Isten elfordítaná ez irtóztató fürgeteget városunkról, mert ha a puszkaporos szekerekbe üt a menykő, mindnyájan elveszünk.

— Mi jut kednek eszébe, — mondá a másik. — Attól épen nem tarthatunk, hisz nem látja, hogy estrázsa áll mellette.

509.

Sokan meg nem foghatják, miként lehetséges az, hogy a legtöbb szép nő ostoba férjet óhajt.

Lélektani tekintetben nem is igen könnyü rá a helyes feleletet megtalálni.

Épen ily nehéz kérdés az is, miért hogy a legtöbb férfi gazdag feleség után törekszik.

Igen valószínű azonban, hogy a nők azért szeretik az ostoba férjet, hogy könnyebben beköthessék szemét. A férfiak pedig, alkalmasint azért keresik a gazdag feleséget, hogy ha már meg kell válni függetlenségüktől: legalább jó árért történjék az.

510.

Mi az elővigyázat?

Ha az ember betegéhez X. orvosunkat elhivatja, s egyuttal az asztalost is oda-
rendeli, koporsókészítés végett.

511.

Kérdezte a szolgabíró a g—i parasz-
tot tudsz-e olvasni, írni?

— Igenis tudok — olvasón.

512.

Egy falusi ember következő irással
küldé fiát a postára; — „Tisztelettel:
ugymind Fata Lászlónak adassék át az a
pak a kit Fata Ferencz küldött nekem a
fiam, mert édes fiam ment érte. —

S kérdezé a postatiszt a fiut, honnét
várja a kérdéses pakkot? —

— Zábrágból az édes apám fia küldé,
válaszolt a fiu.

513.

Anyai jó tanács. Egy cigány nő látogatni járt fiát, ki a fegyintézetben raboskodott. A jó anya, mielőtt szeretett rajkójától elvált volna, ilyen szivreható intést intézett hozzá: „Azért jöttem Ferkém, mert óhajtottam tudni, hogy vagy? Ime látom, hogy jó dolgod van, jól nézsz ki, kosztod jó lehet, és a ruhád is olyan, hogy apádnak még lakodalmán se volt ilyen. — Vigyázz magadra, légy szófagadó, s magadat becsüld, hogy innét ki ne csapjanak.

514.

Nő: Mit is játszanak azok a műkedvelők?

Férj: Házi kereszt és Kukliné prédikációit.

Utóbbi magad is eljátszhatnád.

Nő: Köszönöm! Terhes házi keresztentől nem tudom,

515.

Egy rendőrkapitány stylusa. A tekintetes árvaszéki jegyzőségnek Pápán 1842/1874. Van szerencsém értesíteni, hogy a kézbesítési ív aláírás kézbesítetett, amit aláírás mellett átszarmaztatni van szerencsém. Veszprém. nov. 1, — Másik 1256/1874. A f. hó 1-én 325. sz. a hivatalomhoz állított idézvény nem kézbesíthető, mert Varga N. Rebeka a városon nem árverezhető. Veszprém nov. 7. 1874.

516.

Jaj pajtás, úgy elfáradtam, ma annyi fejet legázoltam.

— Mit, mit, mit? csodálkozék megijedve a másik, te szerencsétlen gyilkos!

— Nos hát káposzta-fejeket tapostam a hordóba; ez csak nem gyilkosság.

517.

Furcsa felfogás. Egy aggkoru hölgy lép be a hivatalos helyiségbe: „Itt szok-

ták megtartani a kötelező polgári házasságokat? — Hivatalnok: „Itt“ — Hölgy: „Sziveskedjék tehát engem összeadni.“ — Hivatalnok: „Hol van vőlegénye?“ — Hölgy: „Vőlegényem? Bocsánat, hisz azt itt kell kapnom, mert különben minek volna kötelező a házasság?“

518.

A nőkről. A „Novedades“ spanyol lap következő jellemző jegyzeteket közöl a francia, angol és német nőkről: A francia nő férjhez megy számításból, az angol szokásból, a német szerelemből. — A francia anya leányát bálba viszi, az angol imaházba, a német a konyhában foglalkoztatja. — A francia nő kedélyes, abrándos, rajongó; az angol művelt, a német érzelmes. A francia nő izlésteljesen öltözködik, az angol visszataszítóan, a német okszerűen. A francia nő cseveg, az angol beszél, a német ítél. A francia nő rózsa, az angol nő ibolya, a német nő

nefelejts. A megfontoltság a franczia nőnél a nyelvben, az angol nőnél a tőben, a német nőnél a szívben van. Hát a spanyol nő? — Kérdi a „Novedades.“ — A spanyol nők mintául szolgálhatnak, ugy franczia mint az angol és német hölgyeknek. A spanyol nők mindenben mesterek. Különös kedvük telik a behálózásban; szeretik a zsákmányt birni és élvezni. — Most rajtunk a sor, szólni a magyar nőről. Szerintünk a magyar nő valamennyi közt az első helyet foglalja el. — A magyar nő szeret az önfeláldozásig; hazájáért. családjáért kész meghalni: nyiltszívü, hü nő, jó anya, gondos háziasszony, vendégszerető és munkás, hisszük, miként ezelőtt két századdal lehettek honleányok és hü nők is fajunk közt, de most vajmi kevés Zrinyi Ilonák és Szilágyi Erzsébetek születnek. Hiába az az áldott félreértett emancipatio.

519.

Angeló Romában egy alkalommal lefestvén a poklot, a képen az elkárhozot-

tak között egy — vétkes kihágásairól ismert — hivatalnoknak alakja is felismerhető vala. Az illető hivatalnok kérte a pápát, semmisítse meg a képet — mire a pápa elmésen jegyzé meg: Fiam! ha a purgatoriumban lennél, reményt adhatnék — de tudod, hogy a pokolból nincs szabadulás.

520.

Párbeszéd. Hej Bangyi, ugyé gyönyörű volt az a florentini quartett?

Bangyi: Üördög volt az, nem quartett, hanem quintett.

Sanyi: Már hogy lett volna az quintett, hiszen négyen muzsikáltak.

Bangyi: Igaz, hanem a teremajtaja ugyancsak trombitáltam közbe.

Sanyi: Ugy van, tehát quintett volt mégis, azon különbséggel, hogy a quartettért mi fizettünk, a trombitásért pedig a quartettisták.

Elbocsájtotta, mert kettő helyett evett. Együtt ült X. timármester segédeivel a vásárnapi ebédnél, midőn egyik segéde, az esetleg légcsővébe tévedt kenyérmorzsa miatt fuldokolva, hurutolni kezdvén, mentségeül e megjegyzést tevő:

— Ejnye a teringettét! már megint nyel-deklőm illetéktelen tömlőjébe (Schlauch) ment, pedig mennyire vigyáztam, hogy az illetékes gégen keresztül jusson a gyomorba.

Ebédután beszólitá mestere és elmondá neki:

— Mihály! minthogy mostoha üzletviszonyaink mellett alig vagyok képes eltartani élelemmel azon segédeimet, kiknek csak egy gégjük van s tehát önmagukért esznek, annálfogva kénytelen vagyok önt, ki, mint a mai ebédnél kijelenté és begyőzé, két gégével bir s tehát kettő helyett eszik, ezzel magamtól elbocsájtani.

És a kettő helyett evő segédnek menni kelle a háztól.

522.

Lovat lopott a cigány, rajt is ült, mikor a gazda észrevette s egy bottal közelébe rohanván, még jókor megkapta a kötőféket s elkezdé egy kezével verni a cigányt.

Nem így uram, két kézszel sokás a cigányt verni.

Ejnye semmirekellő, no várj. S elkezdé két kézre fogni a botot, de a cigány tova vágtatott, mert a gazdának elkellett a ló kötőfékét eresztetni,

523.

Dülöngve ment az utcán egy részeg ember.

Miért nem mégysz egyenesen koma? kérdé a mellette elmenő.

Hm, hisz a föld forgását tanulmányozom.

524.

Egy angol amint felöltönyét leveté, felakarta a szegre akasztani, azonban szórakozottságból magát akasztotta fel s a felöltőt kezében tartotta.

525.

Egy — i polgár akkor nyitotta be a ház ajtót, mikor a huszár feleségével csókolódzott.

— Mit csinál vitéz uram? riad rá a polgár.

— Csak a szót adom a menyecske szájába, válaszolt a huszár.

526.

Mi jut eszedbe töltetlen puskával menni a horvátoknak? — mondá az egyik kis-kanizsai nemzetőr a másíknak.

— Pszt! hisz a horvátok azt nem tudják.

527.

Ugyan kérem a tens doktor urat, vizsgálja meg a torkomat, hogy valjon mi a ménkü lehet benne, mert igen kapar belül.

— Nincs a kend torkának semmi baja.

— A manót, pedig ha lenne, sem lehetne rajta csudálkozni, mert eddig már másfél szeszio föld csuszott ám le rajta.

528.

Ugyan mit beszélsz te a politikáról, mikor én oly fiatal voltam hallgattam, mert ahhoz számár voltam.

— Ugy látom, hogy uram bátyám, még ma sem változott meg.

529.

Mikor fizet ki az ur engemet?

— Majd ha az országban megszűnik a deficit.

— Köszönöm szépen, akkor én örökké várhatok.

— Legalább mulatsága lesz, és nem unhatja meg magát.

530.

Ugyan édes Frigyes barátom, mikor küldöd már azt az ígért nyulat, nagyon vásik reá a fogom.

— Hiszen ami azt illeti kedves Simonom, ma is lőttem egyet, de azt hazavittem a feleségemnek. Amit neked akartam löni, azt bizony szépen elhibáztam.

531.

Nem tudok olvasni. Egy tót ember megjelent a n.-kanizsai postán: kérem postás ur van nekem levelem? Postás: mi a neve? Pany Jankó. Postás: van, de 20 kr. jár érte. Tót ember: jól van, kérem szépen, csak olvassa el, mert én nem értek hozzá. A postás szívesen feltöri és ol-

vassa. A tót: köszönöm! és ezzel illa berek nádak érek. Postás: hej fizetni, fizetni. Tót: köszönöm, köszönöm!

532.

Megfordult világ. Háztulajdonos a bérlőhez: „Már mikor kapom a házbért?” — Bérlő: „Ha ön mint háztulajdonos, nem tudja, mit kérdi azt tőlem; önnek kötelessége arról aggódni, hogy a házbér rendesen befolyjon. Ugy látszik ön a rendet nem ismeri, és rendetlen emberekkel nincs dolgom, azért azonnal más lakás után nézek.

533.

Milyenek legyenek az asszonyok? Pater Abrám a Sancta Clara mondá egykor: „A jó hitestársnak három tulajdonsággal kell birnia s ismét nem birnia: Legyen csiga, mely folyton házában van, s mégse legyen csiga, mely egész holmiját hátán hordja.

Legyen vízhang, mely akkor beszél, ha hozzászólnak, s mégse legyen vízhang, melynek mindig utolsó szava van.

Legyen városi óra, mely mindig pontosan mutat, s mégse legyen városi óra, melyet az egész környék hall.

534.

Jó válasz. Stair lord, angol követ Franciaországban 15. Lajoshoz igen hasonlított. „Valjon nem volt-e anyja Franciaországban?” kérdezé őt a király. „Anyám nem, Sire!” válaszolt a lord, „de atyám!”

535.

A házi mágnes. Barátném: Fiala szép szobaleányra tett szert. — Házi asszony: Istenem! hisz meg kellett tennem, hogy férjem ismét jobban szeressen honn lenni!

536.

Egy élczes katona a fekete sasrendre óhajtott szert tenni, azonban a helyett a legmagasb osztályt kapta a vörösből. Fájdalmasan mosolyogva tette azt le a többihez s felkiállt: Itt feküdjél, míg megfeketedel.

537.

Hát csakugyan meghalt a feleséged pajtás?

— Igen, úgy hiszem, hogy így egészen jól van, mert ha ő meg nem hal, úgy nekem kellett volna magamat főbe lőnöm.

538.

Ejnye de vékony ennek a mi harangunknak a hangja, jegyzé meg a piacon X. asszonyág.

— Ne busuljon nagysád, majd dörmögőbb lesz hangja, ha az ön korába jut.

Egy nevelőnő egy kis fiut, ki őt naponkint pajzánságból megcsipkedte, büntetésül ledérdepeltette.

— Hát te Iván mért kaptál büntetést, kérdezte a kis fiut mamája, a ki épen most lépett a szobába.

— Hát hogy megcsiptem a madmoasellt, tehát azért megbüntetett. A papát pedig, a ki őt jobban csipi, mint én, azt nem bántja.

A multkor X. asszonysághoz épen akkor bocsátott be szobaleánya egy fiatal embert, midőn grand negligében toiletteasztalához készült ülni.

— Ugyan Zsuzsi, hogy bocsáthatja be ezen urat, mikor tudja, hogy legnagyobb pongyolában vagyok.

— Bocsánat teinsasszony, de azt hittem, hogy az nem fogja ifiurat genirozni.

541.

A tűzoltó-egyleti bálban X. ur feltűnően sokat tánczolt feleségével.

— Nem szégyenled magad, hogy folytonosan nődet tánczoltatod? — jegyzé meg egy ujságíró, barátja.

— Nem biz én pajtás? mert tudnod kell, hogy én senkinek sem szoktam adóssa maradni. Nőm otthon tánczoltat engem, — én pedig őt itt.

542.

X. ur már tiz év óta az y. utczában lakik, daczára annak, hogy nem valami kellemes lakása van. Sokan iparkodtak rossz lakásához való ragaszkodásának rejtélyét megoldani, de nem sikerült, végre e napokban egy barátja faggatásaira ő maga oldotta meg a talányt következőképen:

— Tudod pajtás, azért szeretem azt az utczát, mert olyan rossz a kövezete, hogy

sohasem látható meg a járásomon, mikor vagyok részeg?!

543.

X. kisasszony, ha bálba készül, 4—5 napig csak levessel él, hogy annál karcsubb és győzősebb legyen a tánczban. — A multkori bálban is ott volt, és csakugyan árulta a petrézselmet. Már most azt kérjük tőle: hogy hát mi haszna van a koplalásnak?

544.

Városunkban az „Ökörhöz“ czimzett koresma szomszédságában lakott ezelőtt egy pék, kit azért „ökör péknek“ neveztek.

Egykor mint vádlott állván a bíró előtt, ki megrögzött ellensége volt, attól kérdeztik:

Kegyed az ökör-pék?

A pék siketnek színle magát és nem felelt.

Ekkor a bíró melléje lépven, még egyszer fülébe rivalta a kérdést:

Kegyed az ökör pék?

Nem biz én, volt a furfangos zsemlyesütő felelete. — Én csak az ökör melletti pék vagyok.

545.

Mibe került a „krach“? A börzeárfolyam veszteségei, az osztrák és magyar birodalomban, 1873. május 9-ike óta millióval mulják felül a francia hadisarczot!

546.

Mennyi ideig él az ember? Egy párisi orvos az ember életét ekkép számította ki, az az ember, ki 50 évig élt, ez idő alatt 6000 napig eludt, 6000 napig dolgozott, 800 napig járt, 1500 napig evett, 4000 napot töltött el beszélgetésben és 500 napig volt beteg; ez idő alatt meg-

evett 70.000 font kenyeret, 20.000 font
hust, 5000 font zöldséget, 32.000 külön-
féle italt; összevéve az ital mennyiségét
képezhetnénk egy tavat, a melynek fölü-
lete 300 láb és mélysége 3 láb volna.

547.

Félreértés. Hova, hova barátom?

Hangversenybe.

Ah az nagyon unalmas!

Igen, de én csupán „Beethoven“ Adela-
ideja kedveért megyek.

Az már más! és csinos Beethoven Ade-
laideja?

Igéző!

Van pénze is?

Az nincs!

Akkor az is unalmas.

548.

Egy suhancz betörte a főutczában X.
kereskedő boltjának ablaktábláját, s leg-

ott futásnak eredt; a bolt tulajdonos azonban utána iramodott, utolérte és nyakon kapván, ráförmedt:

Gaz kölyök! betörted az ablakomat, nem tagadhatod!

„Nem is tagadom“, válaszolt a suhancz, épen azért futottam hazafelé pénzért.

549.

A P. p. p.-utczában két csizmadia találkozik.

Ugyan mond meg nekem pajtás, mikép van az, hogy te csizmáidat még olcsóbban adod el, mint én? lásd, pedig, neked megmondom, hogy én lopom a bőrt, s úgy készítem a csizmát.

Bohó vagy pajtás! én a kész csizmákat lopom másoktól, s azokat adom el. Már most hát itélj, hogy melyikünk adhatja olcsóbban.

550.

Egy csizmadia mesterné a szomszéd komaasszonyához.

Gondolja csak el kedves komámasszony, a férjem a heti vásárra ment, a szabaduló félben levő inasom otthon maradt és engem megcsipett ép úgy, mint férjem, akkor megölelt ép úgy, mint férjem, és végre meg is csókolt ép úgy mint férjem; most gondolja csak édes komámasszony e kölkök vakmerőségét!

551.

Magasság és mélység. „Nándor nevű fiám — így tette közzé a nyilvános lapokban X. ur — a templom tornyáról leesvén, halálát lelte. Aki a torony magasságát ismeri, annak fogalma lehet fájdalomam mélységéről.

552.

A kár. „Göthe halála napján születtem,“ mondá egy önhitt író. Erre megjegyzé valaki: „Mindkét eset kárára van a német irodalomnak.“

553.

A különbség. „Miben különböznek a rendkívüli tanárok a rendesektől?“ kérdé egy idegen a tanulókat. Egyik közölök így válaszolt: „A rendesek semmi rendkívülit sem tudnak, s a rendkívüliek semmi rendeset.

554.

Csekélység. Egy csekély ismerettel bíró ifju elbucsuzott tanárjától s a többi bók közt. „Önnek köszönök mindent, amit tudok“ mondá neki. „Oh! válaszolá a tanár szintoly udvariasan, ne is tegyen említést ily csekélységről.“

555.

Néhány együgyü paraszt a képfaragóhoz ment s megrendeltek nála egy szent Ferenczet. „Halva vagy élve akarjátok?“ kérdezé a művész. — „Igen csak legyen

az élő, ha majd a községnek nem tetszik, úgy arra mindig van idő agyonütni.“

556.

Mi az asszony élete. A 18-ik évtől 25-ig a hét éves háboru a szív és ész között. A 25-ik évtől az 55-ig a természet harmincz éves háboruja a szabóval, s innen tovább egy régi citadellának makacs védelme a rohanó évek ellen.

557.

Az engedelmes kis leány. Sirdogálva ult a kis leány házuk ajtajában.

— Majd beeresztlek — mondá egy arra menő csinosan öltözött k a c z é r hölgy — ha be a k a r s z menni. . . .

— Nem szabad most! — szólt a leányka panaszos hangon.

— Miért? — kérdi némi részvéttel a hölgy.

— Azt mondá édes mamám — felel elérzékenyülve a kis leányka — csak

akkor szabad bemennem, ha az a szép bácsi, ki most ott benn van, s ki nekem mindig czukrot szokott adni, elmegy.

— Itthonn van papád? — kérdi a hölgy.

— Nincs! — felel a leányka. . .

— Mily jó engedelmes kis leány!

— mondja hallhatólag a hölgy és minduntalan visszatekintgetve tovább halad....

558.

— **Mi a mai divat?** A testnek rongy foszlányokkal szabálytalan körülaggatása, izlés, kecs nélkül, sőt gyakran botrányt gerjesztőleg. A divatos ruhának ma legalább három kirivó szinből kell állania, a ruhaderékon kívül még egy vértként kirivó és különféle alakban kiállított mellény alkalmaztatik, melynek önálló szinnel kell birnia. Ennek alakját különfélesége miatt leírni lehetetlen, mert rendszeren az alaktalanságban rejlik jellege, gyakran a kényszer mellényhez (Zwangs-jacke) hasonlít. A mellény által a felső

testhez szoritott derék kelméje a csoportokba felvont felső függöny alól kinyuló ruha színének felel meg, mely sok esetben szükre van szabva, a lépésre akadályozólag hat. Most jön csak a java! Derékre kötnek egy az alsó test felén tul lelógó bő függönyt, — tunique, — mely alulról bizonyos távolságra fölfelé vont zsinegekkel ránczokba huzatik, s így egy függönynek felső diszitményéhez hasonlóvá alakittatik. A főszabály az levén, hogy a függöny eleje a hasra feszüljön, hátulja pedig hosszabra szabotván, erősebben huzatik fel, úgy hogy ama két felhuzott rész lelógó füleket, vagy pedig félig töltött léggömböket képez s így a leü és alkalmával az összegyürés kikerülése végett, a szék karjaira kell töldobni. Vegre a derékon egy kirivó színü széles szalag csokra nem a derék közepére, hanem oldalt alkalmaztatik. S ime itt áll előttünk egy gyalog tiszt övvel és karddal. A chignon egyre nő; vajha oly magasra nőnének az actiák; akkor bizo-

nyosan több kedve volna minden embernek a gründerségre, Haj, lószőr, selyemszálakból összekotyvasztott harangtalan torony (ugy mondaná ezt ki a szarvasi borbély), még pedig a bábel tornya. Látni egy nőt ily magas boglya idegen hajjal, s akkor, midőn azt a szél egy szerencsétlen pillanatban levarázsolja, — valóságos kiabrándulás! A chignon is a korcsellem hozta létre; a nők bizonyos magaslat után törekszenek, ezen magaslatot elérni a chignon növekedésével a legkönnyebb.

559.

Biz igaz. „Kár volt István gazdát bíróvá tenni — mondá az iskolamester a korcsmároshoz szólva — hiszen velem együtt, Isten bocsásd bünömet, csak olyan ökörféle ember.“ — „Biz igaz,“ válaszoló a korcsmáros fejével is bólingatva.

560.

Párbeszéd. Két gainin találkozik. — Nini be szép uj sapkád van! — Meghi-

szem azt. — Mi volt az ára? — Az árát nem tudom, mert a kereskedő nem volt a boltjában mikor kiválasztám.

561.

Ime itt van a szegény Bogár Imre arczképe — szólt csodálkozva az apa nejehez; tekints csak Pistára, ugyan mi különbség van már közöttük?

— Bogár Imrét „már“ fölakasztották.

— Ne te goromba.

562.

— **Definitió.** Napoleon herczegről írva, így szól a Manbhester Guardian párisi levelezője: Az elhunyt császár jól ismerte rokonát, mint azt fiához intézett e válasza is tanusítja. „Mi különbség, kérdé a 6 éves Lulu, a baleset és szerencsétlenség között?“ Ha nagybátyád a vízbe esnék, felelt a császár, az baleset volna; ha valaki kihuzná, szerencsétlenség.

563.

Nem hallottad feleségem, hogy X. mindenét Y. doktornak hagyományozta.

— Lehetetlen! — és minket kihagyott volna.

— Egészen! szörnyűség. Megvagyok győződve, hogy én soha senkitől egyetlen szarvat sem fogok örökölni.

— Arra nincs szükséged, mert azzal már ugyis bírsz!

564.

Hála Isten. Erősen rángatták alul a vigyázó torony csengetyü-drótját, felkiálltván: tűz! tűz! A magasban volt ór, mielőtt látná a tüzet, félreveri a harangot és kongat sokáig mignem eszébe jutott, hogy hisz ez vak lárma is lehet, s ezért őt még kenyerétől is megfoszthatják; reszketve siet az ablakhoz, kitekint és midőn a feltörő lángokat meglátja felkiállt: „Hála Isten! csak hogy ég!”

565.

Egy ispán, ki dicsekedéséről volt ismeretes, belenyult a füllentések csoportjába, mondván: új állására őszszel ment és 35 szekér takarmánynyal 6 ezer juhot, 20 pár ökröt és két lovat teleltetett ki; hát még egy szamarat nem? felelé hirtelen szomszédja.

566.

Ugy van biz az. Erősen dicsekedett egy ur, pipázó társai körében százados őseivel. „Barátom! — szólt közbe egyik társa — az, ki őseivel dicsekszik, olyan előttem, mint a burgonya, ennek a java is a föld alatt van.“

567.

A vers és a bor. „Édes fiam! hadd abba a verselést — mondá fiának a komor szeszélyü atya — a költők ré-

szegesek szoktak lenni; mert a vers és a bor együtt jár." — Nem hiszem én azt édes apám — válaszolt a fiu — a mi kocsisunk gyakran részeg és meg sem ír verseket.

568.

Nagy elővigyázat. Bizonyos kisaszszony, midőn kérdezték tőle, miért nem szeret könyveket olvasni, válaszolá: „azért, mert ha a könyveket lapozgatnám, szelet csinálnék és könnyen meghűthetném magamat.

569.

Egy vándor panorámás Magyarországot meglátogatván, következő szavakat intézte a közönséghez:

„Meine Herrn tesseg, tesseg csak mindig sokat besítálni, itt minden nem látni, mit lehet látni. Itt van a második Ludwig kiral, most kezdődik.“

„Egyedikszor, a madar királ megholt, éljen a madar királ.“

„Másodikszor a madár királ megkoronázni.“

„Harmadikszor a madar királ felmenni a Kálhegyre, megcsinálni a hat vágás, mondani minden az enim.“

„Negyedikszor a madár királ mondani, most lehet menni haza. Jaj, jaj, már sokat beszélni, fájni az én nokam, hrrrr azirt, mindig frisset tessig besitálni, mert mindjárt nem látni.“

570.

A minapában egy földmives állit be a városházába s interpellálja a birót, hogy az ő utcájában lévő lámpát soha sem gyujtják meg, pedig ő is fizetett a lámpákra. Honnét tudja ezt, kérdi a biró? saját meggyőződéséből. — No hát tudja meg, hogy nappal nem szükség meggyujtani, este pedig minden jóra való ember otthon van. Elmehet.

571.

Dictionárium-ért küldé rector uram a mendikást a paphoz. — Ez elfelejtván ama ropogós szót, „disznó jarmot kért a tisztelendő atyaságtól.

572.

Egy udvari tánczvigalom alkalmával az égő gyertyákról forró viaszcsépp hullott egy kitünő szépségű hölgy márvány fehér vállaira. — A nő fájdalmasan felsikoltott, e perczen egy magas rangu egyéniség a hölgyhöz következő bókkal fordult: „Azon véleményben voltam ekkoráig asszonyom, hogy a „karrarai márvány“ érzékkel nem bír!?”

573.

Egy angol államférfinak tulajdonítják a következő mondatot: „Legjobban fizetjük azokat, akik bennünket gyilkol-

nak: a tábornokokat; azután azokat, akik bennünket rászédnek: a politikusokat; azután akik szórakoztatnak: az énekeseket, tánczosokat zenészeket és színészeket; legrosszabbul pedig díjazzuk azokat akik arcuk verejtékével oktatnak bennünket: a tanítókat.“

574.

A szórakozott pinczér már harmadszor kérdé a vendégét, hogy mivel szolgálhat? Végre az boszusan feleli:

Hozzon akármit, csak turós rétes legyen.

575.

Sajátságos ital. — Uri barátom! mi van az üvegben?

— Collega igazmondó ital.

— Ugyan hadd izleljem meg.

— Tessék.

— Argilusát, hisz ez boreczet,

— Persze az, lám megmondtam, hogy igazmondó ital.

576.

Szabadságot kapott.

— Hol van a törvényszéki elnök ur ő nagysága?

— A mi szórakozásunkra szabadságot kapott.

577.

— **Furesa állítás** az, hogy a rák csak akkor nő, ha az eső esik! — Bizonyos rákárus asszony megszóllítatván egy házban, hogy miért adja el előbb másutt a nagy rákokat, s viszi oda a kisebbeket?

— Az asszony azt válaszolá, hogy ő nagyobbakat még nem adott el sehol; — kérem nincsenek, mert az eső nem esett, s így a rákok sem nőttek meg.

578.

— **Curiosum.** Bemenvén a házi asszony egyik havonkinti bért fizetni szokott lakó-

jának nejéhez, s a következő kérdést intézte hozzá: — Teessasszony 30-án lesz elseje???

579.

Egy asszony tépelődése. — Hat a gombóc! 5 a munkás! jut-e mindenkinek kettő? az uramnak három?

580.

Miért sir a hegedü. Szólt a zene siralmasan. Két falusi ember elszomorodva hallgatta, míg az egyik megszólalt: Ugyan komám uram miért sir annyira az a hegedü? — Hát azért sir, felelé a másik, — mert a nyakát fojtogatják, a hátsát pedig reszelik.

581.

Csak nem független az ember. „Miért nem küldi már iskolába fiát szomszéd,

mondá a tanító az apának, hiszen már átugrotta a hat évet. Ez bizony rendetlenség!“ „Biz az a tanító uram — mond az apa — rendetlenség, hogy az apa már nem is rendelkezhetik gyermekével. Alig 6 éves, iskolába kell küldeni! mire felserdül, káplár-kézbe jut, s ha innen kiszabadul, az asszony veszi papucsá hatalmába, ez alól pedig aztán csak a halál szabadítja ki.“

582.

Mi különbség van a mostani időjárás és a nagy-kanizsai torony órák közt?

— Felelet: „semmi, egyik oly bolondul jár mint a másik.“

583.

Sajátságos udvariasság.

Nagysám! Ön ugy énekel mint egy valódi fülemüle, tán kendermagos süteménnyel él?

Megszünt panasz. Vilmos a dusgazdag ipához;

— Atyám uram, Mathild leányával, az én nőmmel, nem lehet kijönni, el kell tőle szöknöm.

Ipa erélyesen; jól van, mondja meg Mathild leányomnak, ha még egyszer ily panaszt hallok reá, kitagadom az örökségéből. Bámulatos hatás! Vilmos többé Mathildra nem árulkodott.

Szent-Mihály községben egy asszony-
nak ellopták a malaczát, s e miatt a
jegyzőhöz ment panaszra, ki a szegény
asszonyt így vigasztalta:

Ne busuljon, anyjuk, majd kisül az.
— Tudom, hogy majd kisül, mondá
a károsult, de azt szeretném, nálam
sülne ki.

586.

Isten veled kedves feleségem — szolt az orvos fiatal nejéhez — sietek egy nehéz beteghez!

— Légy irgalmas a beteg iránt — felelt marasztalólag a nő — hagyd még az életben, maradj itthon!

587.

Busan ballag Marczi cigány az utcán végig. Megtalálja a tisztelendő és kérdi:

— Mi a bajod Marczi? tán meghalt a feleséged, gyermeked, vagy kevés a kereset?

— Azs még megjárna, hanem annál is nágyubb báj van: — igen sok a pandur.

588.

Nemde jó izlésem van? — kérdi egy menyasszony esküvője napján ismerősétől, reá mutatva vőlegényére.

— Bizony nagysád nem hittem volna, hogy ily ügyes vőlegényre tegyen szert.

589.

Magyarázta a tudóst játszó ember három ismerősének, hogy: Kolombus feltalálván Amerikát menydörgés és vilámlás közt lépett annak földére, s az össze csődült benszülötteknek terjedelmesen hirdeté onan felüli küldetését. Halgatóinak egyike kérdé: hogyan beszélhetett velük, holott nyelvüket nem tudta: Hja barátom felele a tudós tolmács által. De hogy a tolmácsot hol keritette elő, arra nem volt felelet,

590.

Egy Cserkeszsiából fölfegyverzett vadász, a ki a lövéstől anyira félt, hogy minden idegen lövésre megrendült, egy vadászat alkalmával dicsekedett az el-ejtett vadak számával. Egy éltes vadász,

ki a dicsekedést ép úgy nem szerette, mint a félénket, azt mondá neki: én pedig örülök, hogy ön is a megszabadult nyulakkal épen maradt.

591.

Érdekes párbeszéd. Ni, a sánta boldond! — mondá a perlekedő nő férjéhez. — Én sántitok — válaszolt a férj — mint Jákob az ó testamentomban, miután az angyallal küzdött. — „Bizonyosan a rossz angyallal?” — „Veled, angyalom, veled!”

592.

A mult farsangon történt egy bál alkalmával, hogy egy fiatal ember kézszerítés által akarta kifejezni imádottja iránti vonzalmát, s a merénylet a négyes alatt sikerült is.

— A nő azonban fitogatni akarván hódítási képességét neheztelést szinlelve oly

hangosan támadta meg Romeoját vakmerőségeért, hogy a közellevők figyelmét is felköltötte. A fiatal embert meglepte ugyan e „non putarem“ azonban csakhamar feltalálta magát és nyugodtan válaszolt:

— Bocsánat nagysád, de nem önnek volt szánva.

— A nő boszusan fordult el, a körülállók pedig mosolyogtak az élelmességen.

593.

Barátném — mondá a farsang végével — egyik delnő a másiknak — valamely jó cselekedetet kellene tennünk a bőjt alatt.

— Igen — én is gondoltam már erről — felelt a másik s el is határozta, hogy e szent czél tekintetéből egész hétig megbőjtöttem — — cselédeimet.

594.

Egy bizonyos kereskedő egy kisebb utcából a főutczába költözvén — üresen

maradt boltajtására a következő tartalmu czédulát ragasztá ki — „Ezen bolt jelenleg a főutczában van.“

595.

Egy falusi ember egyszer bejött a városba az ügyvédhez panaszát előadni. Midőn azt körülményesen Adámtól kezdve elmondta volna, kérdezte tőle az ügyvéd, hogy történt-e minden valósággal. „Igen is kérem alássan, — volt a felelet, — ugy gondolom, jobb lesz, az igazat megmondani ügyvéd uraiméknak, mert a hazudságokat ugyis teins uraimék adják hozzá.“

596.

Oh mama — mondá egy somorjai 15 éves szende leányka anyjához — mondja meg nekem, mikor megyek én már férjhez? — Soká lesz még az gyermekem. Majd ha négy tavasz repül el fejed fölött.

— Oh édes istenem, esenge a leányka, add, hogy ez évben négy tavasz repüljön el fejem fölött.

597.

Deákok kártyáztak egyik szobában, a másikon pedig a pamlagon heverészett collegájok.

Te Jakab, alszol már? bekiált egyik játszó.

Még nem, felelt a kérdett.

Hát adj nekem 10 forintot kölcsön.

Már alszom! lőn a gyors felelet.

598.

A kiállítási magyar csárdában mulattak németek, széles jókedvökben felhívták a cigány zenészeket jó csárdás játszására. Déky Sándor ügyes és találékony ficzkó lévén s ráadásul nagy magyar, erősen int a társulat tagjainak s tüzesen rákezdik: Jaj beh hunczfut a

német sat. Ugyancsak tetszett a német sógoroknak s többször ismételtették.

599.

A járásbiróság előtt találkozik két vidéki atyafi, — „Itt keresik az igazságot? — kérdi a jövő. — „Igen, itt! — „De nem találják? folytatja. — Hát hiszen azért keresik.“

600.

Keszthelyen a hévvizi fürdőben ebéd alkalmával egy asztalnál hárman ültek: Kocsis János plébános, Juhász Károly ügyvéd és Ökrös Bálint bíró.

601.

Mikor lett vége a marhakiállításnak? kérdé egy Bécsből Somogyba visszatérőtől valaki.

— Hát bizon akkor lett vége a marha-kiállításnak, mikor eljöttem, felelt hirtelen a kérdett.

602.

Egy vidéken tartandott hangversenybe ígérkezett közreműködőnek a fiatal poeta s levelében a többi közt ezt írta: Petőfi örültjét szeretném szavalni, mert abban otthonosan érzem magamat.

603.

Születésnapját ünnepelve egyike jó mulató ifjunknak, elkeseredésében a felelt, hogy senkisésem gratulálta meg, egy pint bort hozatott magának s üritgeté a poharakat egymásután.

Véletlenül belép egy ismerős hölgy és kérdi:

— Ugyan mit csinál ön?

— Ülöm huszonnegyedik születésnapomat és mint láthatja — iszom.

— Csak a huszonnegyediket? hisz én önt legkevesebb 30 évesnek tartom.

— Elhiszem nagysád — felelé embe-
rünk — s ez ismét egy adat arra, hogy
szemüvegeink is, melyen keresz-
tül nézzük egymást, ugyanazon
numerussal bírnak.

604.

A multkor azt kérdezték X. urtól,
hogy mit szeretne inkább, szép asszonyt e,
vagy jó lovat?

„A szép asszonyokat nagyon szeretem,
de a jó lovakat rendkívül becsülöm“,
felelte X. ur.

605.

Minapában egy asszonyság a casino
könyvtárából „Schiller: Haramiáit kéreté
Kutzebuetól.“

606.

Használ az ásványviz ivás ?

— Különös az első pohár — semmi hatással sincs, hanem a második után rendesen jobban érzem magamat.

Én mint orvos röviden csak annyit mondhatok önnek! Hogy ezentul az első pohár viz megivását elhagyjuk.

607.

Az amerikai lókereskedőtől kérdé vevője, hogy nem félénk-e a ló, melyet tőle vásárolt?

„Már hogy lenne félénk — viszonzá a kereskedő — hiszen a hosszú éjeket magányosan tölti istálójában.“

608.

Egy beteg arról panaszkodott mogorva orvosának, hogy sem állni, sem ülni, sem feküdni — de még járni sem tud. „Akkor hát nem marad egyéb hátra — mond az orvos — mint hogy felakaszszá magát.“

609.

Idei termésünknek megfelelő valami.
 X. helységben többen összeállottak s közerővel munkáltak egy kukoricza föl-
 det. Midőn a termésnek munka-arány szerinti megosztására került a sor, az, ki legtöbbet dolgozott, a termésnek harmad-részt követelte, mire azt felelték hirtelen, hogy: hisz az egész termés sem tesz egy harmadrészt.

610.

Ugyan kedves férjem, szólt a multkor hozzám feleségem, kitől örökölhették gyermekeink e rossz szeszélyeket? Tőlem bizonyára.

— A világért sem kedvesem, viszon-zám én; hiszen te, tieidből meg egyetlen egyet sem vesztettél el.

611.

Milton kérdeztetvén, hogy az angol korona-örökös mért koronáztatik meg 14

éves korában, míg házasodni csak 18 éves korában szabad? Azért válaszolá a költő, mert egy királyságot könnyebb igazgatni, mint egy asszonyt.

612.

IV. Henrik egyik udvaroncát lovaggá ütötte s az a szokásos szertartásokat követve letérdelt a király előtt e szavakat mondva: „Uram nem vagyok méltó!“ Oh azt igen jól tudom! szakitá félbe a király, de N. Marquise nem hagyott békét, köszönje meg annak ezt, ne nekem.

613.

Zenonnak valaki azt mondta, hogy a szerelem bölcsészhez nem illő dolog! Ha ez igaz volna, válaszolt a bölcs akkor, a szépem nagyon sajnálatra méltó lenne, mert csak ostobák volnának imádóik.

614.

K. ministertanácsnoknak volt egy tanuló társa, ki mindig mondogatta: Kál-

mán, amilyen tudatlan vagy, soha sem lesz belőled semmi. A jó tanácsok ugyan nem használtak, azonban daczára ennek, vagy épen azért, 1867-ben ministertanácsos lett. A tanulótárs pedig már pap volt, és nemrég Pestre jött, felkereste K. ministertanácsost is. K. azt mondja: „Na látod barátom, mégis lett belőlem valami, s én ministertanácsos vagyok, míg te csak egy félreeső falu szegény plébánosa.“ Hja — válaszolt a pap — mikor tök a tromf, a hetes is üt.“

615.

Amerika hirlapi styl. Egy Omahábau (Nebraska állam, Észak-Amerika) megjelenő lap egész szárazon a következő megjegyzést teszi: „Nebraska kormányzójának évi fizetése törvényszerűleg ugyan 1000 dollárban van megállapítva, de lopás által 10,000 dollárra szokta fölvenni évenként.“ Boldog ország! a hol igazságot ilyen röviden „leplezetlen körülírás“

nélkül lehet elmondani némely államférfiúnak.

616.

No náni anyi bizonyos, hogy az én asszonyom oly sátán, hogy szó sincs róla, hogy valaha a menyországba juthasson.

— Dehogyanem, jegyzé meg a másik szobaleány, te nem is tudod, hogy az ily fajta asszonyokat milyen jó használhatják ott, kivált az ilyeneket, a kik soha sem unják meg a dörgést.

617.

A mult héten valaki szarvakat árult, melynek egy temesmegyei vadászaton egy szép himszarvas birtokában voltak. Az áruló tulajdonos X. ügyvédhez is betért, őt a szarvakkal megkinálandó.

— Nem vásárolok szarvakat, mondá haragosan Themis fia.

— Engedelmet kérek, nem tudtam, hogy már van a tekintetes urnak.

618.

Egy amerikai lelkésznek szerencsen szolgája volt. Egy vasárnap a prédikáció alatt véletlenül oda nézett, ahol a szerencsen ült, és alig tudta nevetését visszafojtani, midőn látta, hogy az a fiu ki sem írni, sem olvasni nem tudott, ironnal kezében szorgalmasan jegyzett. — Templom után azt kérdezte tőle: „Tamás, mit csináltál a templomban?” — Uram jegyeztem: minden uri embertől azt láttam. „Hozd ide az irásodat, hadd lássam.” Tamás hűségesen oda vitte, de az inkább chinai karczolás volt, mint irás. — „Tamás — folytatá a pap — hisz ez nem ér semmit, bolondság az egész.” — „Uram válaszolt a szerencsen — én is azt gondoltam, mikor végig hallottam.”

619.

Tűz van ég a ház! kiáltá egy szobaleány házban lakó gazdájának.

De már mi közöm hozzá, volt a válasz,
mond meg a házi urnák.

620.

Nemes boszu, A. Vilmos barátom te
még haltál?

V. — Hogy mered azt mondani.

A. — Az ujságíró írta.

V. — Argillusát! ez meg kell boszul-
nom, te szolga vigy fel három üveg pezsgőt,
mond hogy jól érzem magam és élek.

621.

Pinczér az ételt egy vendégnek hozza.

— Jó étvágyat kívánok!

— Hogy lehet e falatka hushoz —
felel a vendég — még jó étvágyat is
kivánni?

622.

Vilmos! mondj egy hasznos állatot.

Vilmos gondolkozik és hallgat.

— Nos a szakácsnétekről nem jut valamelyik eszedbe?

— De igen — szól a fiu — most már tudom: a huszár, baka és a dragonyos.

623.

X. tanító ujlag ismételte, amit tanítványainak a természet tüneményeiről mondott. Midőn a fergetegre jött, kérde a többi közt egy fiut is: „Ugyan fiam, hazánk melyik tájain jön elő a legtöbb dörgés?“ — „Az execirozó helyeken“, válaszolt nagy bölcsen.

624.

A házi béke. Kedvesem, mond a férj nejének, ma jó volna a színházba menni. — Ugyan mit játszanak? kérde a nő. — Amit mi már régen nem láttunk — „A házi békét.“

625.

A theát nem mindenütt készítik s élvezik úgy mint nálunk. A tatárok tejben

főzik; a japániak porrá törik, forró vizet öntenek rá s úgy iszszák mindenestől; a chinaiak fővő vízbe teszik, s miután a levét leitták, a levelét czukorral, olajjal és boreczettel elkészítve, saláta gyanánt megeszik.

626.

Mi a szép asszony? Fontenele szerint paradicsoma a szemnek, pokla a léleknek s purgatoriuma az erszénynek.

627.

Nem atreszál téged ez a fiatal ember?
— kérdé a német-városi kis leány barát-
néját egy előttük elhaladott dandyre mu-
tatva, kit különben a nagy utczában is
láthatni eleget.

— Ugyan kérlek ne laxálj! felelt a
másik.

— (Az első persze azt akarta mondani
intreszal, a második pedig ne vexálj.)

628.

R. úr, szinte a műkedvelők közé lépett, amint meghallotta, nejét is felkérte a polgármester közreműködésre, így sóhajtott fel:

Hát még itt sem lehetek ment a feleségemtől?

629.

Swift és az ügyvéd. (Swift Jonathan kitünő polit. és satyr. angol író.)

Egy ügyvéd, ki Swifttel volt társaságban, vele kötekedett, s hozzá ily kérdést intézett: „Ha a papság s az ördög perbe keverednének; ki lenne a győztes?“ „Magától értetődik, hogy az ördög“, válaszolá Swift, „hiszen minden ügyvéd az ő részén van.“

630.

Egy urnak igen gazdag felesége volt — a ki aztán minden lehető alkalommal

iparkodott azt kitüntetni, hogy a gazdagság, a vagyon az övé. A férj egyszer neje előtt dicsérte egyik kedvencz lovát barátjának. „Engedelmet, ez az én lovam — szólt közbe az asszony — az én pénzemen vetted.“ — „Igen asszonyom, mondá a férj udvariasan meghajtva magát — „engemet is kegyed a pénzével vett meg.“

631.

Egy felső ausztriai templomajtón következő, első pillanatra különösnek, mélyebb vizsgálódás után szellemdusnak s nagy igazságot kifejezőnek található felírás van: Praesens imperfectum et perfectum, plusquam perfectum futurum. Az az: jelent tökéletlen, s a tökéletes egykor még tökéletesb leend.

632.

Uram — mondá egy tolakodó jártaposo egy idegenek — nekem ugy tetszik, mint-

ha láttam volna már az urat valahol, de teljességgel nem tudok reá visszaemlékezni, hogy hol. Könnyen megeshetik — válaszoló nyugodtan az idegen — husz esztendő óta vagyok egy börtön fővigyázója.

633.

Egy szép öszveggy elhunyt férje testvérijéhez ment nőül és első ura arczképét ebédlőjében helyezé el a többi kép közé. Valaki észrevevén a festményt, s azt találván tőle kérdeni: „Családjához tartozik-e ezen ur?” A nő nyugodtan felelt: „Oh ez szegény sógorom volt.”

634.

Egy quaker nagyon szép vak lovat adott el s azt kérdezte a vevőtől „barátom latsz-e valami hibát benne? — Nem — volt a válasz. — Ez a ló sem fog benned hibát találni mondá az igazságos férfiú.

635.

Pajtás! A tudomány ismét egy lépéssel előbbre haladott.

- Elhiszem, és miben?
- Az orvosi tudományban.
- Hogyhogy?
- Az örültség ellenszerét fedezték fel.
- Nekem nincs szükségem reá.
- No persze, mert már nincs mit elvesztened.

636.

Eltalálta. Egy férj összezördült nejevel s a per patvarkodás után végre ily szavakra fakadt: „Te még arra sem vagy méltó, hogy az ördög elvigyen.“ — Csak méltóbb mint te élhetetlen, — felelt sietve a kelepelő nyelvű házi kereszt.

637.

M. kisasszony P. özvegyhez ment férjéhez. A lakodalom után 8 nap múlva elé-

gületlenné lett, s midőn kérdezték baját, így válaszolt: „Mindig azt hallottam, hogyha a nő udvari tanácsoshoz megy férjhez, udvari tanácsosnévá lesz; ha pedig szerkesztőhöz, szerkesztőné, s azért azt hittem, hogyha özvegyhez megyek, özvegynő lesz belőlem, s most úgy látom, hogy keserűen csalódtam.“

638.

A vajaskenyér. A frankfurti fenyítő-törvényszék előtt egy darab vajaskenyér fungált a napokban corpus delictiként. Történt ugyanis ezelőtt pár héttel, hogy tolvajok törtek egy lakásba. Éhesek lévén, az ott talált vajjal s kenyérrel töltöztek. Az idő rövidsége, vagy a leszelt kenyér darab nagysága, nem sült ki, volt az oka annak, hogy egy fél darab vajas kenyér a lopás színhelyén maradt. — E kenyeret az ügyész magával vitte s egy fogorvással hiteles mását készíttette a kenyér szélén mutatkozott

foghelyeknek. S a legszebb a dologban az, hogy egy a lopásban gyanus zseb-metszőnek fogsorához a másolat talált: s az illető be is vallotta a bűn részességét.

639.

A Rothschild család egyik tagja díszes album-émlékkönyvet készíttetett magának, s ezt egy fiatal művésznek adta át, azon kérelemmel, hogy azt valami rajzzal diszítse vagy legalább egy pár emléksort írjon bele. A művész az utóbbit választá. Emléksorai ezek voltak: „Kérem Rothschild urat, kölcsönözzön nekem 1000 livret s feledjen el engem.“

640.

Midőn V. Károly császár Franciaországon keresztül utazott, a párisi küldöttség szónoka őt üdvözlő beszédében rendkívül feldicsérte, neki minden gondolható kormányzói és emberi erényeket

tulajdonitva; a császár ritka szerénységgel csak azt válaszolá: A nagy dicséret, melylyel illetettünk, azért kedves előttünk, mert emlékezetünkbe hozza, milyeknek kellene lennünk.

641.

A mult héten egy uri embert egy helyen így marasztaltak ebédre:

„Maradjon itt Uraságod ebédre, ha itt marad, akkor lesz nálunk Stockfisch is.)

642.

Mit csinál küsszaszony? Tán az aranymondatokat írja ki a könyvből? — Ugyan hova gondol, — csak a frivol helyeket törülöm ki, hogy ne kelljen azokat olvasnom!

643.

A jövedelmi adó bevallásánál egy öreg muzsikus kérdeztetvén, hogy mennyit

keres évente. Az öreg cigány semmit sem akart bevallani. Hát szóljon már, mennyit keres, ötven, száz vagy ezer forintot? — „Keresek én többet is, de mi haszna, ha nem találok.“

644.

Mi az oka, — kérdé egy kisasszony barátnejától — hogy a távirdatiszt urak mostanában oly igen nősulékenyek?

— Mert van elég idejük arról gondolkozni — volt a felelet,

645.

Két fiatal ember beszélgetett, kiknek egyike, ha argumentálni kellett, mindig a tettelegességhez folyamodott. Egy izben ez utóbbi taglejtésekkel közeledett barátjához.

— Távozz kérlek — mondá amaz — mert gorombaságotat messziről is eléggé ismerem, nem szükség közelebb jönnöd.

646.

Csakugyan megnősülsz barátom?

— Meg ám, még pedig mielőbb.

— Már látom, hogy a te eszed is elment, holott okulhattál volna rajtam.

647.

János bátya.

Mi a menykő! — uram bocsá' —

Jól látok-e János gazda?

Fényes csizma, prémés mente,

Honnan ily nagy parádéba'?

Ha de mi ez!? János bátya

Rám se hallgat, dirmeg-dörmög;

Torzomborzas bajsza alul,

Hallatszik csak egy-egy „ördög.“

* * *
Pletyka világ, gonosz nyelvek:

Szörnyü hir kovácsok.

János bátya dörgő átka

Szállna bár reátok!

Azt suttogják a faluban
 — Szerte jár a hire: —
 János bátya vénségére
 Leányt kérni méne.

Addig hánytá, hánytorgatta
 Éveinek számát:
 Megkérette Erzsókot, a
 Falu legszebb lányát.

Hanem bezzeg, kifizették,
 Szerte az a hir jár:
 János bátya a mit kapott,
 Ugy hiják, hogy: „Kosár.“

648.

Ó Szönyött egy régi ház szétbontása-
 kor találtak egy négyszegü márvány
 kövön csodálatos formálatban nagy be-
 tükkel e rendkívüli szavakat kivésve:
 EPIC ILOC ANHE VERNIT ILOSD
 EJO. — Sok tudós régiség nyelvbuvár

hitalált találgatásban. — Végre Sz. végig nézte s elneveté magát — hisz ezt magyarul így kell olvasni: „E kicsi locán heverni tilos, de jó.“

649.

Midőn nemrégiben X. élte 106-ik évében elhunyt, mindenki csodálkozott ily magas kor felett. „Semmi rendkívülit sem látok benne“ mondá egy jelenlevő asszony; „atyám is 106 éves lenne, ha még élne!“

650.

Barátom az én házamban van a valódi paradicsom. Hogy hogy? Segédem Adám nevű, mostoha leányom Éva. Ezek szerelmesek; feleségem pedig a kígyó.

651.

A. Uram, ön kinézése után itélve vagy költő, vagy zeneművész.

B. Mindkettő vagyok. S ön ki? ha szabad kérdenem,

A. Én báró Pogrányi de Pográny vagyok.

B. Más semmi? hiszen az volt ön akkor is, midőn született, eddig hát nem sokra vitte.

652.

Hosszu is volt, sovány is, és még a természet vörös haj és szeplős arczczal keseríté meg azon uri embert, ki az édes szülők bele egyezését megnyerte, mert mint kérő volt s utasított a lányhoz.

— Szabad esedeznem nagysád válaszáért, amidőn drága szülői nem ellenkeznek?

— Ön most távozik! s válaszom kívánja?

— Esedezem. —

— Tehát „Ne maradjon oly hosszúan! és jöjjön szépen vissza.

653.

Nem írva hanem nyomtatva. Mit olvas, bájos nagysám, oly figyelemmel?“

kérdé az ablak előtt egy könyvből olvasgató ifju hölgytől a mellette helyet foglalt fiatal ember. — Egy gyönyörű munkát a gazdaságról lőn a felelet. — A gazdaságról? Vajjon ki írta? — Ej maga mégis csintalan, hogy kérdezhet olyat? hiszen ez a könyv nem írva, hanem nyomtatva van.

654.

A szél született zenész. A földkerekségén mindent megpróbál, hogy miben van zene. A torony nagyharangjából hangot csal ki, midőn a harangozó otthon van és alszik; az óriási fenyvesekből bánatos hárfákat csinál; a leghitványabb kéményt és kürtöt is megpróbálja, s hol rémletes zugást és sikoltást, majd éles füttyölést vesz ki belőle. — A nagy fákkal addig játszik, míg minden levél reszket, susog, sir, sóhajt, azaz hangot ad; a folyó hullámait felveri, hogy sajátságos morájával kísérhesse: néha hangversenyt ad az általa felkorbácsolt tengeren, s a két világrész

közt egy nagyszerű karéneket fu, mely felhat egészen a csillagokig. De a romokat és a régi elhagyott házakat legszivesebben keresi fel, az eresz alatt nyög, az ablakokat megrázza, a szobákban sóhajt, az ajtókat kéz nélkül kinyitja és a kialudt, elhagyott tüzhely körül rég elfelejtett szomorú dalokat fú.

655.

Egy londoni utca-gyerkőczét valami csinjáért a bíró elibe vittek. — „Hol lakol? — kérdé tőle a bíró. Anyámnál“ — válaszolja a fiu. „Hát anyád hol lakik?“ — „Apámnál.“ „Apád hol lakik?“ „Otthon.“ „Hol van az otthon?“ kiált rá az indulatba jött bíró. „A biz ott van, a honnét én jövök öreg ur“, válaszolá pajkosan kacintva az ifju. — A kis gaz embert visszaküldték, a honnét jött, és az szó szaporítás nélkül szót fogadott.

656.

Egy anya a tanítóhoz.

— Uram! hogy tanul a kis fiam?

— Nagysám sajnálattal bár, de ki kell jelentenem, hogy a fiu valódi tököfej.

— Oh uram, hogy lehet az, hisz a fiunak remek eszü édes atyja van?

— Akkor nem tudom, kitől öröklé meg-rögzött ostobaságát . . .“

657.

— Miért jöttél hivatalba — kérdé egyik távirdatiszt társától — hisz nincs szolgálod?

— Eljöttem az uniformist hordozni — volt a lakonikus felelet.

658.

— A. Hogy feszit a fő-utczán X. ügyvéd, roppant nagy esze lehet a spectabilisnek?

— B. Csalatkozik barátom, mert róla már elmondták, „hogy ahol nincs ott ne keress.“

659.

— Honvéd altisztjeink egyikéhez bemegy a többek közt levéllel kezében egy megtestessedett s öreg hölgy kérve, hogy olvasná fel neki a szeretője által küldött szerelmes levelet. Az altiszt felbontja s mikor olvasni akarja, a nőcseléd odaugrik s füleit bedugja. Vitézünk nem gondolhatta, mit jelentsen az eljárás, azonban engedve az unszolásnak, végig olvasta.

— Csak azért dugtam be füleit — mond a leányzó — hogy rajtam kívül senki se hallja és tudja, mit irt az én Pestám. Ezzel megköszönve távozott.

660.

Valaki a bécsi közkiállításon bemutatót híres gépekről beszélvén azt mondta,

hogy volt egy, melynek ha egy nyilásba peletlen buzakévéét dobtak, a másik nyiláson — kész kenyér jött ki.

„Az semmi — mond egy másik — én láttam egy gépet, melybe ha két zsák burgonyát töltöttek — a másik oldalán már részeg tót bujt elő.

661.

Egy nap alatt husz olyan férfival is találkozol, aki dadogva beszél, de ritkán hallod, hogy a nők nyelve pörgésében akadály legyen, — az mind könnyen forog.

662.

Temérdek munka van, az ipar felvirágzása most erősen halad, különösen a szabóknál.

Hogy hogy? kérdé János barátját.

Csak úgy, mert e csunya hideg következtében a hernyók és cserebogarak téli kabátot rendelnek.

663.

Egy koldus élcze. A napokban egy koldus, kinek oldalán egy mély, kenyérdarabokkal telt tarisznya csüngött, eg házba lép be. A gazdasszony; ki épen a kemenczéből a friss kenyeret vette ki, a koldus kérésére azt feleli, hogy nincs föl vágott kenyér, nem adhat neki. Erre a koldus a legkomolyabb arczczal előrántja apró darabokkal telt tarisznyáját s benyulva szól: „Nem baj, kérem alássan, fölvaltóm azt az egész kenyeret darabokra, abból aztán adhat.“

664.

S. városban egy menyasszony rőfös-kereskedesbe ment s vásznat kért. A kereskedő segéd a legnagyobb gyorsasággal teljesítvén kívánalmát sok és különféle jósa gu vásznat rakott elő. Menyasszonyunk a vásznakat sorra vizsgálván e szavakkal válaszolt: „Kérek ennél egy kissé müveltebb vásznát.“ —

665.

G. városkában egy udvarlásáról nevezetessé vált fiatal ember ezt kérdé imádotjától: Mondja meg nagysád van-e a városban ily sok szép hölgy? „Oh igen, felelé a kérdezett, mifelénk igen szép hölgyek meg völgyek vannak“ — —

666.

Bizonyos nagy városban a kéregető koldusnak első emeleti ablakból alamizsna fejében egy darab kenyeret dobtak le; a koldus felvevén a kenyeret, e szavakkal válaszolt „megköszönném, ha a szél el nem vinné.“

667.

Két atyafi a korcsmában ebédelt; az egyik halat, a másik rostélyost evett. A halevő így akarta értésére adni a korcsmárosnak, hogy ihatnék: korcsmáros! a hal akar uszni; a másik ihatott volna és

így szólítá meg a vendéglőst, a rostélyosra gondolva: az ökör inni akar.

668.

Ki volt Pompeius? kérdé a tanár.
„Ein römischer Feldherr“ szól rá egy német ajku fiu. „Római földes ur“ fordítja hamarjában a kemény magyar gyerek.

669.

Gyenge mell. Ujonczozásra vittek egy fiatal embert.

— Mi baja van? kérdé a vizitáló orvos.

— Gyenge a mellem, felele a fiatal ember.

— Ki mondá azt önnek?

— Anyám, mert azt mondá, ha a golyó mellemet eltalálja, azt bizonyosan szétszakíthatja.

670.

Szórakozottság. X. a „Kisfaludy“ ha-

jón sétányt tett a Balatonon. Midőn Tihany közelébe érének sokat beszélt neki a pinczér a tihanyi viszhangról. Végül kérdé őt, hogy van-e nála pisztoly.

— Pisztoly nincs — felelé — hanem tőr igen, talán ez elegendő.

671.

Miért kapitulált Bazaine? Midőn a francia-porosz háboru alatt ama hir érkezett, hogy Bazaine kapitulált, egy paraszt így nyilatkozott: „Nem csoda, ha francziák mindig kapitulálnak, hisz nem is lehet máskép, ha a főparancsnokságot egy nőre bizzák.“ Bazainet (Bazainénak) olvasta.

672.

Fogadás. Három jó barát egymás közt abban fogadott, ha valjon kinek lesz legnagyobb kívánsága?

— Én csak azt kívánnám — kezdé az

első — ha a Duna partján kikötő hajókat mind telve arannyal az enyimnek mondhatnám.

— Én meg csak azt kívánnám szólal fel a második — ha a Duna vize tintává válnék és annyi pénzem lenne, a mennyi számat lehetne e tintával irni.

— Én pedig azt kívánnám — mondá a harmadik — ha kívánságtok teljesülne, azonban meghalnátok, és én lennék egyedüli örökösök.

673.

Diplomatiai élez. Andrassy gróf egy reggel épen öltözködéshez fogott, midőn Lord Buchanant jelentik be nála. A nagykövetet a diplomatiai etiquette szerint nem szabad várakoztatni, mert az követlenül uralkodójának személyét képviseli; de ezuttal a jókor kelő követnek mégis várnia kellett tíz perczig, míg külügyminis-terünk elfogadhatta. — „Jo reggelt Mylord, nemde ön az angol királyné ő felsé-

gének személyét képviseli?“ — e szavakkal üdvözölte Andrássy a követet — „Úgy van.“ — „Akkor meg fog bocsátani, hogy megvárakoztattam mert a királyné képviselőjét nem tehettem ki annak, pongyolában találjon.“

674.

A régi jó idők. Bega-szent-Györgyön a járásbeli szolgabíró valami dáridót adott saját házánál; a meghívott vendégek egyike K., egy volt szolgabíró, mulatságközben a régi jó időkre visszaemlékezve sohajtozva emlegeté, hogy már a mostani szolgabíróknak semmi hatalmuk sincs; nem úgy volt az a régi jó világban, mikor neki tetszett, akkor csapta meg az embereket; a mostani szolgabíró már ezt sem teheti. A házigazda az ellenkezőt állította s midőn K. ezt nem volt hajlandó elhinni, Csolakovics azzal mutatta meg hatalmát, hogy a volt szolgabírót pandurjával lehuzatta s megcsapatta!

(Ezt is furcsán varázsolták vissza a régi jó időkbe.)

675.

Praktikus recepte. a nő-világ részére.
Hottentottából ferditi egy Vén Doktor.

1. Ifju korban a szerelem éltető eső, férfi korban üdítő harmat, öreg korban vakító köd.

2. A nő valódi értéke azon közép uton tűnik föl, mely az udvarlók szavai, s a nőnek önmaga felőli szerény nyilatkozatai között van.

3. Akármennyi szépet mondanak egy nőről: mégis többet tud még képzelni magának legalább egy gondolattal.

4. A ki a szerelem felől igen sokat beszél: annak szerelmét már elfütyölte a szél.

5. Az önszeretet oly valami, a mit minden sért, de megölni semmi sem képes.

6. Az okos nő kikerülni igyekszik a veszélyt, mert többet számíthat eszére mint erejére.

7. A szerelem olyan, mint a tenger, ha fenékgig akarunk látni, csendes időre kell várni.

8. A ki gyermekét megkereszteli: nevet ad neki; a mely m.-vásárhelyi ember borát megkereszteli: elveszi annak nevét.

9. A kelletlen szerelem hasonló a kelletlen kenyérhez: egyik sem szokott jól kisülni.

10. A szerelmi vallomás nem egyéb, mint rövid előszó egy ismeretlőn s befejezetlen hosszúságú mű elejére.

676.

Nagy falragaszok igazságosan hirdetik, hogy Dal-estély lesz, zsidó nyelven „pénztelen“, teljes tökéletes igazság, a merre csak az ember néz nemde mindenütt: Dales és tél van.

577.

A cselédek levelezése. Az amerikai cselédek egymást kölcsönösen informálják

a családi körülmények felől, nehogy az új cseléd még előbb tapasztalatokat legyen kénytelen szerezni. Az információk rendszeren a konyha falán, vagy a konyhai edények alján található titkos jelekkel felírva. Legközelebb San-Franciscóban egy uri ember új szakácsot fogadott; a szakács megjelent és — alig vett kezébe egy fazekat, már sarkon fordult és sebesen eltávozott a nélkül, hogy csak azt is mondta volna: befellegzett! A házi ur e különös búcsúzáson dühbe jövén, utána szalad a már szintén futásnak eredt szakácsnak s galléron csipve kérdőre vonta a távozás oka felől. A szakács először nem felelt, de látva, hogy másképen nem szabadulhat, röviden oda dobta „Me no wantes stop here — me go!“ Mi magyarul körülbelül annyit jelent, hogy „semmi szükségem sincs tovább maradni — ereszen“ — azután röviden még oda veté: „Az asszony nagy nyelvü, — egész nap dolgozni kell — s még sem fizet pontosan, én tehát megyek!“ Azzal ott hagyta a

bámuló gazdát a faképnél, ki nem tudta elgondolni, hogy honnét ismeri a szakács az ő kedves nejének tulajdonságait ily körülményesen.

678.

Egy marhalevél: „Katona István egészséges volt egy darab ökör Németh János helység Birája tizenhetedik szám alatt Onhódi bíró. —

679.

Lángész. Egy lábművész lángész óhajtott lenni, de mivel azt másképp nem érheté el, lángos látványosságot tett a fejére és úgy sétált a város utczáin, most az a kérdés, miután a lángot a fején csakugyan láttuk, de hol volt az ész, a lábban vagy a fejben? azt a tudósok még nem fedezték fel.

680.

Pacsai szolgabírói járás székhelyén

Pacsán a sorshuzás deczember 29-én meg-
ejtetett, mely alkalommal össze jött köz-
ségi birák közül többen kifakadással éltek
a pacsai pék ellen, hogy kicsiny a két-
krajczáros zsemle, nem ér egy uj pénzt.

681.

Hetés községben egy leány a karácsoni
ünnepekben környezőivel elhitette, hogy
lelkek ülnek a fején, a rokonok jónak
látták a lelkektől szabaditást a szentlász-
lói szerzetes atyákra bizni, kik a megré-
mült rokonokat a betegség neméről meg-
ismertetvén, iparkodtak azoknak meg-
nyugvást szerezni.

682.

Bizonyos férj nejét azért, mert kará-
cson böjtjén lencsét és nem baboskáposz-
tát főzött, rendesen elpányválta, másnap
betálat a nő egy tál babfőzeléket, a férj
hozzá nyult a váratlan eledelhez, de a nő

jónak látta az ebéd végét be nem várni s egyidőre boszus férjét magára hagyni.

683.

A pacsai és szt.-mihályi plebános urakat a vihar, szomszédos községbe torlaszolta, a mult év temetésén s az uj kereszteléken egyik sem lehetett hivei közt.

684.

Hogy jutott mégis Jézus az apostalokhoz, ha bevoltak zárkozva? Kérdék bizonyos együgyü tanulótól a vizsgán.

Kuleslyukon! felelé ez zavarában a czéda sugás után.

685.

Egy szenvedélyes kártyás csakis azért: hogy játékvágyát kielégíthesse s pénzre szert tehessen, szakállának felét 1 frtért árusította el, a megvásárolt szakáll fele részben azonnal le is nyirbáltatott.

Furesa farsangi tréfát beszél el a graz „Tagespost.“ Andritzban ugyanis az a hír terjedt el, hogy hushagyó kedden egy álarczos énekes társaság a múlt év minden komikus esetét képletben és énekben élő fogja adni, s némelyek már azt is akarták tudni, hogy kik lesznek azok, kik az előadásra tárgyat fognak szolgáltatni. Hushagyó kedden délben egy álarczos dobos és egy álarczozott nő jelent meg a helységben és tudatá a közönséggel, hogy délután 4 órakor nagy előadás lesz a főtéren a nagy korona előtt. Nagyon sokan sereglettek e helyre s már 3 órakor 600-nál többen voltak összegyűlve és a nagy hideggel nem törődve, vártak a téren, a hol állványon, lepellet borítva egy nagy kép állott. Végre négyet ütött s a félig megfagyott közönség számolt kitartása jutalmára, a lepel hirtelen leesett s a várt kép helyett a kíváncsiak ilyen forma verset olvashattak: — A kíváncsiság nagy hiba,

— — Loth neje is bizonyítja, — s ha ti is még egyébre vártok, — könnyen sóbálványokká váltok. — A tömeg részint szitkozódva, részint nevetve, de derekasan átfázva oszlott szét.

687.

Nyugta. tisztölöm Tekintetes Bogyai úr fél öly fát meghosztá Szabó István tselédje ősi mihály úrnak egy ösmérem.

688.

A negyvenes évekből. — Egy cigány nagy vétket követett el s az ítélet szerint: kötélen volt végzendő az ő életének pálya futását.

Hát folyamondjunk-e kegyelmért dade?
— kérdé a védő ügyvéd.

— Perse, hogy folyamondjunk tekintetes zsügyvéd úr!

És úgy lőn, amint elvégezék. — Meg is érkezett a kegyelem, mely megengedte,

hogy a cigány a szégyenletes kötél helyett: a hóhér pallosa által végeztessék ki.

Tudtára is adták a kegyelmet, mire az igen komolyan megjegyzé: Felfujhátják azs olyan kigyelmet!

689.

Egy uri embert a fiacker hajszálon mult, hogy el nem gázolt s midőn látná, hogy az illető gyors futással igyekezik menekülni; — így vigasztalta: Ne tessék félni, könnyü a kocsim!

690.

— Tud-e kend diákul?

— Tudok két szót, veszett volna az országá: portio, executio.

691.

— Tekintetes uram, elhoztuk mi is azt az egy önkénytest, akit a mi falunknak kellett állítani.

— Hát csak küldjék be, hol van?

— Odakünn van a kocsin; a saraglához kötöttük, mert semmiképen sem akart eljönni.

692.

— **Tamás**, fogja kend ezt a rongyos bankót, hozzon egy itcze bort.

— De hátha nem veszik el ifju uram?

— Akkor hozzon kend két itczét hitelbe..

693.

Görgesi bányamester Erdélyből valami galiba miatt kénytelen volt Bécsbe fölmenni.

Gazdag ember léttére most is csak pitykés dolmányban, szijas nadrágban járt, hanem Bécshez közel a pörge kalapját elkapta a szél, ott pedig akkoriban nem kapott még az ember három araszos köcsögkalapnál egyebet. Tehát azt volt kénytelen viselni a pitykés dolmány mellé,

amiért már először is nagyon megnézte minden ember.

Délbe beül valami vendéglőbe, kérdé tőle a pinczér, hogy mit hozzon neki?

— Hát ami van.

— De itt sokféle van. Tessék a speitzzetli.

— Sohse speizczetlizz te nekem, hanem kezd el elől s hordjad a mig benne tart. Igy szokták azt becsületes ebédnél.

694.

Jegyző uramnak az az ő tulajdon szokása vala, hogy mindennap ebédután a pinczébe leballagott vala és ott a legjobb bort tartalmazó hordóhoz tért vala, azt megkoczogatá s ilyen szóla vala:

— Adjon isten hordócska!

— Fogadj isten, Jánoska! (ezt is maga mondta, de t. i. a hordó nevében.)

— Van-e benned, hordócska?

— Tele vagyok, Jánoska.

— Aztán jó vagy-e te, borocska?

— Izlelj meg, Jánoska.

Erre Jánoska egy hébérrel kihuzott
vala.

Megizlelé s így szóla vala :

— Hatalmas jó vagy te borocska.

— Rakodj meg, Jánoska.

Erre Jánoska úgy megrakodott vala,
hogy a maga emberségéből soha föl nem
jöhetett vala.

695.

(**Jókai takarékosági tana.**) Azt mon-
dá Jókai, hogy e mondatot: „ne költs
többet, mint a mid van“ arany betűkkel
kellene írni minden magyar embernek
ajtajára.

Már miért arany betűkkel? hát kuli-
mászszal, vagy krétával nem volna-e ta-
karékosabb?

696.

— **Volt komám a lakodalomban?**

— **Voltam biz én komám.**

- Hát vót-é jó lakodalom?
- Vót biz a; csak l é f é l e volt hétféle.

697.

- **Miért vagy olyan bús, Náczi?** Hisz mint hallom, házasodol.
- Csak azért Bandi pajtás, hogy feleséget is kapok hozzá.

698.

A szomorú időkből. Hát kis fiam a két lábu szárnyas állatok közt melyik a legerősebb?

- Hát a sas.
- Honnan tudod azt kis fiam?
- Mert az elszokta a juhok, meg az ökröt is vinni.
- Láttad-e már azt?
- Láttam bizony; biró uram hozott egyet apám uramnak, csak papiroson volt, mégis elvitte az ökrünket.

699.

- Utra megyek, kérek alásan passust.
- Hát mi a neved?
- Jakab.
- No! a másik neved?
- Jakab.
- Hogy lehet neked két neved?
- Jakab Jakab.
- Hát hé, több neved nincs neked?
- Elmegyek én evvel is.

700.

— **Né csak komám**, e már csak derék darab ember ni, szól András, midőn a kövér embert meglátja.

— A bion felel Jóska. Kitelnék belőle két olyan legény mint te, meg én, meg még egy juhászkuTYa.

701.

(**Kofa áhitottság.**) A nagy templomban mise van. A hátulsó padban két kofa ül és áhitatosan énekelnek.

„Im arczunkra borulunk.“

„Bábi, nem tudja, hogy mi jött ki a lutrin?“

„Előtted istenség.“

„Melyiken?“

„És énekszóval áldunk.“

„A prágain.“

„Hallgass meg oh felség.“

„42, 13, 20, 55, 90.“

„Hm, nem nyertem!“—

702.

Egy nagyobb községben, az az mezővárosban az új biró, ki választva lőn, e választásig városi tanu volt és ebben a minőségben mivel többet irni ugy se tudott, ekkép irá magát „városi tinu“ (vagy is tinó“) most pedig mivel avangerozott tehát írja: „városi bico“ (vagy is bika.)

703.

Tánczvigalom után gyengélkedő lett a bálkirálynő, a meghívott orvossal a

figyelmes gyógyszerész is velement, mire a fő bálarengneur következő keserédes megjegyzést tette:

Hallatlan! az orvos magával viszi a patikárust is, így csak nem lesz komoly baj.

704.

— **Hogyan fér meg két dudás egy csárdában?**

Egy élczes frater a „Korona“ vendéglőbe ment, hol Gábor gyerek a rajkó fiukkal majd belefáradtak az új compositió húzásban, azon kérdést intézte hozzájuk: fiuk! nézzétek ezen koser ludmáját, ki tud köztetek egy árva szót németül, azé lesz, a fiuk összenéztek egyet dörmögve, de német szó nem hallatszott. Erre az élczes fiu a „Szarvas“ vendéglőbe ment, hol Grünbaum atyus a többi őszben borult fejekkel borzasztón fujta a hobszászá és drállalá polkákat. Atyusok! ki ért köztetek csak egy szót is magyarul, az

megeheti ezen rőfös disznó hurkát. Az atyusok összenéztek és fejüket úgy hintgették, mint a hajdankori hizók, de magyar szó nem hallatszott. Ugy fér meg tehát két dudás egy csárdában, ha egyik a másik nyelvét nem érti.

705.

Érdekes adomát beszélnek Wenckheim ministerről. A mult napokban „Kornélia“ czimű szindarabot nézte. Egyik jelenetben a szobacicus aranyat kap s nagy örömmel mondja, hogy magyar pénz. „Akkor csodálom, hogy nem papiros, mondá nevetve a miniszter.

706.

Német ember volt s még hozzá nem is genie a gy i tanitói-képezdei zene-tanár. Midőn kezébe adják a névsort — mely a szokásos nevekkel kezdődött, elkiálltja: also möge uns vorspielen dieser „Nevck!“

Olyan praeparandista nincs köztünk,
mondják neki a körülállók.

De ő még hangosabban követeli „Ne-
vek“ orgonajátékát.

Nincs itt! nyugtatják meg hát nevetve
a tanulók.

Az már más, ugy kezdje el a követ-
kező.

707.

Gyermekem csakugyan szereted Fű-
lesit.

„Nem én egy cseppet sem, kedves
nagynéni.“

— Hát akkor miért adsz neki reményt?

„Nem adtam én semmi reményt. Én
csak azt mondtam neki, hogy beszéljen a
mamával,“ az már egészen más lesz.

708.

Három számadási feladvány, a meg-
fejtő száz aranyat vehet fel a Tribsdrülli

bankban, de csak úgy ha azt előbb beletette.

I. Ha egy hivataloszolga évenként kap két öl fát, ebből négyet elad és mégis egész télen meleg a szobája, hogy van az?

II. Egy csinos szobaleány, ki a Zöldfában bálozni is szokott 80 frt. évi fizetése van, ebből két százat évenként a takarékpénztárba tesz és egész éven selyemben öltözik és mulat.

III. Egy megöregedett szakácsné, ki asszonya comoditása végett naponta a piaczi bevásárlásokat eszközli, évi fizetése 100 frt., ebből évenként jól ruházkodik és fiát a pesti egyetemben járattja. Ismétlem e számadásokat megfejtő 100 aranyat kap. E feladványok ugyan furcsák, de mégis igazak.

